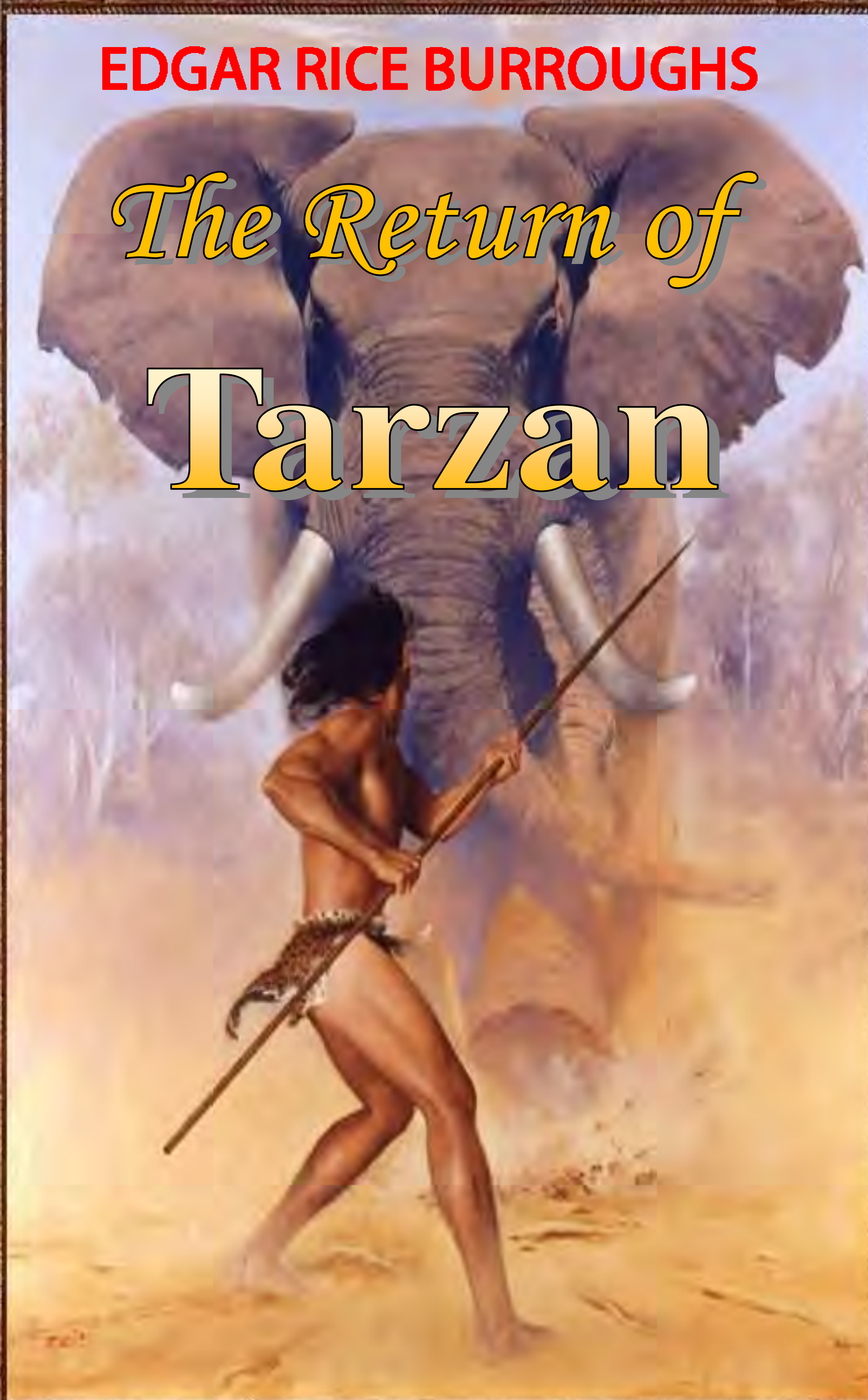
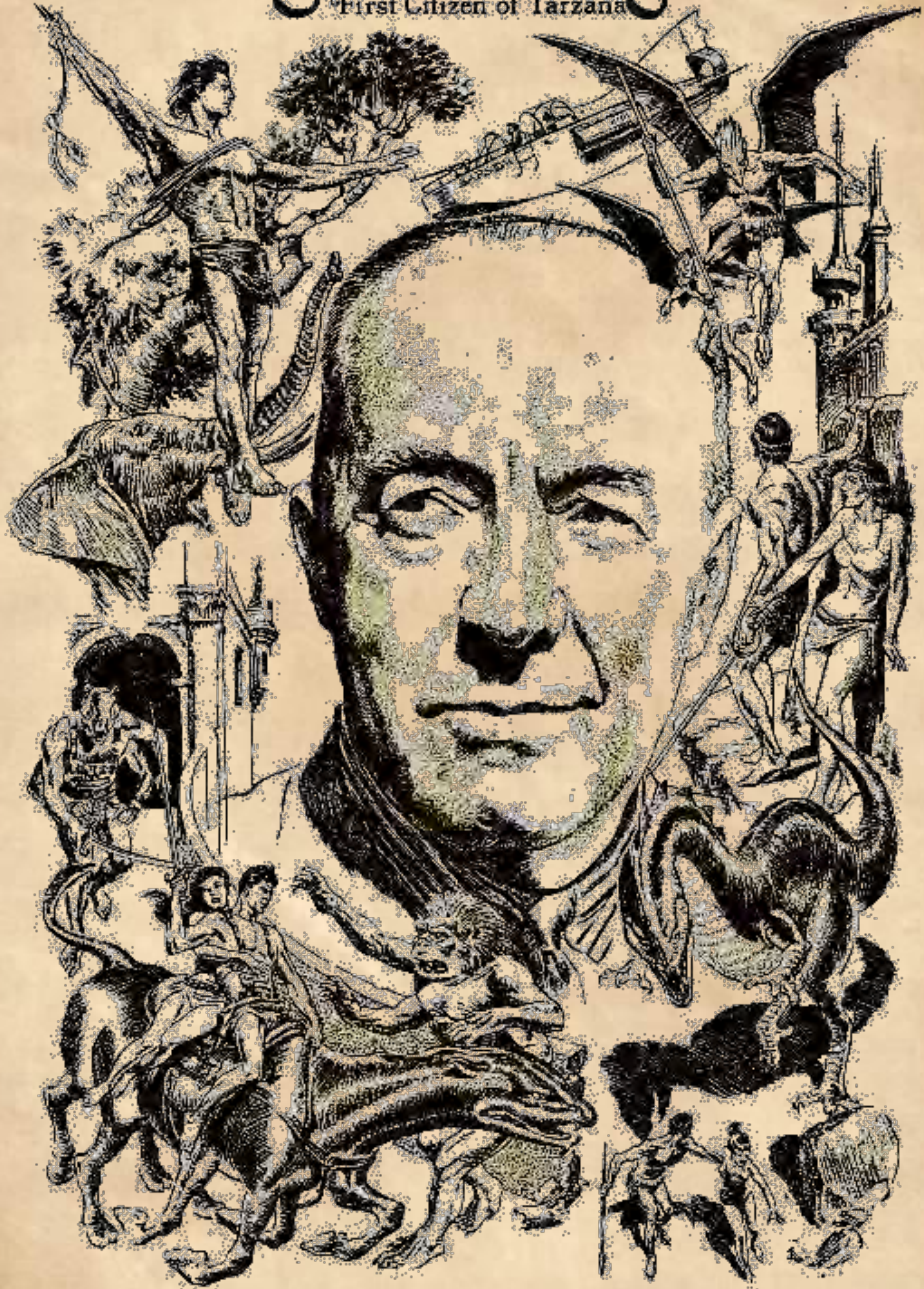
EDGAR RICE BURROUGHS

The Return of Tarzan

Edgar Rice Burroughs
First Citizen of Tarzana

ÎNTOARCEREA LUI TARZAN

The Return of TARZAN
EDGAR RICE BURROUGHS
Ballantine Books Inc.
În româneşte de GABRIEL PLEŞEA
Corectat dupa editia 1973-Editura Albatros

1. AFACEREA DE PE PACHEBOT

Superb! exclamă contesa de Coude, cu glas scăzut.

— Poftim? făcu contele, întorcîndu-se spre tînăra lui soţie. Ce e atît de superb? se interesă el, rotindu-şi ochii în toate părţile, căutînd să afle obiectul admiraţiei sale.

— Oh, nimic, dragule — răspunse contesa; o clipă, o undă de roşeaţă apăru pe obrajii ei trandafirii, îmi aminteam cu plăcere de clădirile acelea formidabile din New York, „zgîrie-nori", cum li se spune — mai adăugă frumoasa femeie şi se aşeză mai confortabil în şezlong, reluîndu-şi lectura revistei pe care acel „nimic" o făcuse s-o lase deoparte.

La rîndul său, soţul se cufundă în lectura unei cărţi, nu fără a fi oarecum surprins că, aflîndu-se la trei zile depărtare de New York, contesa îşi dezvăluia abia acum admiraţia pentru nişte clădiri pe care nu demult le socotise oribile.

Curînd, contele renunţă să mai citească.

— E foarte obositor, Olga — spuse el. Cred că am să caut nişte călători tot atît de plictisiţi ca şi mine; poate găsesc cîţiva amatori să facem o partidă de cărţi.

— Nu eşti prea galant, dragul meu soţ — răspunse tînără femeie, zîmbind. Du-te deci la plicticosul tău joc de cărţi, dacă asta ţi-e plăcerea.

După ce soţul se depărta, ochii contesei se întoarseră pe furiş spre silueta unui tînăr bine făcut, întins leneş pe un şezlong nu departe de ea.

— Superb! exclamă ea din nou.

Contesa Olga de Coude avea douăzeci de ani. Soţul, patruzeci. Era o

soție foarte credincioasă și loială, însă, cum nu ea fusese aceea care își găsise alesul inimii, era puțin probabil să fie îndrăgostită de acela pe care soarta și tatăl ei, un nobil rus, i-l aleseseră drept soț. Totuși, numai fiindcă am surprins-o exclamînd la vederea unui necunoscut, tînăr și atrăgător, nu avem dreptul să presupunem că gîndurile ei erau în vreun fel necredincioasă soțului. Îl admira doar, așa cum ar fi admirat un exemplar reușit din vreo specie. Dar tot atît de adevărat e că îți făcea plăcere să te uiți la tînărul acela.

Privirea ei îl mai admira pe furiș, cînd tînărul se ridică și părăsi puntea. Contesa de Coude făcu semn unui steward care tocmai trecea pe acolo.

— Cine-i domnul acela? îl întrebă.

— Pe lista pasagerilor figurează sub numele de *Monsieur* Tarzan de Africa, doamnă — răspunse stewardul.

„Hm, are o moșie cam mare" — gîndi tînăra femeie și interesul ei pentru acel necunoscut crescu și mai mult.

Tarzan se îndepărtă alene spre salon; chiar la ușa de la intrare surprinse doi bărbați șușotind foarte aprig. Nu le-ar fi acordat nici cea mai mică atenție dacă unul dintre ei nu i-ar fi aruncat o privire ciudat de vinovată.

Cei doi îi aminteau lui Tarzan de ticăloșii din melodramele pe care le văzuse la teatrele din Paris. Ambii erau cam oacheși și acest lucru, împreună cu ridicările din umeri și privirile furișe ce însoțeau intrigăria lor, evidentă, dădea o și mai mare forță comparației.

Tarzan intră în salon și căută un fotoliu ceva mai departe de ceilalți. Nu avea deloc poftă să facă conversație. Își sorbi absintul și își lăsă gîndurile triste să rememoreze evenimentele din ultimele săptămîni. Se întreba într-una dacă procedase înțelept renunțînd la moștenire în favoarea unui bărbat față de care nu avea nici o obligație. E adevărat, îi plăcea Clayton... dar nu de asta era vorba. Nu din cauza lui William Cecil Clayton, Lord Greystoke, renunțase el la drepturile sale legitime. Totul se întîmplase din cauza femeii pe care atît el cît și Clayton o iubeau și pe care un ciudat capriciu al destinului o sortise lui Clayton și nu lui.

Faptul că și ea îl iubea făcea situația și mai greu de suportat; totuși știa că nu ar fi putut proceda altfel decît procedase în seara aceea, în micuța gară din pădurile îndepărtate ale Wisconsinului. Fericirea ei era pentru el

lucrul suprem, iar scurtul răstimp petrecut în lumea civilizată îl învățase că, pentru mulți oameni, viața e de nesuportat fără bani şi poziție socială.

Jane Porter fusese născută pentru bani şi poziție socială, iar dacă Tarzan le-ar fi răpit viitorului ei soț, cu siguranță că acest lucru ar fi aruncat-o într-o existență de mizerie şi chin. Lui Tarzan nu-i trecu nici o clipă prin minte că Jane ar fi putut să-l respingă pe Clayton în cazul în care acesta ar fi rămas fără titlu şi avere; acorda tuturor celorlalți aceeaşi loialitate şi cinste care îl caracterizau pe el. În acest caz nu se înşelase: cu siguranță că nenorocirea ar fi determinat-o pe Jane Porter să-şi țină făgăduiala făcută lui Clayton.

Din trecut, gîndurile lui Tarzan zburară în viitor. Cuprins de duioşie, încercă să anticipeze întoarcerea în junglă, unde se născuse şi îşi petrecuse copilăria, jungla crudă, fioroasă în mijlocul căreia îşi petrecuse douăzeci din cei douăzeci şi doi de ani ai săi. Din puzderia viețuitoarelor din junglă cine va veni în întîmpinarea lui? Nimeni. Numai pe Tantor, elefantul, îl putea considera prieten. Ceilalți îl vor hăitui sau vor fugi din calea lui, aşa cum se întîmplase odinioară. Nici măcar maimuțele din propriul lui trib nu-l vor considera de-al lor.

Dacă civilizația nu făcuse prea multe pentru Tarzan din neamul maimuțelor, cel puțin îl învățase să-şi dorească societatea celor de-o seamă cu el şi să simtă ca o dulce plăcere căldura prieteniei adevărate, în aceeaşi măsură, lumea civilizată îl învățase să considere alt mod de viață ca fiind dezagreabil, îi era greu să-şi imagineze o lume fără prieteni — fără o ființă care să împărtăşească aceleaşi noi idealuri pe care Tarzan le aflase în afara junglei. Aşa se explica faptul că Tarzan privea cu mai puțină plăcere viitorul pe care şi-l rezervase chiar el.

Cufundat în gînduri şi fumînd o țigară, ochii îi căzură pe o oglindă din față în care se reflectau patru bărbați jucînd cărți. Brusc, unul dintre ei se ridică de la masă, îşi ceru scuze şi plecă. Numaidecît se apropie un altul; Tarzan văzu că acesta se oferă curtenitor să ocupe locul rămas liber, pentru ca jocul să nu se întrerupă. Noul venit era unul din cei doi indivizi pe care-i văzuse şuşotind afară.

Faptul acesta îi atrase atenția şi, făcînd presupuneri în legătură cu cele ce puteau să se întîmple, Tarzan continuă să urmărească în oglindă pe jucătorii de la masa din spatele său. În afară de bărbatul care tocmai intrase în joc, Tarzan ştia doar numele unuia dintre jucători. Acesta era aşezat în fața noului venit şi se numea contele Raoul de Coude. Un steward extrem de atent i-l prezentase ca fiind una din celebritățile de pe vapor, menționînd printre altele că ocupa un post foarte important în Ministerul de Război al Franței.

La un moment dat scena din oglindă deveni şi mai interesantă. În salon intră al doilea bărbat oacheş. Cu aerul său de complice, se postă în spatele scaunului pe care şedea contele. Tarzan îl surprinse cum aruncă o privire

discretă im jurul său; dar ochii nu i se opriră îndeajuns deasupra oglinzii ca să-şi dea seama că Tarzan îi urmărea fiece mişcare. Pe furiş, bărbatul scoase ceva din buzunar, însă, cum ascundea obiectul cu multă grijă, Tarzan nu desluşi ce anume era.

Încet, mîna se apropie de jucător şi, cu multă abilitate, obiectul care se afla în palma închisă fu introdus în buzunarul contelui. Bărbatul rămase în picioare în spatele francezului. Tarzan nu mai înțelegea nimic; îşi concentra şi mai mult atenția, punîndu-şi în gînd să nu-i scape nimic din cele ce se petreceau la masa de joc.

Partida continuă încă vreo zece minute, pînă ce contele cîştigă un pot foarte mare de la cel care se alăturase jocului mai tîrziu. Atunci Tarzan văzu cum individul din spatele contelui îi face semn complicelui. Imediat jucătorul se ridică şi-l arătă pe conte cu degetul.

— Dacă aş fi ştiut că domnul este atît de versat în mînuirea cărților, nu m-aş fi grăbit să intru în joc — strigă el.

Brusc, contele şi ceilalți jucători săriră în picioare. De Coude era alb la față ca hîrtia.

— Ce vreți să spuneți, domnule? strigă la rîndul său. Ştiți cu cine stați de vorbă?

— Ştiu că stau de vorbă, pentru ultima oară, cu unul care trişează la cărți — răspunse celălalt.

Contele se aplecă peste masă şi-l lovi din răsputeri cu palma peste gură; ceilalți doi interveniră pe dată.

— Domnule, probabil că e o greşală— zise unul din cei doi jucători. Domnul este contele de Coude, din Franța.

— Dacă cumva greşesc — răspunse cel ce aruncase acuzarea — îmi voi cere scuze cu multă plăcere, însă înainte de toate domnul conte să ne explice rostul unor cărți în plus. L-am văzut cum le strecura în buzunarul hainei.

Atunci bărbatul pe care Tarzan îl văzuse introducînd cărțile cu pricina în buzunarul contelui se întoarse şi vru să se furişeze afară din salon; spre disperarea lui însă, găsi uşa blocată de un necunoscut înalt cu ochi cenuşi.

— Pardon! bolborosi iute individul, încercînd să se strecoare pe lîngă el.

— Aşteaptă! îi porunci Tarzan.

— Dar de ce, domnule? întrebă celălalt, iritat. Dați-mi voie să trec, domnule.

— Aşteaptă! repetă Tarzan. Cred că aici se întîmplă un lucru pe care, fără îndoială, îl poți explica.

Individul îşi pierdu răbdarea şi, cu o înjurătură, îl împinse pe Tarzan, încercînd să-l dea la o parte. Omul-maimuţă zîmbi doar şi răsucindu-l şi apucîndu-l de gulerul hainei, îl conduse înapoi la masă, cu toate că individul ocăra, împotrivindu-se şi lovind zadarnic. Acesta era primul contact al lui Nikolas Rokoff cu muşchii care-l făcuseră pe sălbaticul lor posesor să biruie în luptele cu Numa, leul şi cu Terkoz, gorila cea mare.

Bărbatul care-l acuzase pe de Coude, precum şi ceilalţi doi parteneri de joc se pregăteau să audă explicaţiile contelui. Cîţiva pasageri, atraşi de ceartă, aşteptau cu sufletul la gură deznodămîntul.

— Acest individ e nebun! zise contele. Domnilor rog pe unul dintre dumneavoastră să-mi controleze buzunarele.

— Acuzaţia e ridicolă — spuse unul dintre parteneri.

— N-aveţi decît să băgaţi mîna, în buzunarul de la haina contelui şi o să vedeţi că acuzaţia e foarte serioasă — insistă acuzatorul. Apoi, cum ceilalţi şovăiau, păşi spre conte, zicînd: Iată, am să fac eu lucrul acesta dacă nu vrea nimeni să-l facă.

— Nu! îl opri de Coude. Mă voi lăsa percheziţionat numai de mîinile unui gentleman.

— Nu e nevoie să-l controlaţi pe conte. Cărţile se află în buzunarul său. Am văzut cu ochii mei cum au fost strecurate acolo.

Toţi cei de faţă se întoarseră surprinşi spre cel care vorbise: un tînăr bine legat care împingea spre ei un individ ce se zbătea din răsputeri.

— Asta e adevărată conspiraţie, *Monsieur*! strigă de Coude, furios. În buzunarul meu nu e nici o carte. Spunînd acestea, vîrî mîna în buzunar.

Gestul său îi făcu pe toţi ceilalţi să tacă. Brusc, contele păli; cînd scoase mîna, toţi cei de faţă îl văzură ţinînd în ea trei cărţi de joc. Le privi, cuprins de groază şi uimire; se aprinse ca focul la faţă. Chipurile celor care îl văzură astfel dezonorat exprimau milă şi dispreţ.

— Într-adevăr, *Monsieur*, e o conspiraţie. Vorbise din nou necunoscutul cu ochi cenuşii. Domnilor — continuă el — domnul conte nu ştia că aceste cărţi se aflau în buzunarul său. Cărţile au fost puse acolo fără ştirea lui, în timp ce juca. Din locul unde mă aflam, pe scaunul acela, am urmărit în oglindă cum s-au petrecut lucrurile. Individul acesta, pe care tocmai l-am prins pe cînd voia să fugă, a strecurat cărţile în buzunarul contelui.

De Coude îşi mută privirea de la Tarzan la bărbatul pe care, nu-l slăbea

din strînsoare.

— Mon Dieu, Nikolas! strigă. Tu? Apoi se întoarse spre cel care-l învinuise şi-l cercetă cu privirea: Iar pe dumneata, domnule, nu te-am recunoscut fără barbă. Eşti cu desăvîrşire schimbat, Paulvitch. Acum înțeleg totul. E limpede, domnilor.

— Ce facem cu ei, *Monsieur*? întrebă Tarzan. Îi dăm pe mîna căpitanului?

— Nu, prietene — spuse contele, grăbit. Ceea ce s-a întîmplat e o chestiune personală şi te rog s-o treci cu vederea. E de ajuns că am fost dezvinovățit. Cu cît avem de-a face mai puțin cu astfel de indivizi, cu atît mai bine. Dar, *Monsieur*, cum aş putea să-ți mulțumesc pentru gentilețea deosebită pe care mi-ai arătat-o? Permite-mi să-ți ofer cartea mea de vizită şi, dacă vreodată se va ivi prilejul cînd eu, la rîndul meu, aş putea să-ți fiu de folos, aminteşte-ți că sînt la ordinele dumitale.

Tarzan îi dădu drumul lui Rokoff, care, împreună cu complicele său, Paulvitch, se grăbi să dispară din salon. Din uşă, Rokoff se întoarse spre Tarzan:

— *Monsieur* va avea nenumărate prilejuri să regrete amestecul în treburile altora.

Tarzan zîmbi, apoi, înclinîndu-se în fața contelui, îi prezentă propria-i carte de vizită. Contele citi:

Domnul Jean C. Tarzan

— *Monsieur* Tarzan îşi poate dori cu adevărat să nu se fi împrietenit cu mine, deoarece îl asigur că şi-a cîştigat ura a doi dintre cei mai mari ticăloşi din întreaga Europă. Domnule, pe cît posibil, ocoleşte-i.

— Am avut eu parte de duşmani şi mai fioroşi, dragul meu conte — îi răspunse Tarzan, cu un zîmbet liniştit. Şi totuşi sînt viu şi nevătămat. Nu cred că cei doi vor găsi vreodată cel mai bun mijloc de a-mi face rău.

— Să sperăm că nu, *Monsieur* — răspunse de Coude — însă nu va strica să fii prevăzător. Să ştii că azi ți-ai făcut duşman pe unul care nu uită şi nu iartă; creierul lui bolnav născoceşte fel şi fel, de ticăloşii îndreptate împotriva acelora care i-au dejucat planurile sau care l-au ofensat. A spune că Nikolas Rokoff este un diavol ar fi o jignire nedreaptă la adresa maiestății sale Satana.

În seara aceea, cînd intră în cabină, Tarzan găsi pe podea un bilet împăturit. Cineva îl împinsese pe sub uşă. Îl ridică şi citi:

Domnule Tarzan,

Fără îndoială, nu v-ați dat seama de gravitatea faptei dumneavoastră, altfel nu ați fi procedat aşa cum ați făcut-o azi. Doresc să cred că ați acționat astfel din pură ignoranță şi fără nici o intenție de a ofensa un necunoscut. Din această cauză vă voi permite cu dragă inimă să vă prezentați scuzele şi, o dată cu asigurarea dumneavoastră că nu veți mai interveni în treburi care nu

vă privesc, am să uit totul.

Altfel... Insă sînt convins că veți înțelege că e mai înțelept să urmați calea pe care v-o sugerez.

Al dv., cu respect, NIKOLAS ROKOFF

Un zîmbet înflori o clipă în colțul buzelor sale, apoi Tarzan uită totul şi se culcă.

Într-o cabină alăturată, contesa de Coude vorbea cu soțul ei.

— Dar de ce ai un aer atît de grav, dragul meu Raoul? îl întrebă ea. Toată seara ai fost morocănos. Ce te nelinişteşte?

— Olga, Nikolas e pe vas. Ştiai?

— Nikolas?! exclamă contesa. Dar e cu neputință, Raoul. Nu poate fi adevărat. Nikolas e arestat în Germania.

— Aşa am crezut şi eu, pînă ce l-am văzut cu ochii mei azi... pe el şi pe celălalt ticălos, Paulvitch. Olga, să ştii că nu mai pot îndura persecuțiile lui aşa, la infinit. Nu, nici măcar de dragul tău. Mai devreme sau mai tîrziu îl voi da pe mîna autorităților. De fapt, sînt aproape hotărît să-i explic totul căpitanului înainte de a debarca. Pe un pachebot francez, Olga, ar fi un lucru foarte uşor să isprăvim cu acest Nemesis[1] al nostru.

— O, nu, Raoul! izbucni contesa, îngenunchind în fața contelui. Să nu faci asta! Aminteşte-ți ce mi-ai făgăduit. Spune-mi, Raoul, că nu o s-o faci. Nici măcar nu-l amenința, Raoul!

De Coude luă mîna soției într-a sa şi, înainte de a-i răspunde, îi privi cîteva clipe chipul răvăşit, ca şi cum ar fi încercat să smulgă din acei ochi frumoşi adevăratul motiv al ocrotirii nemernicului.

— Fie cum vrei tu, Olga... — Îi răspunse în cele din urmă. Însă nu te înțeleg. Doar şi-a pierdut tot dreptul la dragostea, loialitatea şi respectul tău. Nikolas e o amenințare permanentă pentru viața şi onoarea ta; o amenințare pentru viața şi onoarea soțului tău. Sper că nu o să regreți vreodată faptul că-l aperi.

— Nu-l apăr, Raoul! îl întrerupse ea, hotărîtă. Cred că-l urăsc tot atît de mult ca şi tine, însă... Oh, Raoul, sîngele e mai gros ca apa.

— Mi-ar fi plăcut azi să iau o probă din sîngele lui — spuse de Coude, cu un aer sever. Cei doi au încercat în mod deliberat să-mi păteze onoarea, Olga. Şi contele povesti cele petrecute în salon. Dacă nu ar fi fost acea persoană cu totul necunoscută, ar fi reuşit, căci cine ar fi acceptat doar cuvîntul meu cînd în mod evident acele nenorocite de cărți se aflau asupra mea? Aproape că începusem să mă îndoiesc eu însumi. Noroc că a intervenit acest *Monsieur* Tarzan, aducîndu-l de guler în fața noastră pe neprețuitul tău Nikolas şi a demascat toată mîrşăvia.

[1] *In mitologia greacă, zeița răzbunării, împărțitoarea dreptății. (n. t)*

— *Monsieur* Tarzan? întrebă contesa, părînd surprinsă.
— Da. Îl cunoşti, Olga?
— L-am văzut pe punte. Mi l-a arătat un steward.
— Nu ştiam că e o celebritate — zise sec contele. Olga de Coude schimbă subiectul. Descoperi brusc că i-ar fi venit greu să explice de ce a trebuit stewardul să i-l arate tocmai ei pe frumosul *Monsieur* Tarzan. Poate că se şi înroşise puțin la față, întrucît contele, soțul ei, o privi cu o expresie ciudată. „Ah, o pată pe conştiință e un lucru care dă de bănuit" — gîndi ea.

2. GINDURI DE RĂZBUNARE

Pînă în după-amiaza zilei următoare Tarzan nu-i mai văzu pe pasagerii în ale căror treburi îl aruncase dragostea sa de dreptate. Tîrziu, după-amiază, tînărul dădu în mod neaşteptat peste Rokoff şi Paulvitch, într-un moment cînd cei doi îşi doreau cel mai puțin compania lui.

Ieşiseră pe punte la o oră cînd pe-acolo nu se mai afla nimeni şi, în clipa cînd Tarzan îi surprinse, discutau aprins cu o femeie. Tarzan observă că era elegantă, iar silueta ei zveltă şi bine făcută denota o persoană tînără. Deoarece purta un văl des, nu avea cum să-i deslușească trăsăturile.

Bărbații stăteau de o parte şi de cealaltă a fetei, cu spatele spre Tarzan, astfel încît acesta putu să se apropie destul de mult de ei fără a fi observat. Trase concluzia că Rokoff amenința vehement, iar femeia îl implora; vorbeau însă într-o limbă străină; dar după aparențe, Tarzan ghici că fetei îi era teamă.

Atitudinea lui Rokoff era vădit amenințătoare şi violentă. Omul-maimuță se opri o secundă chiar în spatele celor trei, simțind în mod instinctiv o atmosferă încărcată de primejdii. Abia putu să se stăpînească, dar numai pînă în clipa cînd bărbatul apucă fără menajamente mîna femeii şi i-o răsuci cu scopul de a-i smulge cu forța o promisiune. Ce s-ar fi întîmplat cu fata, dacă Rokoff şi-ar fi continuat tortura, putem doar presupune, deoarece ticălosul fu împiedicat să-şi pună în aplicare planul. Nişte degete de oțel îl înhățară de umăr şi, întorcîndu-l fără prea multă ceremonie, îl siliră să îndure privirea ochilor cenuşii ai necunoscutului care-l înfruntase cu o zi înainte.

— Sapristi! urlă Rokoff, înfuriat. Ce înseamnă asta? Eşti nebun? Îndrăzneşti să-l insulți pe Nikolas Rokoff?

— *Monsieur,* acesta este răspunsul meu la biletul dumitale — îi spuse calm Tarzan. Apoi îl înhață şi-l zvîrli cu atîta forță, încît Rokoff zbură cu brațele şi picioarele răşchirate direct în parapet.

— Mii de blesteme! urlă iar Rokoff. Porcule, ai să plăteşti cu viața pentru asta!

Sări în picioare şi se năpusti asupra lui Tarzan, căznindu-se în acelaşi timp să-şi scoată revolverul din buzunar. De spaimă, fata se făcu mică.

— Nikolas! strigă ea. Nu trage, nu trage! Repede, *Monsieur*, fugiți, altfel vă omoară!

În loc să fugă, Tarzan îl înfruntă pe agresor;

— Nu fi ridicol, *Monsieur* — îi spuse.

Furios din cale afară din pricina umilirii îndurate din partea necunoscutului, Rokoff reuşi în cele din urmă să scoată revolverul. Se opri locului, ținti pieptul lui Tarzan şi apăsă pe trăgaci. Cocoşul țăcăni în gol — pumnul omului-maimuță izbi precum capul unui piton înfuriat. Urmă o răsucire rapidă şi revolverul zbură departe, dincolo de parapetul vaporului, în Atlantic. O clipă, cei doi bărbați rămaseră neclintiți, înfruntîndu-se cu privirea. Rokoff îşi recapătă stăpînirea de sine şi vorbi primul:

— De două ori domnul a găsit de cuviință să se amestece în treburi care nu-l privesc. De două ori a îndrăznit să-l umilească pe Nikolas Rokoff. Prima insultă a fost trecută cu vederea pe motiv că *Monsieur* a acționat în necunoştință de cauză, însă afacerea de azi nu va fi uitată. Dacă *Monsieur* nu ştie cine este Nikolas Rokoff, acest ultim afront îl poate asigura pe *Monsieur* că mai tîrziu va avea destule motive să şi-l amintescă.

Se întoarse spre fată ca s-o întrebe dacă e rănită, însă aceasta dispăruse. Fără măcar să arunce o privire lui Rokoff şi complicelui său. Tarzan îşi reluă plimbarea pe punte.

Nu se putu abține să nu se întrebe ce ticăloşie avea să se mai întîmple sau ce mai puneau la cale cei doi. Înfățişarea femeii cu văl în ajutorul căreia sărise avea ceva familiar, dar cum nu-i zărise fața, nu putea fi sigur că o mai văzuse înainte. Singurul lucru deosebit pe care îl observase la ea era un inel cu o lucrătură foarte ciudată ; tînăra femeie îl purta la mîna de care o apucase Rokoff. Tarzan se hotărî să privească atent mîinile pasagerelor pe care le va întîlni, ca să descopere identitatea celei terorizate de Rokoff. Voia să afle totodată dacă individul nu îi dădea pace.

Tarzan se întinse pe şezlongul de pe punte, gîndindu-se la nenumărate pilde de cruzime, egoism şi duşmănie omenească al căror martor fusese din ziua cînd, cu patru ani în urmă, ochii săi văzuseră pentru prima oară în junglă o altă ființă omenească în afară de el însuşi — Kulonga, negrul cu pielea lucioasă, a cărui suliță necruțătoare străpunsese inima Kalei, maimuța uriaşă, răpindu-i tînărului Tarzan pe singura mamă pe care o cunoscuse vreodată.

Îşi aminti de uciderea lui King de către Snipes, cel cu mutra de şobolan, părăsirea profesorului Porter şi a tovarăşilor săi de către răsculații de pe Arrow; cruzimea față de captivi arătată de războinicii şi femeile din tribul Mbonga ; invidiile meschine ale ofițerilor şi funcționarilor civili din colonia Coasta de Vest, care-i înlesniseră primul contact cu lumea civilizată.

„Mon Dieu ! gîndi el. Toți sînt la fel. Se înşală unii pe alții, ucid, mint, se

luptă ; toate astea pentru nişte lucruri la care fiarele junglei nici măcar n-ar catadicsi să se uite : banii ; bani ca să-şi procure plăcerile moleşite ale celor fără vlagă. Pe de altă parte sînt încătuşaţi de obiceiuri stupide, sclavi ai soartei lor nefericite, iar ei sînt ferm convinşi că stăpînesc pămîntul si au impresia că gustă adevăratele plăceri ale existenţei. În junglă, nici o făptură nu ar sta deoparte dacă un altul îi răpeşte perechea. Lumea civilizată e o lume absurdă, o lume stupidă, şi Tarzan din neamul maimuţelor a fost nebun cînd a renunţat la libertatea şi fericirea junglei lui, în schimbul acestei lumi."

Cum stătea lungit în şezlong, simţi deodată că din spate îl urmăresc nişte ochi. Instinctul înăscut al fiarei sălbatice răzbi prin stratul subţire de civilizaţie, şi Tarzan se răsuci atît de repede, încît ochii tinerei femei care-l privea pe furiş nici măcar nu avură timpul să se plece înainte ca ochii cenuşii ai omului-maimuţă să-i străpungă cu o privire întrebătoare. Apoi, după ce tînăra coborî ochii, Tarzan observă cum pe chipul întors pe jumătate se întinde uşor o undă de roşeaţă.

Zîmbi în sinea lui, gîndindu-se la efectul pe care-l avea felul său de a fi : foarte necivilizat şi necavaleresc ; el nu-şi plecă ochii cînd întîlni privirea tinerei femei. Era foarte tînără şi cu o înfăţişare atît de plăcută. Apoi avea ceva familiar, ceea ce-l făcu pe Tarzan să se întrebe dacă n-o mai văzuse undeva. Îşi reluă poziţia de mai înainte si imediat îşi dădu seama că tînăra se ridicase şi părăsea puntea. Cînd trecu pe lîngă el, Tarzan o urmări cu privirea în speranţa că ar putea descoperi un indiciu care să-i satisfacă curiozitatea. Strădania îi fu oarecum răsplătită.După ce se îndepărtă, tînăra femeie îşi duse mîna la cocul de la ceafă — gest caracteristic femeilor cînd ştiu că sînt urmărite de priviri admirative — şi pe unul din degete Tarzan zări inelul cu lucrătura aceea stranie; era acelaşi inel pe care-l văzuse înainte în degetul femeii voalate.

Aşadar, ea era frumoasa pe care Rokoff o teroriza. Tarzan se întrebă cine ar putea fi şi ce fel de relaţii existau între bărbosul acela necioplit şi ea.

După cină, Tarzan se plimbă iarăşi pe punte, rămînînd şi după căderea nopţii şi întreţinîndu-se cu ofiţerul secund. Cînd obligaţiile de serviciu îl solicitară pe acesta în alt loc, Tarzan se sprijini leneş de parapet şi urmări jocul razelor de lună pe apele. Liniştite ale oceanului. Era pe jumătate ascuns de o instalaţie de susţinere a bărcilor de salvare şi cei doi bărbaţi care se apropiau străbătînd puntea nu-l vedeau. În clipa cînd trecură pe lîngă el, Tarzan prinse destul din conversaţia lor ca să se hotărască a se ţine după ei şi să vrea să afle ce ticăloşie mai puneau la cale. Recunoscuse vocea lui Rokoff şi curînd desluşi chipul complicelui său, Paulvitch.

Tarzan surprinse doar cîteva cuvinte:

— Şi dacă ţipă, strînge-o de gît pînă... Vorbele acestea fură îndeajuns ca să trezească spiritul de aventură din Tarzan şi să-l determine să-i ţină sub observaţie; la un moment dat, cei doi grăbiră pasul. Tînărul îi urmări pînă

în salonul de fumat; aici, indivizii se opriră în prag atît cît să se asigure că cel pe care-l căutau era sau nu înăuntru, apoi îşi continuară drumul direct spre cabinele de clasa întîi, de pe puntea de promenadă. Aici,

Tarzan descoperi că e mai greu să se ascundă, însă se descurcă şi de data asta. Cînd cei doi se opriră în fața unei uşi de lemn lustruit, Tarzan se strecură în întunericul unui coridor aflat la cîțiva metri de ei.

Ciocăniră la uşă. Răspunse o voce de femeie, care întrebă în franțuzeşte:

— Cine-i?

Eu sînt, Nikolas — răspunse Rokoff. Olga, pot intra?

— De ce nu mă laşi odată în pace, Nikolas? se auzi vocea femeii de după uşă. Nu ți-am făcut nici un rău.

— Hai, Olga — o îndemnă bărbatul, cu un ton împăciuitor. Doresc să schimb doar cîteva cuvinte cu tine. Nu-ți fac nici un rău, nici măcar nu intru în cabină; doar n-o să strig în gura mare ceea ce vreau să-ți spun.

Tarzan auzi cum se trage zăvorul. Făcu un pas înainte, atît cît să poată urmări cele ce se petrec în pragul uşii, fiindcă nu putea să uite vorbele acelea sinistre pe care le auzise pe punte cu cîteva clipe înainte: „Şi dacă țipă, strînge-o de gît pînă..."

Rokoff stătea chiar în fața uşii. Paulvitch se lipise de peretele coridorului. Uşa se deschise. Rokoff intră pe jumătate în cameră, proptind uşa cu spatele. Vorbea cu glas scăzut unei femei pe care Tarzan, din locul unde se afla, nu putea s-o vadă. Apoi tînărul auzi vocea femeii, calmă, însă destul ie tare ca să poată desluşi cuvintele.

— Nu, Nikolas — spunea ea. E de prisos. Amenință cît vrei, n-am să fac ce-mi ceri. Părăseşte, te rog, camera; nu ai ce căuta aici. Ai făgăduit că nu intri.

— Foarte bine, Olga, nu voi intra, însă mai înainte de a termina vreau doar să-ți spun că o să doreşti de o mie de ori să-mi fi acordat favoarea pe care ți-am cerut-o. În cele din urmă, oricum, voi cîştiga. Ai fi putut deci să mă scuteşti de deranj şi pierdere de timp şi să eviți nenorocirile pentru tine şi...

— Niciodată, Nikolas! îl întrerupse femeia. Tarzan îl văzu pe Rokoff întorcîndu-se şi făcîndu-i semn lui Paulvitch. Acesta sări brusc spre uşa cabinei şi pătrunse înăuntru pe lîngă Rokoff, care pentru el ținea uşa deschisă. Apoi Rokoff părăsi iute pragul. Tarzan auzi zgomotul metalic al zăvorului, închis pe dinăuntru de Paulvitch. Rokoff rămase în picioare în fața uşii, cu capul plecat, ca şi cum ar fi vrut să prindă cuvintele celor dinăuntru. Un zîmbet dezgustător îi încreți fața bărboasă.

Tarzan desluşi vocea femeii poruncind intrusului să părăsească încăperea.

— Am să-l chem pe soțul meu! Strigă ea. Nu vei scăpa uşor...

Prin panelul lustruit străbătu rîsul batjocoritor al lui Paulvitch.

— Ofițerul de serviciu îl va aduce numaidecît pe soțul dumneavoastră, doamnă — îi spuse Paulvitch. De fapt, ofițerul a şi fost înştiințat că vă aflați împreună cu un bărbat, altul decît soțul dumneavoastră, cabina fiind încuiată pe dinăuntru.

— Ei bine — zise femeia — soțul meu va şti despre ce e vorba.

— Cu siguranță că va şti, însă ofițerul nu va fi tot atît de informat ; cu atît mai puțin vor şti ziariştii, care, în clipa debarcării, vor afla în mod misterios de scandal. Ei vor considera o istorioară nostimă şi tot aşa o vor socoti şi prietenii noştri cînd vor citi la micul dejun, în ziua de... ia să văd, azi e marți... da, când o vor citi la micul dejun vinerea viitoare. Interesul lor nu va scădea cîtuşi de puțin aflînd că bărbatul pe care doamna l-a întreținut atît de agreabil e un servitor... valetul fratelui ei, ca să fim mai exacți.

— Alexis Paulvitch — răsună vocea femeii, calmă şi fără teamă — eşti un laş şi cînd îți voi şopti un anumit nume la ureche, ai să te gîndeşti mai bine la pretențiile şi la amenințările tale. Vei părăsi cabina într-o clipă. Şi cred că n-o să mai plictiseşti.

Urmă o clipă de tăcere, răstimp în care Tarzan şi-o imagină pe femeie aplecîndu-se spre urechea ticălosului şi şoptindu-i numele de care pomenise. Liniştea dură doar o secundă, apoi se auzi o înjurătură grosolană... zgomotul unei încăierări... țipătul unei femei si.. tăcerea

Nici nu se stinse bine țipătul femeii, cînd omul-maimuță sări din ascunzătoarea lui. Rokoff se întoarse şi o luă la fugă, însă Tarzan îl înşfacă de guler şi-l tîrî înapoi. Nici unul nu scoase un cuvînt; fiecare simțea instinctiv că în camera aceea se săvîrşea o crimă. Tarzan era încredințat că Rokoff nu se aşteptase ca complicele lui să ajungă atît de departe : ştia că intențiile ticălosului erau mai perfide decît atît; mai perfide şi chiar mai sinistre decît o crimă brutală, comisă cu sînge rece.

Fără a mai pierde timpul să strige la cei dinăuntru, omul-maimuță îşi propti umărul puternic în uşă şi năvăli în cabină sub o ploaie de aşchii şi țăndări de lemn, trăgîndu-l şi pe Rokoff după el. În fața lui, pe un divan, Paulvitch strîngea de gît o femeie. Mîinile victimei se zbăteau neputincioase, încercînd în zadar să desfacă degetele ucigaşe.

Zgomotul stîrnit de năvala în cameră îl făcu pe Paulvitch să sară în picioare, privindu-l amenințător pe Tarzan. Tremurînd toată, femeia se ridică în capul oaselor, ținîndu-se cu o mînă de gît; respira greu, sacadat. Deşi avea părul răvăşit şi era foarte palidă, Tarzan o recunoscu pe tînăra pe care o surprinsese privindu-l mai devreme pe punte.

— Ce înseamnă asta? strigă Tarzan, întorcîndu-se spre Rokoff, pe care-l bănuia a fi uneltitorul acestui atentat.

Ticălosul rămase tăcut, cu privirea încruntată.

— Apasă, te rog, pe butonul acela — continuă omul-maimuță. Să vină aici unul din ofițeri; afacerea asta a mers mult prea departe.

— Nu, nu — interveni fata, ridicîndu-se brusc în picioare. Vă rog, nu faceți asta. Sînt sigură că n-a existat nici o intenție de a-mi face rău. L-am supărat pe acest domn şi şi-a pierdut controlul, asta e tot. N-aş vrea ca lucrurile să ajungă mai departe, *Monsieur*, vă rog.

Fata îl implora cu atîta ardoare, încît Tarzan nu putu să nu-i facă pe voie, deşi mintea sa mai lucidă îl prevenea că aici e vorba de ceva despre care ar fi fost bine ca autoritățile să fie încunoştiințate.

— Deci nu vreți să fac nimic? o întrebă.

— Nu, vă rog, domnule — zise repede fata.

— Aşadar, sînteți mulțumită dacă aceşti doi ticăloşi vor continua să vă persecute?

Fata nu ştia ce să răspundă; arăta foarte încurcată şi nefericită. Tarzan observă pe buzele lui Rokoff un rînjet triumfător. Era limpede că tînăra se temea de cei doi — nu îndrăznea să spună adevărul în fața lor.

— Atunci — reluă Tarzan — voi acționa pe propria-mi răspundere. Ascultă — zise el, adresîndu-se lui Rokoff — ceea ce-ți voi spune e valabil şi pentru complicele tău. Pot să te-asigur că din această clipă şi pînă la sfîrşitul călătoriei mă voi ocupa personal de voi şi dacă cumva aud că vreunul din voi a supărat-o cîtuşi de puțin pe doamna, veți avea de-a face cu mine şi puteți fi siguri că n-o să vă placă nici întîlnirea, nici socoteala pe care o veți da. Şi acum, ieşiți afară, de aici!

Îi înhață pe Rokoff şi pe Paulvitch de ceafă şi le făcu vînt cît colo pe uşă afară; ca să-i ajute, îi mai îmboldi şi cu cîte un picior în spate, apoi se întoarse în cabină, la fată. Aceasta îl privea cu o sinceră uimire.

— Şi dumneavoastră, doamnă, îmi veți acorda o mare favoare spunîndu-mi dacă aceşti netrebnici vă mai supără.

— Vai, domnule — răspunse tînăra — sper că nu veți avea de suferit, fiindcă ați fost atît de bun să ma ajutați. V-ați făcut un duşman hain şi cu o imaginație diabolică, un om care nu se va da în lături de la nimic ca să-şi satisfacă ura. Trebuie să fiți foarte atent, domnule...

— Vă rog să mă scuzați, doamnă, numele meu e Tarzan.

— Domnule Tarzan, să nu credeți că, dacă nu doresc să informez ofițerii, nu sînt sincer recunoscătoare pentru ocrotirea curajoasă şi cavalerească pe care mi-ați oferit-o. Noapte bună, domnule Tarzan. Nu voi uita niciodată datoria pe care o am față de dumneavoastră.

Cu un zîmbet fermecător, care descoperi o dantură perfectă, fata îi făcu o reverență. La rîndul său, Tarzan îi ură noapte bună şi se îndreptă spre punte.

Tarzan fu nespus de contrariat că pe vapor erau două persoane — tînăra femeie şi contele de Coude — care avuseseră de suferit de pe urma lui Rokoff şi a complicelui lui şi totuşi nu îngăduiau ca cei în culpă să fie aduşi în fața justiției, înainte de a se întoarce în cabină în noaptea aceea, gîndurile sale se îndreptară de mai multe ori către frumoasa tînără în a

căreia viață, evident încîlcită, soarta îl aruncase în chip atît de misterios, li fulgeră prin minte că nu-i ştia numele. Era limpede că este măritată: văzuse inelul subțire de aur care-i împodobea inelarul de la mîna stîngă. Se întrebă cine putea fi fericitul soț.

Pînă în după-amiaza ultimei zile de călătorie, Tarzan nu mai văzu pe nici unul dintre actorii dramei pe care o urmărise în treacăt. În după-amiaza aceea se întîlni pe neaşteptate față în față cu tînăra femeie tocmai cînd fiecare dintre ei îşi ducea şezlongul venind din direcții opuse. Ea îl salută cu un zîmbet plăcut, ce îi aminti numaidecît lui Tarzan de întîmplarea la care fusese martor în cabina ei, cu două nopți înainte. Părea să o frămînte gîndul că Tarzan ar fi putut să interpreteze în sens rău legăturile ei cu oameni de teapa lui Rokoff şi Paulvitch.

— Cred că domnul nu mă judecă după nefericita întîmplare de marți seara — spuse ea. Am suferit foarte mult din cauza asta; e prima dată cînd am îndrăznit să ies din cabină de atunci; mi-a fost ruşine — încheie ea simplu.

— Nu se judecă gazela după leii care o atacă — îi răspunse Tarzan. I-am mai văzut la lucru pe ticăloşii aceştia în salon, cu o zi înainte de a vă fi atacat, dacă-mi amintesc eu bine, aşa că ştiu ce le poate pielea şi sînt convins că duşmănia lor e o garanție suficientă pentru a-şi atinge ținta. Astfel de oameni îşi croiesc drum cu ajutorul mîrşăviilor, urînd tot ce este mai nobil şi mai bun.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră că vedeți astfel lucrurile — îi răspunse fata, zîmbind. Am aflat despre afacerea cu jocul de cărți. Soțul meu mi-a relatat toată povestea. Mi-a vorbit mai ales de forța şi curajul domnului Tarzan, căruia îi datorează o imensă recunoştință.

— Soțul dumneavoastră? întrebă Tarzan.

— Da. Eu sînt contesa de Coude.

— Doamnă, sînt răsplătit mai mult decît merit, ştiind că mi-am oferit serviciile soției contelui de Coude.

— Vai, domnule, eu vă sînt atît de îndatorată, încît nu pot spera să-mi achit vreodată datoria, aşa că vă rog să nu mai adăugați alte obligații la cele existente.

Contesa zîmbi atît de fermecător, încît Tarzan simți că oricine ar fi putut cu uşurință înfăptui lucruri mult mai grele decît cele pe care le săvîrşise el numai pentru a primi binecuvîntarea acelui zîmbet.

Nu o mai întîlni în ziua aceea şi nici, în graba debarcării din dimineața zilei următoare, nu mai avu prilejul să o revadă. Dar cînd se despărțiră pe punte, cu o zi înainte, ochii ei aveau o expresie deosebită, care îl urmări tot timpul. Toată conversația lor fusese aproape un vis; discutaseră despre ciudățenia prieteniilor închegate la repezeală în timpul unei traversări pe ocean, precum şi uşurința cu care acestea se uită pentru totdeauna.

Tarzan se tot întreba dacă o va revedea vreodată.

3. CE S-A ÎNTÎMPLAT ÎN RUE MAULE

Îndată ce ajunse la Paris, Tarzan se îndreptă spre locuința vechiului său prieten D'Arnot. De cum îl văzu, locotenentul de marină îl dojeni straşnic pentru hotărîrea de a fi renunțat la titlu şi la moşiile care erau de drept ale lui, fiind moştenite de la tatăl său, John Clayton, defunctul Lord Greystoke.

— De bună seamă că eşti nebun, prietene — începu D'Arnot. Să dai cu piciorul aşa de uşor nu numai la avere şi la nume, dar şi prilejului de a dovedi fără putință de tăgadă întregii lumi că în vinele tale curge nu sînge de maimuță sălbatică, ci sîngele nobil a două dintre cele mai vechi familii din Anglia. Este nemaipomenit că a putut să te creadă cineva; mă mir în special de domnişoara Porter. Eu n-am crezut-o niciodată, nici măcar acolo, în sălbăticia junglei africane, cînd sfîşiai cu fălcile tale puternice carnea crudă a vînatului, întocmai ca o fiară sălbatică, după care îți ştergeai mîinile de coapse. Chiar atunci cînd nu exista nici cea mai mică dovadă care să susțină contrariul, ştiam că greşeai închipuindu-ți că maimuța Kala e mama ta. Iar azi avem jurnalul tatălui tău, unde acesta descrie viața îngrozitoare pe care a dus-o împreună cu mama ta pe țărmul acela sălbatic din Africa şi unde e relatată naşterea ta. Pe paginile jurnalului există dovada finală şi cea mai convingătoare: amprentele tale digitale pe cînd erai copil. Mi se pare de neconceput că vrei să rămîi un vagabond fără nume şi fără bani.

— N-am nevoie de un alt nume în loc de Tarzan — răspunse omul-maimuță. Cît despre vagabondul fără un ban în buzunar, să ştii că n-am cîtuşi de puțin intenția să devin eu acela. De fapt, ajutorul imediat şi, să sperăm, ultimul pe care-l voi solicita prieteniei tale dezinteresate va fi să-mi găseşti o slujbă.

— Ptiu, vai! îl dojeni D'Arnot. Doar ştii că nu la asta m-am referit. Nu ți-am spus de nenumărate ori că am destul pentru douăzeci şi că jumătate din ce am îți aparține? Chiar dacă ți-aş da totul, ar compensa asta măcar a zecea parte din valoarea prieteniei tale, Tarzan dragă? Ar achita oare averea mea toate serviciile pe care mi le-ai făcut în Africa? Eu nu uit, prietene, că fără tine şi fără curajul tău uimitor aş fi murit pe rug în satul canibalilor lui Mbonga. Tot aşa nu voi uita niciodată că, prin dăruirea, prin sacrificiul tău, mi s-au vindecat rănile pricinuite de canibali; am aflat mai tîrziu ce a însemnat pentru tine să rămîi cu mine în amfiteatrul maimuțelor, cînd inima te îndemna spre țărm. În cele din urmă, cînd am ajuns acolo şi am aflat că domnişoara Porter şi grupul tovarăşilor ei plecaseră, am început să-mi dau seama cît de mult ai făcut pentru un simplu necunoscut. Să nu crezi că vreau sa te răsplătesc cu bani, Tarzan. Se întîmplă ca tocmai acum

să ai nevoie de bani; chiar dacă ar fi fost vorba de sacrificiu, ar fi fost acelaşi lucru: prietenia mea îți aparține pentru totdeauna, fiindcă gusturile noastre sînt identice şi fiindcă te admir. Nu pot să simt altfel; însă cum am şi bani, îți stau la dispoziție.

— Bine... — rîse Tarzan. N-o să ne certăm acum pentru bani. Trebuie să trăiesc, deci o să am nevoie şi de bani; dar voi fi fericit dacă o să am ceva de făcut. Nu-ți poți arăta prietenia într-un mod mai convingător decît găsindu-mi o slujbă, dacă nu, am să mă plictisesc foarte repede din lipsă de activitate. Cît despre drepturile mele legitime, ele se află în mîini bune. Clayton nu poate fi în vreun fel acuzat că mi le-a furat. În realitate e convins că este adevăratul Lord Greystoke şi sînt mai multe şanse ca el să fie un lord englez mai bun decît mine, care am fost născut şi crescut în jungla africană. Tu ştii prea bine că eu sînt doar pe jumătate un om civilizat. Dacă o clipă mă-nfurii şi văd roşu înaintea ochilor, toate instinctele fiarei sălbatice, ceea ce sînt de fapt, vor anula bruma de cultură şi rafinament pe care o posed. Şi pe urmă, am spus eu vreodată că vreau să jefuiesc femeia pe care o iubesc, să o las fără averea şi poziția socială pe care i le asigură căsătoria cu Clayton? N-aş fi putut face lucrul acesta, nu-i aşa, Paul? Chestiunile astea legate de naşterea mea nu au o importanță prea mare pentru mine — continuă el fără să aştepte răspuns. Crescut aşa cum am fost eu, nu văd vreun merit care să nu fie al omului sau al fiarei, în virtutea propriilor calități mintale sau fizice. Aşa că sînt tot atît de fericit să mă gîndesc la Kala ca la mama mea, cum sînt cînd încerc să mi-o imaginez pe sărmana, nefericita femeie care a murit la un an după ce m-a născut. Kala a fost întotdeauna bună cu mine, desigur în felul ei, ca un animal fioros şi sălbatic. De bună seamă că am supt la pieptul ei păros din ziua cînd mi-a murit mama. A luptat să mă apere împotriva fiarelor pădurii şi împotriva membrilor sălbatici ai tribului, cu iubirea feroce a unei adevărate mame. Iar eu am iubit-o, Paul. Nu mi-am dat seama cît de mult țineam la ea decît după ce au răpus-o sulița crudă şi săgeata otrăvită a războinicului negru din tribul Mbonga. Eram încă un copil cînd s-a întîmplat nenorocirea şi m-am aruncat peste leşul ei şi mi-am plîns suferința, aşa cum ar face orice copil pentru propria-i mamă. Poate ție, prietene, Kala ți-a părut o făptură hidoasă şi urîtă, însă pentru mine era frumoasă, într-atît transformă dragostea obiectul ei. Aşa că sînt pe deplin mulțumit să rămîn pentru totdeauna fiul maimuței Kala.

— Nu te admir mai puțin pentru loialitatea ta — îi replică D'Arnot — însă va veni timpul cînd vei fi fericit să ai ce-i al tău. Aminteşte-ți ce-ți spun şi să sperăm că va fi tot atît de uşor ca şi acum. Trebuie să reții faptul că profesorul Porter şi domnul Philander sînt singurii pe lume care pot jura că micuțul schelet, găsit în colibă lîngă scheletele tatălui şi mamei, era al unui pui de maimuță antropoidă şi nu vlăstarul Lordului şi Lady-ei Greystoke. Mărturia lor este foarte importantă. Ambii sînt bătrîni acum şi nu mai au

mult de trăit. Şi-apoi nu ți-a trecut prin minte că, odată ce ar fi aflat adevărul, domnişoara Porter ar fi rupt logodna cu Clayton? Ai fi putut foarte uşor să ai titlul, averea şi femeia pe care o iubeşti, Tarzan. Nu te-ai gîndit la asta?

Tarzan clătină din cap.

— Nu o cunoşti. Nimic nu ar fi putut-o lega mai strîns de Clayton decît o nenorocire. Se trage dintr-o familie din sudul Statelor Unite şi cei din Sud țin foarte mult să-şi respecte cuvîntul dat.

În următoarele două săptămîni, Tarzan reînnoi cunoştința cu Parisul. În timpul zilei petrecea ceasuri întregi în biblioteci şi în galeriile de artă. Deveni un cititor asiduu; nenumăratele posibilități oferite de acest centru de cultură şi civilizație aproape că-l copleşeau cînd se gîndea cît de infimă e suma cunoştințelor omeneşti dobîndite chiar după o viață întreagă de studiu şi cercetări. Se strădui să învețe cît mai mult ziua, iar noaptea se dedica relaxării şi distracțiilor. Parisul se dovedi un teren tot atît de bun pentru incursiunile sale nocturne.

Dacă fuma prea multe țigări sau bea prea mult absint, asta se întîmpla fiindcă lua civilizația aşa cum o găsise şi făcea întocmai ceea ce vedea la semenii săi civilizați. Ducea o viață nouă şi atrăgătoare; mai mult decît atît: avea în piept o durere şi un nesfîrşit dor fără leac. Căuta ca prin studiu şi distracție — cele două extreme — să uite trecutul şi să evite viitorul.

Într-o seară, pe cînd se afla într-un cabaret, bîndu-şi absintul şi admirînd măiestria unei faimoase dansatoare, surprinse, în mod cu totul întîmplător, cum îl fixa o pereche de ochi negri şi răi. Înainte ca Tarzan să-l poată vedea mai bine, bărbatul se întoarse şi se pierdu în mulțime la ieşire. Era convins însă că mai văzuse undeva ochii aceia şi că nu era o simplă întîmplare că îi întîlnea din nou. De cîtva timp avea senzația stranie că este urmărit. Întoarcerea bruscă şi surprinderea ochilor chiar în momentul cînd îl priveau erau o reacție a instinctului său puternic dezvoltat.

Cînd părăsi sala, Tarzan uită de incident. Tînărul nostru nu observă că în clipa cînd ieşea din localul intens luminat, un individ oacheş se ascundea şi mai bine în întunericul gangului din apropiere.

De-ar fi ştiut Tarzan că e urmărit în peregrinările sale prin localuri! Însă mai totdeauna era însoțit de prietenul său. În seara aceea, D'Arnot avea alte

obligații şi Tarzan venise de unul singur.

Cînd porni spre casă, pe drumul obişnuit prin acel cartier al Parisului, urmăritorul său ieşi din ascunzătoare şi o rupse la fugă înaintea lui. Mergînd seara spre casă, Tarzan obişnuia să o ia prin Rue Maule. Această stradă liniştită şi foarte întunecoasă îi amintea mai mult de jungla africană, atît de dragă lui, decît ar fi făcut-o străzile zgomotoase şi scăldate în lumină. Dacă cunoaşteți Parisul, vă amintiți desigur de cartierul cu străzi strîmte, neplăcute din vecinătatea lui Rue Maule. Iar dacă nu-l cunoaşteți, e de ajuns să întrebați polițiştii despre acest cartier pentru a afla că în tot Parisul nu există stradă mai rău famată.

În seara aceea, Tarzan păşea prin umbra de nepătruns a caselor vechi şi murdare ce mărginesc această stradă îngrozitoare, cînd atenția îi fu atrasă de țipete şi strigăte de ajutor venind de la etajul al treilea al unei clădiri de peste drum. Era un glas de femeie. Înainte ca ecoul primelor strigăte să se fi stins, Tarzan se năpusti în sus pe scări, prin coridoarele întunecoase, ca să o salveze.

La capătul coridorului de la al treilea etaj văzu o uşă întredeschisă în dreptul căreia Tarzan auzi din nou țipetele femeii. Într-o clipă el se găsi în mijlocul unei încăperi slab luminate. Pe un cămin înalt, demodat, ardea o lampă cu ulei ce arunca o lumină palidă peste o duzină de chipuri respingătoare. Văzu că în odaie se aflau numai bărbați. Mai era şi o femeie cam de vreo treizeci de ani. Fața ei, pe care patimile şi plăcerile josnice îşi lăsaseră amprenta, fusese odată frumoasă. Stătea cu o mînă la gît, ghemuindu-se în peretele cel mai îndepărtat. Cînd Tarzan intră în încăpere, femeia mai strigă o dată cu voce răguşită:

— Ajutor, domnule! Mă omoară! Întorcîndu-se spre bărbații din jurul lui, văzu fețele viclene şi rele ale criminalilor de rînd. Se miră că nimeni nu încearcă să fugă. Observă două lucruri şi unul din ele îl uimi peste măsură: un bărbat se strecură pe furiş afară din odaie. Într-o clipită Tarzan îl recunoscu pe Rokoff. Celălalt lucru era de importanță imediată. O brută masivă, cu o măciucă uriaşă, venea păşind uşor în vîrful picioarelor, în spatele lui. Cînd matahala şi complicii lui îşi dădură seama că au fost descoperiți, se năpustiră cu toții asupra lui Tarzan. Cîțiva dintre ei scoaseră şi cuțitele; alții puseră mîna pe scaune, în timp ce individul cu măciuca îşi ridică arma deasupra capului, într-un gest avîntat. Cu siguranță că

măciuca ar fi zdrobit capul lui Tarzan, dacă ar fi coborît vreodată.

Mintea, agilitatea, muşchii care se luptaseră cu puterea imensă şi cu vicleşugurile lui Terkoz şi Numa, în jungla sălbatică, nu erau atît de adormite pe cît credeau apaşii Parisului.

Alegîndu-şi pe cel mai puternic dintre atacatori — individul cu măciuca — Tarzan se năpusti cu toată forța asupra lui, împiedicînd abil arma care cobora şi, aplicîndu-i apaşului o lovitură formidabilă în bărbie, îl doborî şi nemernicul se duse de-a berbeleacul. Apoi Tarzan se ocupă de ceilalți. Era o nimica toată. Îl cuprinse bucuria luptei şi pofta de sînge. Ca şi cum ar fi fost doar o coajă fragilă ce se fărîmă la cea mai mică atingere, bruma de civilizație se spulberă şi cei zece ticăloşi se treziră închişi într-o cămăruță laolaltă cu o fiară sălbatică şi întărîtată; puterea lor se dovedi mai mult decît neputincioasă împotriva muşchilor de oțel.

La capătul coridorului, afară, Rokoff aştepta să vadă rezultatul luptei. Înainte de a pleca, voia să se asigure că Tarzan e mort; plănuise să nu fie de față la săvîrşirea crimei.

Femeia rămăsese în acelaşi loc unde se afla la intrarea lui Tarzan în odaie, însă în cele cîteva minute chipul ei suferi un şir de schimbări. Înfățişarea nenorocită pe care o avea cînd Tarzan dăduse ochii cu ea în prima clipă se transformase într-o expresie de răutate cînd tînărul se întorsese cu spatele ca să pareze atacul matahalei. În focul luptei Tarzan nu văzu nimic din toate acestea.

Nu trecu mult şi pe fața femeii se ivi o expresie de uimire, apoi una de groază. Nici nu era de mirare: gentlemanul spilcuit care, atras de strigătele ei, sărise să o apere fără să-i pese de riscuri, se prefăcuse într-un demon al răzbunării. În loc de muşchi firavi şi o slabă împotrivire, ea vedea un adevărat Hercule care turbase de-a binelea.

— Mon Dieu! Țipă ea. Păi ăsta-i o fiară!...

Puternicii dinți albi ai omului-maimuță se înfipseră în gîtlejul unui atacator: Tarzan lupta aşa cum învățase să lupte cu gorilele din tribul lui Kerchak. În aceeaşi clipă se afla într-o duzină de locuri, sărind de colo-colo prin încăpere, în salturi sinuoase, ceea ce îi reamintea femeii de o panteră pe care o văzuse la grădina zoologică. Din cînd în cînd mîinile lui de fier făceau să plesnească cîte un os, alteori cîte un umăr era smuls din loc în vreme ce zgîlțîia în sus şi în jos vreun agresor.

Cu urlete de durere, apaşii o luară la goană pe coridor cît putură mai repede. Dar mai înainte ca primul să iasă pe uşă împleticindu-se şiroind de sînge şi făcut fărîme, Rokoff văzuse destul ca să se convingă că nu Tarzan va fi cel ucis în noaptea aceea. Ticălosul alergă la prima cabină telefonică şi anunţă poliţia că la etajul trei al unei case din Rue Maule 27 se săvîrşea o crimă îngrozitoare.

Cînd sosiră poliţiştii, aceştia găsiră trei bărbaţi gemînd pe podea şi o femeie prăbuşită pe un pat murdar, înspăimîntată şi cu faţa îngropată în palate; mai văzură un tînăr bine îmbrăcat, care stătea în mijlocul odăii, gata să înfrunte eventuale întăriri ale ticăloşilor; aşa socoti Tarzan în sinea lui, auzind paşii grăbiţi ai poliţiştilor care alergau în sus pe scări. De fapt poliţiştii se înşelaseră: printre pleoapele uşor coborîte îi priveau ochii de oţel ai unei fiare sălbatice. Odată cu mirosul sîngelui, ultima rămăşiţă de civilizaţie dispăru şi Tarzan stătea la pîndă încordat, ca un leu încolţit, de vînători, aşteptînd, gata să sară, atacul următor.

— Ce s-a întîmplat aici? întrebă unul dintre poliţişti.

Tarzan îi explică pe scurt, însă cînd ceru femeii să confirme spusele sale, rămase uimit de răspunsul ei.

— Minte! strigă femeia, cu o voce ascuţită, adresîndu-se poliţistului. A dat buzna în odaie în timp ce eram singură şi nu cu gînd curat. Cînd l-am

respins, a vrut să mă ucidă şi ar fi reuşit daca ţipetele mele n-ar fi atras pe aceşti domni, care tocmai treceau prin dreptul casei. E un diavol, domnilor.

El singur aproape că a omorît zece oameni şi asta numai cu mîinile goale şi cu dinţii.

Tarzan rămase atît de surprins de nerecunoştinţa femeii, încît pentru moment nu fu în stare să articuleze un sunet. Poliţiştii se simţeau îndemnaţi să creadă altceva, fiindcă mai avuseseră de-a face cu această „doamnă" şi cu banda ei. Totuşi erau poliţişti, şi nu judecători, astfel încît hotărîră ca toţi cei de faţă să fie puşi sub stare de arest, lăsînd altora, în seama cărora şi cădea această treabă, să decidă cine e vinovat şi cine nu.

Se încredinţară însă îndată că a-i spune acestui tînăr elegant că e arestat era una şi a-l lua pe sus alta.

— Nu sînt cu nimic vinovat — zise el, calm. M-am apărat doar. Nu ştiu do ce femeia v-a spus ce v-a spus. Nu are nici un motiv să mă urască, fiindcă, pînă să fi intrat în această odaie, la strigătele ei de ajutor, nu am văzut-o niciodată.

— Haide-haide... — îi zise unul dintre ofiţeri. Avem judecători care să-ţi asculte dezvinovăţirile.

Se îndreptă spre Tarzan ca să-l apuce de mînă. O clipă mai tîrziu, poliţistul zăcea fără cunoştinţă într-un colţ al camerei. Toţi tovarăşii lui se năpustiră asupra omului-maimuţă, însă curînd împărtăşiră şi ei soarta apaşilor. Atît de rapid şi atît de brutal îi primi Tarzan, încît poliţiştii nici nu

avură cînd să-şi scoată revolverele.

În timpul scurtei lor încăierări, Tarzan observă că fereastra e deschisă şi, dincolo de ea, zări tulpina unui pom, sau un stîlp de telegraf — nu putea desluşi cu precizie ce anume era. Îndată ce ultimul polițist se prăbuşi la pămînt, unul dintre colegii lui reuşi să-şi scoată revolverul şi de jos de pe podea, trase spre Taryan. Glonțul nu-şi atinse ținta şi mai înainte ca omul să poată trage din nou, Tarzan smulse lampa de pe cămin şi cufundă camera în beznă.

Polițiştii mai văzură doar o siluetă mlădioasă avîntîndu-se spre pervazul ferestrei deschise şi sărind ca o panteră pe stîlpul din marginea trotuarului. Cînd polițiştii îşi venită în fire şi coborîră în stradă, prizonierul nu era nicăieri.

Cînd ajunseră la secția de poliție, femeia şi cei aflați în odaie nu fură tratați de loc cu mânuşi : polițiştii erau nespus de furioşi şi umiliți. Le venea greu să recunoască faptul că un singur bărbat, neînarmat, fusese în stare să măture podelele cu toți de-a valma şi culmea, să dispară atît de uşor, de parcă n-ar fi existat.

Polițistul care rămăsese la post în stradă jură că nimeni nu sărise pe fereastră şi nimeni nu părăsise clădirea din clipa cînd colegii lui intraseră pînă în clipa cînd ieşiseră. Tovarăşii lui erau încredințați că minte, dar nu puteau dovedi contrariul.

Cățărat pe stîlp, Tarzan dădu ascultare instinctului de junglă şi, înainte de a coborî, se uită în jos, căutînd eventuali duşmani. Procedă foarte bine, deoarece în stradă patrula un polițist. Deasupra, Tarzan nu văzu pe nimeni, drept care se avîntă în sus. Vîrful stîlpului se afla în dreptul acoperişului clădirii; într-o secundă, muşchii care ani de zile îl purtaseră în zbor prin frunzişul arborilor din jungla sălbatică îl proiectară peste spațiul dintre stîlp şi acoperiş. De pe o clădire sări pe alta şi tot aşa mai departe pînă ce, la o altă răspîntie, găsi un alt stîlp de telegraf şi coborî pe trotuar.

Alergă de-a lungul străzii vreo sută de metri, apoi intră într-un mic bar de noapte. Se duse la toaletă şi îşi aranja îmbrăcămintea răvăşită în timpul promenadei pe acoperişuri. Cîteva minute mai tîrziu ieşi de acolo şi se îndreptă agale spre locuința sa.

Apropiindu-se de casă, ajunse pe un bulevard inundat de lumină, unde trebuia să traverseze. Tocmai cînd stătea sub un felinar ce strălucea puternic, aşteptînd să treacă o limuzină care se apropia, îşi auzi numele strigat de o voce dulce de femeie. Privind în direcția de unde răsunase chemarea, întîlni ochii zîmbitori ai Olgăi de Coude; contesa îi făcea semn cu mîna din maşină. Ca răspuns la salutul ei prietenesc, Tarzan se înclină adînc. Cînd se îndreptă din şale, automobilul era departe, ducînd-o pe contesă.

„Rokoff şi contesa de Coude, amîndoi în aceeaşi seară. La urma urmei, Parisul nu e atît de mare" — murmură în sinea lui.

4. CONTESA SE EXPLICA

Paul, Parisul tău e mult mai plin de primejdii decît jungla mea sălbatică — conchise Tarzan după ce, a doua zi dimineața îi povesti prietenului său aventurile sale cu apaşii şi polițiştii în Rue Maule. De ce m-au atras acolo? Le era foame?

D'Arnot se prefăcu a fi cuprins de groază şi rîse la auzul acestei întrebări ciudate.

— E greu să te ridici deasupra legilor junglei şi să gîndeşti potrivit concepțiilor din lumea civilizată, nu-i aşa, prietene? îl întrebă în glumă.

— Concepții civilizate! Zău că e bună! Pufni Tarzan. Viața de junglă nu încurajează atrocitățile absurde. Acolo, noi ucidem pentru hrană, pentru ca să ne apărăm, ca să dobîndim o femelă sau pentru a ne ocroti puii. Totdeauna, să ştii, facem acest lucru în concordanță cu necesitățile unei legi naturale. Dar aici?! Ptiu! Omul vostru civilizat e mai crud decît fiarele. Omul ucide fără discernămînt şi, mai rău decît atît, foloseşte un sentiment nobil, dragostea de aproape, ca să atragă în cursă victimele neprevăzătoare. Am vrut să răspund la un apel al unui semen şi m-am grăbit să ajung în odaia unde mă aşteptau ucigaşii.

Nu mi-am închipuit şi multă vreme nu m-am dumerit cum o femeie poate ajunge într-o stare, de decădere morală atît de abjectă, încît să atragă pe un presupus salvator într-o cursă unde-l aşteaptă moartea. Cred că ştiu cum stau lucrurile... faptul că Rokoff era acolo şi faptul că femeia a tăgăduit totul mai tîrziu nu au decît o singură explicație. De bună seamă, Rokoff era informat că treceam adesea prin Rue Maule. Stătea acolo şi mă aştepta: planul i-a reuşit pe deplin, pînă la ultimul amănunt... Chiar şi comportarea femeii în cazul cînd ar fi intervenit vreo încurcătură, cum de altfel s-a şi întîmplat. Totul e cu desăvîrşire limpede pentru mine acum.

— Ei bine — replică D'Arnot — cu acest prilej ai putut să te convingi singur de ceea ce eu n-am fost în stare să te conving şi anume că Rue Maule e un loc pe care e bine să-l ocoleşti după căderea nopții.

— Dimpotrivă — răspunse Tarzan, cu un zîmbet. M-am convins că este singura stradă care merită să o vezi la Paris. De azi înainte n-am să pierd nici un prilej de a trece pe-acolo, fiindcă mi-a oferit prima distracție adevărată de cînd am părăsit Africa.

— Vei avea parte de mult mai multe distracții decît îți doreşti chiar şi fără să mai treci pe-acolo — îi răspunse D'Arnot. Aminteşte-ți că încă nu ai terminat cu poliția. Îi cunosc destul de bine pe cei din poliție ca să te-asigur că nu vor uita prea repede ce le-ai făcut. Mai curînd sau mai tîrziu vor pune mîna pe tine, dragul meu Tarzan şi atunci sălbaticul din pădure va fi închis în dosul gratiilor de fier. Cum ți-ar place asta?

— Nu o să-l pună niciodată pe Tarzan din neamul maimuțelor după gratii — răspunse el pe un ton vehement.

Glasul lui răsună ciudat, ceea ce îl făcu pe D'Arnot să-l privească mai atent. Fălcile încleştate şi ochii sticloşi, cenuşii îl îngrijorară pe tînărul francez cu privire la soarta acestui copil mare, care nu putea concepe că există vreo lege mai presus de puterea şi curajul său. Îşi dădu seama că trebuia să facă ceva spre a-l pune bine pe Tarzan cu poliția înainte ca aceasta să-l înhațe.

— Mai ai multe de învățat, Tarzan — îi spuse D'Arnot, grav. Legea oamenilor trebuie respectată, chiar dacă nu-ți place. Dacă te încăpățînezi să disprețuieşti poliția, nu vei avea parte decît de neplăceri, atît tu cît şi prietenii tăi. Am să mă duc chiar azi să le explic cum stau lucrurile. După aceea însă va trebui să te supui legii. Dacă reprezentanții ei îți vor spune „Vino", va trebui să vii, dacă vor spune, „Du-te", va trebui să te duci. Vom merge chiar acum la bunul meu prieten de la minister şi vom aranja afacerea din Rue Maule. Haidem!

O jumătate de oră mai tîrziu cei doi prieteni intrară în biroul unui înalt funcționar de poliție. Acesta fu extrem de amabil. Şi-l aminti pe Tarzan de la prima vizită pe care acesta o făcuse împreună cu D'Arnot cu cîteva luni mai înainte, în legătură cu amprentele digitale.

Cînd D'Arnot sfîrşi de povestit faptele petrecute cu o seară înainte, un zîmbet sever se ivi pe buzele polițistului. Apăsă pe un buton din stînga sa şi, aşteptînd ca aprodul să răspundă la chemare, căută prin hîrtiile de pe birou.

— Joubon — îi spuse aprodului cînd omul intră — cheamă-i, te rog, pe aceşti polițişti. Spune-le să vină la mine imediat — şi-i întinse lista. Apoi se întoarse către Tarzan: Domnule, ați săvîrşit o faptă foarte gravă — îi spuse cu destulă blîndețe. Fără explicația bunului nostru prieten, v-aş fi judecat cu toată asprimea. În loc de asta, voi face însă un lucru nemaiauzit. I-am chemat pe polițiştii pe care i-ați maltratat aseară. Vor asculta relatarea locotenentului D'Arnot şi apoi voi lăsa la latitudinea lor să spună dacă trebuie să fiți dat în judecată sau nu. Aveți foarte multe de învățat despre felul cum se trăieşte în lumea civilizată. Trebuie să vă obişnuiți să acceptați unele lucruri care vă par stranii sau nefolositoare, pînă ce veți fi în măsură să judecați motivele care stau la temelia lor. Polițiştii pe care i-ați atacat îşi îndeplineau datoria. Ei nu făceau lucrul acesta de plăcere, în fiecare zi îşi riscă viața pentru a ocroti viețile şi avutul altora. Fac lucrul acesta şi pentru dumneavoastră, dacă e nevoie. Sînt oameni curajoşi şi faptul că un singur bărbat, neînarmat, i-a biruit şi i-a bătut, i-a umilit adînc. Purtați-vă în aşa fel ca să le fie uşor să uite ceea ce le-ați făcut. Dacă nu mă înşel, dumneavoastră înşivă sînteți un om foarte curajos şi mărinimia oamenilor curajoşi este proverbială.

Discuția fu întreruptă de intrarea celor patru polițişti. De cum îl văzură

pe Tarzan, chipurile lor exprimară o mare surpriză.

— Băieți — începu ofițerul — iată-l pe domnul pe care l-ați întîlnit aseară în Rue Maule. A venit să se predea din proprie inițiativă. Aş dori să ascultați cu multă atenție cele ce vă va spune domnul locotenent D'Arnot, care vă va relata o parte din viața domnului. Aceasta poate explica purtarea lui față de voi aseară. Poftiți, dragul meu locotenent.

D'Arnot le vorbi polițiştilor timp de o jumătate de oră. Le spuse cîte ceva despre viața lui Tarzan în junglă. Le explică educația sălbatică dobîndită de Tarzan în junglă, cum învățase el să se lupte cu fiarele pentru a-şi apăra viața. Polițiştii îşi dădură limpede seama că atunci cînd îi atacase, omul acționase sub impulsul instinctelor şi nu al rațiunii. Tarzan nu pricepuse ce intenții aveau. Pentru el, ei se deosebeau prea puțin de orice alte vietăți din junglă, unde, practic, toți îi erau duşmani.

— Mîndria voastră a fost rănită — conchise D'Arnot. Ceea ce vă răneşte cel mai mult e faptul că acest om v-a învins. Însă nu trebuie să vă simțiți ruşinați, căci nu veți căuta niciodată scuze pentru înfrîngere dacă ați fi închişi într-o cămăruță cu un leu african sau cu marea gorilă a junglei. Nu e nici o nenorocire să fii învins de puterea supraomenească a lui Tarzan din neamul maimuțelor.

Pe cînd polițiştii se uitau întrebător, întîi la Tarzan, apoi la superiorul lor, omul-maimuță făcu singurul lucru ce trebuia făcut ca să şteargă ultima rămăşiță de năduf ce mai stăruia în inimile lor. Cu mîna întinsă, înainta spre ei.

— Îmi pare rău pentru greşeala pe care am săvîrşit-o — zise el simplu. Să fim prieteni!

Acesta fu sfîrşitul întregii afaceri, cu excepția faptului că Tarzan deveni un subiect de discuții aprinse în cazarma poliției şi făcu să crească numărul prietenilor săi cu cel puțin patru bărbați viteji.

Cînd ajunseră acasă, D'Arnot găsi o scrisoare de la un prieten englez, William Cecil Clayton, Lord Greystoke. Cei doi purtau o corespondență susținută de la începutul prieteniei lor, care luase naştere cu prilejul acelei nefericite expediții, organizată pentru căutarea Janei Porter, după ce fata fusese răpită de gorila Terkoz.

— Se vor căsători la Londra, cam peste două luni — zise D'Arnot cînd isprăvi de citit scrisoarea.

Deşi D'Arnot nu menționa nici un nume, Tarzan nu avea nevoie de lămuriri. Fără să spună nimic, rămase calm şi gînditor tot restul zilei.

Seara se duseră la operă. Tarzan era încă cufundat în gînduri mohorîte. Acordă prea puțină atenție sau mai bine zis deloc spectacolului ce se desfăşura pe scenă. În schimb, avea în fața ochilor chipul sublim al unei tinere americane şi nu auzea nimic altceva decît o voce tristă, duioasă, oare îi spunea că-i împărtăşeşte dragostea! Şi totuşi urma să se mărite cu altul!

Tarzan se scutură, încercînd să scape de gîndurile-i negre. În aceeaşi

clipă, cu instinctul lui atît de dezvoltat, simți nişte ochi ațintiți asupra sa; întoarse capul şi înfruntă ochii care-l priveau. Descoperi că posesoarea ochilor nu era alta decît Olga, contesă de Coude. Răspunzîndu-i la salut, Tarzan băgă de seamă că ochii ei îl invitau, aproape îl rugau, să vină la ea.

Pauza următoare îl găsi în loja ei.

— Doream atît de mult să vă revăd — spuse ea. M-a frămîntat tot timpul gîndul că, după serviciile pe care ni le-ați făcut, atît soțului meu cît şi mie, nu vi s-a dat nici o explicație cu privire la faptul că nu am luat nici o măsură să prevenim repetarea atacului celor doi bărbați asupra noastră. Poate că lucrul acesta vi s-a părut nedrept.

— Mă judecați greşit — răspunse Tarzan. Gîndurile mele în ceea ce vă priveşte au fost dintre cele mai bune. Nu trebuie să considerați că-mi datorați vreo explicație. Dar fiindcă veni vorba, nu v-au mai supărat ticăloşii aceia?

— Nu vor deloc să se potolească — răspunse ea, mîhnită. Simt că trebuie să mă destăinui. Însă nu cunosc pe nimeni care să merite încredere, aşa cum meritați dumneavoastră. Trebuie să-mi permiteți să fac acest lucru. Poate vă serveşte la ceva. Îl cunosc pe Nikolas Rokoff destul de bine ca să fiu încredințată că nu-l cunoaşteți pe deplin. Va găsi el un mijloc să se răzbune pe dumneavoastră. Ceea ce am să vă spun poate să v-ajute să preveniți orice plan de răzbunare ar pune la cale. Nu pot să vă spun aceste lucruri aici, însă mîine, la ora cinci, voi fi acasă pentru domnul Tarzan.

— Mi se va părea o eternitate pînă mîine la cinci — spuse el, urîndu-i noapte bună.

Dintr-un colț al sălii, Rokoff şi Paulvitch îl văzură pe domnul Tarzan în loja contesei de Coude şi amîndoi zîmbiră cu tîlc.

La patru şi jumătate în după-amiaza următoare, un bărbat oacheş, cu barbă sună la intrarea de serviciu a palatului contelui de Coude. Cînd îl văzu pe cel de afară, servitorul care deschise ridică sprîncenele în semn de recunoaştere. Între cei doi începu o conversație cu voce scăzută.

La început, servitorul se împotrivi auzind propunerea pe care i-o făcea bărbatul, însă o clipă mai tîrziu ceva se strecură din mîna vizitatorului în mîna slujitorului. Apoi cel din urmă se întoarse şi-l conduse pe vizitator pe un drum ocolit spre un alcov cu draperii ce dădea în salonul unde contesa avea să ia ceaiul după-amiază.

O jumătate de oră mai tîrziu Tarzan fu condus în salon şi, aproape imediat, intră şi gazda, zîmbind şi cu mîinile întinse.

— Îmi pare atît de bine că ai venit — îi spuse.

— Nimic nu m-ar fi putut împiedica — răspunse el.

Un timp vorbiră despre operă, despre ultimele evenimente ale zilei care atrăgeau atunci atenția Parisului, despre plăcerea de a reînnoi scurta lor cunoştință începută sub auspicii atît de ciudate şi lucrul acesta îi aduse la subiectul ce stăruia în mintea amîndurora..

— Poate că te-ai întrebat — vorbi contesa în cele din urmă — care ar putea fi motivul persecuției lui Rokoff. E foarte simplu. Contele, soțul meu, este la curent cu multe secrete ale Ministerului de Război. Adeseori are asupra sa documente pentru care puterile străine ar da o avere să intre în posesia lor. Ca să afle unele secrete de stat, agenții puterilor străine ar ucide sau ar săvîrşi ceva şi mai rău decît asasinatul. Chiar acum, contele este în posesia unor documente care l-ar face faimos şi bogat pe orice individ care ar fi în stare să pună mîna pe ele. Rokoff şi Paulvitch sînt spioni. Nimic nu-i va împiedica să-şi procure aceste informații. Afacerea de pe pachebot, vreau să spun povestea aceea cu jocul de cărți, era pusă la cale ca să-l şantajeze pe soțul meu. Dacă soțul meu ar fi fost condamnat pentru faptul că trişează la cărți, cariera lui ar fi fost compromisă. Ar fi trebuit să părăsească departamentul de război. Societatea l-ar fi ostracizat. Cei doi intenționau să-l țină astfel sub amenințare pînă ce soțul meu ar fi acceptat să le dea documentele secrete în schimbul mărturisirii lor că domnul conte era doar victima unui complot duşman care intenționa să-i păteze numele. Dumneata însă le-ai dejucat planurile. Atunci ei au pus la cale altă intrigă, de astă dată privind reputația mea. Cînd Paulvitch a intrat în cabina mea, mi-a expus tot planul. Dacă reuşeam să capăt informațiile ce-i interesau, îmi promiteau să înceteze şantajul. În caz contrar, Rokoff, care stătea afară, se ducea să-l informeze pe ofițerul de serviciu pe punte că mă aflu cu un domn, altul decît soțul meu, în cabina încuiată pe dinăuntru. Urma să spună acest lucru oricărei persoane întîlnită pe vapor, iar la debarcare, intenționa să relateze întreaga istorie ziariştilor. Nu-i aşa că e oribil? Se întîmplă însă să ştiu cîte ceva despre domnul Paulvitch, care l-ar trimite direct la galere, dacă poliția din St. Petersburg ar afla ceva. I-am spus că, dacă îşi duce la îndeplinire planul, voi dezvălui poliției tot ce ştiu. I-am şoptit la ureche ce ştiam. Atunci... — Tînăra contesă pocni din degete — ... a sărit să mă strîngă de gît, ca un nebun. Dacă nu interveneați dumneavoastră m-ar fi omorît.

— Ticăloşii! murmură Tarzan.

— Sînt cu mult mai răi decît credeți, dragă prietene. Sînt nişte diavoli. Mă tem pentru dumneavoastră, fiindcă v-ați atras ura lor. V-aş ruga să fiți foarte atent cu aceşti oameni. Spuneți-mi că veți fi, spuneți-o de dragul meu, altfel nu-mi voi ierta niciodată dacă veți avea de suferit din cauza bunăvoinței pe care mi-ați arătat-o.

— Nu mi-e frică mie de ei — răspunse Tarzan. Am avut de-a face cu duşmani mai periculoşi decît Rokoff şi Paulvitch şi am supraviețuit.

Tarzan îşi dădu seama că tînăra femeie nu ştia ce se întîmplase, în Rue Maule. Aşa că nu mai pomeni nici el, de teamă să nu o mîhnească.

— Pentru propria dumneavoastră siguranță — continuă el — de ce nu-i dați pe ticăloşii aceştia pe mîna autorităților? Le-ar veni imediat de hac.

Înainte de a răspunde, contesa şovăi un timp. În cele din urmă spuse:

— Sînt două motive. Unul din ele îl priveşte pe conte. Celălalt, adevăratul motiv, care mă împiedică să-i demasc, nu l-am spus niciodată nimănui: numai Rokoff şi eu îl cunoaştem. Mă întreb... Contesa se opri, privindu-l țintă pe tînăr cîteva clipe.

— Ce anume? Întrebă Tarzan, zîmbind.

— Mă întreb de ce doresc să vă spun acest lucru, pe care n-am îndrăznit să-l spun nici măcar soțului meu. Cred că veți înțelege şi îmi veți arăta calea cea dreaptă, pe care s-o urmez. Sper că nu mă veți judeca prea aspru.

— Mi-e teamă că mă voi dovedi un judecător prea slab, doamnă — răspunse Tarzan. Fiindcă, dacă mi-ați spune că ați comis o crimă, aş spune că victima ar trebui să fie recunoscătoare că a întîlnit o soartă atît de frumoasă.

— O, nu, nici vorbă de aşa ceva! îl mustră contesa. Nu e chiar atît de îngrozitor. Dați-mi voie să vă spun mai întîi de ce nu vrea contele să-i dea pe mîna justiției pe aceşti ticăloşi; apoi, dacă voi mai avea curaj, vă voi spune motivul pentru care nu îndrăznesc eu să-i denunț. Primul motiv: Rokoff este fratele meu. Sîntem ruşi. Nikolas a avut o faimă rea de cînd îl țin minte. A fost dat afară din armată, unde deținea gradul de căpitan. A fost implicat într-un scandal, care, după un timp, a fost dat oarecum uitării şi tata i-a găsit un post în serviciul secret. Multe crime au fost puse pe seama lui Nikolas, însă totdeauna a reuşit să iasă basma curată. Din ultima afacere a scăpat depunînd mărturie că victimele l-au trădat pe țar şi cum poliția rusă e întotdeauna gata să-i bănuiască pe toți de această crimă, a acceptat versiunea lui şi l-au achitat.

— Dar aceste atentate criminale împotriva dumneavoastră şi împotriva soțului nu au anulat orice drepturi care decurg din legătura de rudenie? întrebă Tarzan. Faptul că îi sînteți soră nu l-a împiedicat să încerce să vă păteze onoarea. Nu-i datorați nici un fel de loialitate, doamnă.

— Da, dar mai există un motiv. Dacă nu-i datorez nici un fel de loialitate fiindcă e fratele meu, nu pot trece atît de uşor peste un anumit episod din viața mea, pe care Nikolas îl cunoaşte foarte bine. De fapt, pot să vă spun despre ce este vorba — reluă ea după o pauză. Ştiu că mai devreme sau mai tîrziu tot am să vă mărturisesc. Am fost educată într-o mănăstire. În timp ce mă aflam acolo, am întîlnit un bărbat pe care l-am crezut gentilom. Ştiam foarte puțin, sau chiar nimic, despre bărbați şi cu atît mai puțin despre dragoste. Mi-am pierdut capul; credeam că-l iubesc. La insistențele lui, am fugit cu el. Urma să ne căsătorim. Am fost împreună doar trei ore, tot timpul ziua şi numai în locuri publice... în gări şi în tren. Cînd am ajuns la destinație, acolo unde trebuia să ne căsătorim, doi polițişti care ne aşteptau în gară l-au arestat numaidecît. M-au luat şi pe mine, însă cînd le-am povestit pățania mea, nu m-au mai reținut decît spre a mă trimite înapoi la mănăstire, sub supravegherea strictă a unei doamne

respectabile. Se pare că bărbatul care-mi făcuse curte nu era de fel gentilom, ci un dezertor şi un fugar din fața justiției civile. Avea dosar la poliție aproape în fiecare țară din Europa. Afacerea a fost muşamalizată de mai-marii mănăstirii. Părinții nu au ştiut niciodată nimic. Mai tîrziu Nikolas l-a întîlnit pe acel bărbat şi a aflat întreaga poveste. Acum mă amenință că-i spune soțului meu dacă nu fac ceea ce-mi cere.

Tarzan rîse:

— Sînteți încă o fetiță mică. Ceea ce mi-ați mărturisit nu vă poate umbri în nici un fel reputația Si, dacă n-ați fi atît de speriată, ați şti prea bine acest lucru. Spuneți-i chiar astă-seară soțului dumneavoastră toată povestea, aşa cum mi-ați spus-o mie. Dacă nu mă înşel, va rîde de temerile dumneavoastră şi va lua imediat măsuri ca nepretuitul dumneavoastră frate să ajungă la închisoare, acolo unde-i este locul.

— Aş vrea să am curajul, însă mi-e frică. De mică am fost învățată să mă tem de bărbați. Întîi de tata, apoi de Nikolas, apoi de călugării de la mănăstire. Aproape toate prietenele mele se tem de bărbații lor... de ce nu m-aş teme şi eu de-al meu?

— Nu este drept ca femeile să se teamă de bărbați — spuse Tarzan, cu o expresie de uimire zugrăvită pe față. Eu sînt deprins mai mult cu cei din junglă şi acolo, de multe ori, e tocmai invers. Nu, nu pot înțelege de ce femeile civilizate trebuie să se teamă de bărbați, ființe create ca să le ocrotească. Mie, unul, nu mi-ar plăcea deloc să ştiu că o femeie se teme de mine.

— Nu cred că vreo femeie s-ar teme de dumneata, prietene — îi spuse Olga de Coude, suav. Te cunosc de puțină vreme şi, deşi ceea ce spun poate părea nebunie, eşti singurul bărbat de care nu mi-ar fi teamă. E foarte ciudat, fiindcă eşti foarte puternic. M-a uimit uşurința cu care i-ai doborît pe Nikolas şi pe Paulvitch în seara aceea, în cabina mea. A fost minunat.

Puțin mai tîrziu, cînd plecă, Tarzan se miră simțind apăsarea mîinii ei la despărțire, precum şi insistența cu care contesa îl făcu să promită că va veni s-o vadă a doua zi.

Amintirea ochilor ei, cu pleoapele pe jumătate coborîte şi a buzelor desăvîrşite care-i zîmbeau cînd i-a spus la revedere îl urmări tot restul zilei. Olga de Coude era o femeie foarte frumoasă, iar Tarzan din neamul maimuțelor un bărbat atît de singur; inima lui avea nevoie de doctoria pe care numai o femeie i-o poate da.

Cînd se întoarse în odaie, după plecarea lui Tarzan, contesa se găsi fată-n față cu Nikolas Rokoff.

— De cînd eşti aici? strigă ea, dîndu-se înapoi.

— Încă înainte de sosirea iubitului tău — îi răspunse el, cu un rînjet hidos.

— Isprăveşte! Îi ordonă ea. Cum de îndrăzneşti să-mi spui astfel de lucruri mie, sora ta!

— Ei bine, draga mea Olga, dacă nu ți-e iubit, te rog să mă ierți; însă nu e vina ta că nu e aşa cum spun eu. Dacă ar fi avut o zecime din experiența mea în ceea ce priveşte femeile, acum ai fi în brațele lui. Acest Tarzan e un nebun smintit Olga, căci fiecare cuvînt şi gest al tău era o invitație şi el nici măcar nu tresărea!

Femeia îşi astupă urechile.

— Nu vreau să aud nimic. Eşti mîrşav cînd rosteşti astfel de lucruri. Orice-ai spune şi oricum m-ai amenința, ştii că sînt o femeie cinstită. Începînd din seara asta, nu vei mai îndrăzni să mă terorizezi, fiindcă am să-i dezvălui totul lui Raoul. Va înțelege şi atunci, *Monsieur* Nikolas, ai grijă!

— Ba n-o să-i spui nimic — i-o întoarse Rokoff. Acum te am la mînă cu afacerea asta şi, cu ajutorul unuia dintre servitorii în care am mare încredere, nu va lipsi nici un amănunt cînd va sosi vremea ca faptele să ajungă la urechile soțului tău. Cealaltă poveste şi-a atins scopul... acum avem ceva concret de care să ne folosim în continuare; o idilă adevărată... şi mai spuneai că eşti o soție cinstită! Să-ți fie ruşine, Olga!

Bruta rîse cu poftă.

Şi astfel contesa nu suflă nici un cuvînt contelui, iar situația ei deveni şi mai grea decît înainte. Frica nedesluşită de pînă atunci fu înlocuită cu una reală. S-ar putea ca şi conştiința ei să fi exagerai lucrurile.

5. EŞUAREA COMPLOTULUI

Timp de o lună, Tarzan fu pelerin devotat şi binevenit la altarul frumoasei contese de Coude. Deseori întîlnea şi alți membri ai micii vecinătăți selecte care veneau acolo la ceaiul de după-amiază. De fiecare dată Olga găsea fel şi fel de pretexte ca să rămînă o oră singură cu Tarzan.

O vreme, contesa se temu de clevetirile lui Nikolas. Se gîndise la acest tînăr bine făcut ca la un prieten, însă, odată cu insinuările diabolice ale fratelui ei, începu să se gîndească mai mult la forța aceea inexplicabilă ce părea că o atrage spre necunoscutul cu ochi cenuşii. Nu dorea să-l iubească şi nici nu-i dorea dragostea.

Contesa era mult mai tînără decît soțul ei şi, fără să-şi dea seama, îşi dorise întotdeauna prietenia unui bărbat mai aproape de vîrsta ei. La douăzeci de ani te

abții să faci confidențe unuia de patruzeci. Tarzan, în schimb, nu era decît cu doi ani mai mare. El o putea înțelege; contesa își dădea seama de lucrul acesta. Apoi, tînărul avea un suflet curat, era chipeş şi se purta cavalereşte. Contesei nu-i era teamă de el. Chiar de la început, instinctul îi şoptise că se poate bizui pe el.

De la distanță, Rokoff urmărea cu o bucurie plină de răutate cum creşte intimitatea între cei doi. De cînd ştia că Tarzan aflase că e spion, la ura pe care o nutrea pentru omul-maimuță adăugase groaza că acesta putea să-l denunțe. Rokoff nu aştepta acum decît momentul potrivit ca să dea o lovitură de maestru. Voia să scape definitiv de Tarzan şi, în acelaşi timp, să se răzbune din plin pentru umilințele şi înfrîngerile suferite din partea lui.

Tarzan aproape că-şi regăsise mulțumirea de altădată, pierdută o dată cu tihna şi liniştea vieții de junglă. Toate acestea fuseseră curmate de sosirea grupului lui Porter, părăsit pe țărmul acela sălbatic.

Întîlnirile cu prietenii Olgăi îi făceau plăcere, iar prietenia care luase naştere între frumoasa contesă şi el era un izvor de nesfîrşită încîntare. Bucuria pe care o încerca îi risipi gîndurile negre şi-i slujea de minune ca balsam pentru inima lui sfîşiată.

Uneori D'Arnot îl însoțea în vizitele lui la palatul de Coude. D'Arnot îi cunoştea pe Olga şi pe conte de mult timp. Din cînd în cînd, de Coude apărea în salon, însă treburile nesfîrşite, poziția oficială şi chestiunile politice îl țineau departe de casă pînă noaptea tîrziu.

Rokoff îl spiona pe Tarzan aproape neîncetat, pîndind momentul cînd tînărul va veni noaptea, la palatul de Coude, însă aşteptările sale fură sortite eşecului. Cu diferite prilejuri, mai ales după vreun spectacol la operă, Tarzan o însoțea pe contesă acasă, însă o părăsea întotdeauna la intrare, spre crunta dezamăgire a devotatului frate. Ajungînd în cele din urmă la concluzia că e cu neputință să-l atragă în cursă, Rokoff şi Paulvitch îşi munciră mintea şi urziră un plan ca să-l prindă pe omul-maimuță într-o situație compromițătoare.

Timp de mai multe zile, cei doi urmăriră ziarele şi mişcările lui de Coude şi Tarzan. În cele din urmă, eforturile le fură răsplătite. Un ziar de dimineață făcea o scurtă mențiune referitoare la o serată pentru domni, dată a doua zi de ambasadorul german. Printre invitați figura şi de Coude.

Dacă se ducea la serată, însemna că avea să vină acasă după miezul nopții.

În noaptea aceea, Paulvitch aştepta pe trotuarul din fața locuinței ambasadorului german; de acolo putea să-i cerceteze pe toți invitații care soseau. Nu după mult timp de Coude coborî din maşină şi trecu pe lîngă el. Acest lucru fu de ajuns pentru Paulvitch. Nemernicul plecă iute acasă, unde îl aştepta Rokoff. Aici zăboviră pînă cînd sunară orele unsprezece; atunci Paulvitch formă un număr de telefon.

— Locuința locotenentului D'Arnot? întrebă el îndată ce obținu legătura. Am un mesaj pentru domnul Tarzan; dacă e atît de bun să vină la telefon. Urmă o clipă de tăcere. Domnul Tarzan? Domnule, aici e Francois, servitor în casa contesei de Coude. Poate că domnul îi face onoarea umilei dumneavoastre slugi să-şi amintească de el, de Francois, da? Da domnule. Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea contesei. Vă roagă să veniți imediat, e în mare încurcătură domnule... Nu, domnule, sărmanul de mine, nu ştiu nimic. Să-i spun doamnei că veți sosi imediat?... Vă mulțumesc, domnule. Dumnezeu să vă binecuvînteze. Paulvitch agăță receptorul şi se întoarse rînjind spre Rokoff.

— Ca să sosească acolo îi vor trebui treizeci de minute. Dacă ajungi la ambasada germană în cincisprezece minute, de Coude ar putea fi acasă în trei sferturi de oră. Totul depinde de faptul dacă zăpăcitul ăla va rămîne cincisprezece minute după ce va descoperi că a fost tras pe sfoară; dar dacă nu mă înşel, Olga nu-l va lăsa să plece atît de repede. Iată scrisoarea pentru de Coude. Grăbeşte-te! Îl zori Rokoff.

Paulvitch nu pierdu nici o clipă şi plecă spre locuința ambasadorului. La uşă înmînă servitorului scrisoarea.

— E pentru contele de Coude. E foarte urgent. Ai grijă să-i fie înmînată imediat — zise el şi strecură o piesă de argint în mîna servitorului. Apoi se întoarse acasă.

O clipă după aceea, de Coude îşi ceru scuze şi desfăcu plicul. Conținutul mesajului îl făcu să pălească; mîna începu să-i tremure de-a binelea.

Domnule conte de Coude,

Din dorința de o salva onoarea numelui dumneavoastră am recurs la acest mijloc de a vă preveni că în aceste momente onoarea căminului dumneavoastră este în pericol.

Un anumit bărbat, care timp de luni de zile v-a vizitat în mod constant casa în absența dumneavoastră, se află acum la soția dumneavoastră. Dacă vă veți duce imediat în budoarul contesei, îi veți găsi împreună.

UN PRIETEN

Douăzeci de minute mai tîrziu după ce Paulvitch îl chemase pe Tarzan, Rokoff obținu legătura cu telefonul particular al contesei. Îi răspunse servitoarea, care se afla în budoar.

— Dar doamna s-a culcat — replică servitoarea la cererea lui Rokoff de a vorbi cu contesa.

— E un mesaj urgent, numai pentru contesă — insistă Rokoff. Spune-i că trebuie să se scoale; să-şi pună ceva pe ea şi să vină la telefon. Am să sun din nou peste cinci minute.

Rokoff agăță receptorul. Peste o clipă intră şi Paulvitch.

— Contele a primit mesajul? întrebă Rokoff.

— Trebuie să fie în drum spre casă — zise Paulvitch.

— Foarte bine. Doamna va sosi imediat în budoar, îmbrăcată într-un neglijeu. Peste cîteva secunde credinciosul nostru Jaques îl va conduce pe domnul Tarzan la ea, fără să-l anunțe. Cîteva clipe vor dura explicațiile. Olga va arăta foarte ispititoare în cămaşa aceea de noapte străvezie, care ascunde doar pe jumătate minunățiile pe care neglijeul le descoperă. De bună seamă va fi surprinsă, însă nicidecum supărată. Dacă omul acesta are măcar un strop de sînge fierbinte în vinele lui, contele va da peste ei tocmai cînd va avea loc o scenă de dragoste înduioşătoare. Asta se va întîmpla peste cincisprezece minute. Cred că am pus totul la cale în chip strălucit, dragul meu Alexis. Să mergem să bem în sănătatea domnului Tarzan şi să nu uităm că domnul conte de Coude este unul dintre cei mai buni spadasini din Paris şi, de departe, cel mai bun țintaş din toată Franța.

Cînd Tarzan ajunse la locuința Olgăi, Jaques îl aştepta la intrare.

— Pe aici, domnule — îi spuse şi-l conduse de îndată pe scările largi de marmură. După alte cîteva secunde deschise o uşă şi, dînd la o parte o draperie grea, îl introduse cu multă ceremonie într-o încăpere slab luminată. Apoi Jaques dispăru.

În colțul celălalt al camerei, Tarzan o văzu pe Olga aşezată la măsuța pe care se afla telefonul. Degetele băteau nervoase pe suprafața lucioasă a mesei. Nu-l auzi pe Tarzan intrînd.

— Olga, ce s-a întîmplat? o întrebă el. Contesa se întoarse, scoțînd un strigăt.

— Jean! Strigă ea. Ce cauți aici? Cine te-a adus aici? Ce înseamnă asta?

Tarzan rămase împietrit; într-o secundă înțelese o parte din adevăr.

— Deci nu m-ai chemat, Olga?

— Să te chem? La ora asta din noapte? Mon Dieu! Jean, doar nu crezi că sînt nebună?

— François mi-a telefonat să vin imediat: spunea că te afli într-o încurcătură şi că ai nevoie de mine.

— François? Cine mai e şi François?

— Mi-a spus că e în serviciul tău. Mi-a vorbit pe un ton, ca şi cum ar fi trebuit să-mi amintesc acest lucru...

— Nu e nimeni în serviciul meu cu acest nume. Cineva a făcut o glumă cu tine, Jean — spuse Olga, rîzînd cu poftă.

— Mă tem că e o glumă sinistră, Olga. — răspunse Tarzan. E ceva necurat la mijloc, ceva ce nu-mi place.

— Ce vrei să spui? Doar nu te gîndeşti că...

— Unde e contele? o întrerupse.

— La reşedința ambasadorului german.

— Asta e o altă ispravă a neprețuitului tău frate. Mîine contele va afla.

Va întreba servitorii. Toate dovezile vor duce la... ceea ce doreşte Rokoff să creadă contele.

— Ticălosul! izbucni Olga. Se ridică şi se apropie de Tarzan, privindu-l drept în ochi.

Contesa era foarte înspăimîntată. În ochi i se citea acea expresie pe care vînătorul o desluşeşte în privirea căprioarei încolțite — o privire întrebătoare, uimită şi plină de teamă. Tremura şi, ca să se mai liniştească, îşi puse mîinile pe umerii lui.

— Ce ne facem, Jean? şopti ea. E groaznic. Mîine, tot Parisul va citi în ziare... o să aibă Nikolas grijă.

Privirea, atitudinea, cuvintele ei dovedeau limpede nevoia femeii lipsite de apărare de a fi ajutată de protectorul ei firesc — bărbatul. Tarzan luă în mîna sa mare şi puternică una din mînutele calde care zăceau pe pieptul lui. Gestul fu aproape firesc şi la fel de firesc fu gestul instinctiv de ocrotire care-l îndemnă s-o ia de umăr pe tînăra contesă. Rezultatul fu o scînteie

electrică. Tarzan nu fusese niciodată atît de aproape de ea. Se priviră cu vinovăție în ochi şi Olga se dovedi mai slabă; ea se stinse toată în brațele bărbatului care o ținea de umeri. Dar Tarzan din neamul maimuțelor? Văzînd-o atît de speriată o cuprinse în brațele sale puternice şi îi acoperi buzele cu sărutări nesfîrşite.

Imediat ce termină de citit scrisoarea, Raoul de Coude se scuză grăbit în fața gazdei. Niciodată nu şi-a putut aminti ce scuză invocase. În mintea lui, totul era învăluit în ceață, pînă ce ajunse în pragul casei. Aici îşi reveni deodată, pregătindu-se să acționeze cu calm şi multă precauție. În mod inexplicabil, Jaques lăsase uşa deschisă. Îşi dădu seama de asta abia cînd se afla la mijlocul scărilor. În prima clipă nu acordă nici o atenție faptului, însă după aceea se sesiză.

Urcă scările în vîrful picioarelor şi se îndrepta de-a lungul galeriei spre budoarul contesei. În mînă avea un baston greu... în inimă, crima.

Olga îl văzu prima. Cu un țipăt ascuțit se smulse din brațele lui Tarzan

şi omul-maimuţă se întoarse tocmai la timp ca să pareze cu mîna o lovitură teribilă în cap. O dată, de două, de trei ori, bastonul greu căzu cu iuţeala trăznetului şi fiecare lovitură nu făcea altceva decît să-l readucă pe omul-maimuţă la starea de sălbăticie.

Cu rînjetul gros, gutural al gorilei, Tarzan sări la francez. Bastonul masiv fu smuls şi rupt în două de parcă ar fi fost un băţ de chibrit. Tarzan aruncă cît colo bucăţile şi, ca o fiară înfuriată, se năpusti spre gîtul adversarului. La început, Olga de Coude fu doar o spectatoare îngrozită de teribila scenă ce se desfăşură în clipele următoare, dar mai apoi sări la Tarzan, care-i omora soţul; îl sugruma scuturîndu-l aşa cum un terrier zgîlţîie un şoarece, înspăimîntată, încercă să-i desprindă mîinile.

— Doamne, Dumnezeule! ţipă ea. Îl omori, îl omori! Jean, îmi omori bărbatul!

Turbat de furie, Tarzan nu auzea nimic. Brusc, azvîrli trupul pe podea şi, punîndu-şi piciorul pe pieptul victimei, ridică semeţ capul. Atunci, în tot palatul contelui de Coude răsună strigătul cumplit care dădea de veste că gorila şi-a răpus prada. Din pivniţă pînă în pod, urletul acela înspăimîntător ajunse la urechile servitorilor, umplîndu-i de groază şi făcîndu-i să tremure. Femeia se prăbuşi în genunchi lîngă trupul soţului ei şi începu să se roage.

Încet-încet, pîcla roşie din faţa ochilor lui Tarzan se risipi. Lucrurile începură să capete formă. Tarzan îşi redobîndi atributele omului civilizat. În cele din urmă o văzu pe femeia îngenuncheată.

— Olga! şopti el.

Contesa îşi înălţă privirea, aşteptîndu-se să vadă în ochii aţintiţi asupra ei setea de sînge. Dar nu desluşi decît mîhnire şi căinţă.

— Oh, Jean! strigă ea printre hohote. Uite ce-ai făcut! Era soţul meu, îl iubeam şi tu l-ai omorît...

Cu multă grijă, Tarzan ridică trupul fără vlagă al contelui de Coude şi-l aşeză pe o canapea; apoi puse urechea pe pieptul acestuia.

— Puţin brandy, Olga — ceru el.

Olga aduse băutura şi, împreună, turnară cîteva picături între buzele contelui. Aproape imediat de pe buzele învineţite ieşi un geamăt slab. Contele întoarse capul şi şopti ceva.

— Slavă Domnului! Nu va muri — îi spuse Tarzan contesei.

— De ce ai făcut asta, Jean? îl întrebă ea..

— Nu ştiu. M-a lovit şi mi-am pierdut cumpătul. Aşa făceau maimuţele din tribul meu. Nu ţi-am povestit încă viaţa mea, Olga. Era mult mai bine dacă ştiai cîte ceva despre mine... atunci nu s-ar fi întîmplat ce s-a întîmplat acum. Nu mi-am văzut niciodată tatăl. Singura mamă pe care am cunoscut-o vreodată era o maimuţă feroce. Pînă la cincisprezece ani nu întîlnisem încă o fiinţă omenească. Cînd am văzut primul alb, aveam douăzeci de ani. Acum un an şi mai bine eram un animal de pradă, gol-

goluț, în jungla africană. Nu mă judeca deci cu prea multă asprime. Doi ani sînt prea puțin pentru transformarea radicală a unui individ. Rasei umane i-a trebuit nenumărate secole pentru aceeaşi transformare.

— Nu te judec în nici un fel, Jean. Greşeala este a mea. Acum trebuie să pleci... nu trebuie să te găsească aici cînd îşi va recăpăta cunoştința. La revedere!

Tarzan părăsi palatul contelui de Coude, cu un aer trist, plin de remuşcări.

După douăzeci de minute cînd îşi veni de-a binelea în fire, intră într-o secție de poliție aflată nu departe de Rue Maule. Aici întîlni pe unul din polițiştii cu care se luptase cu cîteva săptămîni în urmă. Acesta se bucură sincer cînd îl văzu pe omul care-l scuturase atît de zdravăn. După ce schimbară cîteva cuvinte banale, Tarzan îl întrebă dacă a auzit vreodată de Nikolas Rokoff sau de Alexis Paulvitch.

— O, de multe ori, domnule. Şi unul şi altul au cazier. Cît timp nu sînt acuzați de nimic, ne preocupă foarte mult să ştim unde se află pentru a-i găsi imediat la nevoie. Această precauție o luăm cu fiecare criminal cunoscut. De ce întrebați?

— Îi cunosc personal — răspunse Tarzan. Aş dori să-l întîlnesc pe domnul Rokoff într-o chestiune de afaceri; v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ați da adresa lui.

Cîteva clipe mai tîrziu îşi luă rămas bun de la polițist şi, avînd în buzunar o notiță pe care era scrisă o adresă într-un cartier nu prea respectabil, se îndreptă cu pas vioi către cea mai apropiată stație de taxi.

Rokoff şi Paulvitch se întorseseră acasă şi tocmai discutau despre rezultatul probabil al evenimentelor din acea seară. Telefonaseră între timp la redacțiile unor ziare de dimineață şi acum aşteptau să vină corespondenții cărora să le dea informații cu privire la scandalul ce urma să izbucnească în saloanele Parisului a doua zi.

Pe scară se auzi un pas ferm.

— Ei, dar ştii că ziariştii ăştia sînt prompți! exclamă Rokoff, auzind bătaia în uşă. Intrați!

Zîmbetul larg al ticălosului, pregătit să-i întîmpine pe ziarişti, îi îngheță pe buze. Din prag îi țintuia privirea necruțătoare a ochilor cenuşii ai vizitatorului.

— La dracu! izbucni el, sărind în picioare. Ce vînt te-aduce aici?

— Stai joi! îi ordonă Tarzan, cu o voce atît de înceată, că cei doi abia putură să-i desluşească vorbele. Tonul însă era atît de amenințător încît Rokoff se aşeză din nou, iar Paulvitch nu făcu nici o mişcare. Ştii foarte bine ce m-a adus aici — continuă Tarzan, cu acelaşi glas amenințător. Ar fi trebuit să te ucid, dar fiindcă eşti fratele Olgăi de Coude n-am s-o fac... acum. Îți ofer o şansă. Paulvitch nu contează prea mult: e doar o unealtă fără minte şi nebun, aşa că nu-l voi ucide atîta timp cît te voi lăsa să

trăieşti. Înainte de a părăsi camera, pentru a rămîne amîndoi în viață şi teferi, va trebui să faci două lucruri. Primul: să scrii o mărturisire amănunțită în legătură cu cele puse la cale în seara asta şi s-o semnezi. Al doilea: să-mi promiteți, sub pedeapsa cu moartea, că nu veți îngădui ca vreun cuvînt din afacerea asta să ajungă în ziare. Dacă nu veți face astfel, nici unul din voi nu va mai fi în viață cînd voi părăsi această cameră. Ai înțeles? Fără a aştepta vreun răspuns, se răsti la el: Grăbeşte-te! Ai chiar în față cerneală, hîrtie şi toc.

Rokoff afişă un aer trufaş, încercînd să braveze pentru a arăta cît de puțin se teme de amenințările lui Tarzan. O secundă mai tîrziu însă simți degetele de oțel ale omului-maimuță strîngîndu-l de gît. Paulvitch, care încercă să spele putina, tocmai cînd să iasă pe uşă, fu ridicat în aer şi zvîrlit într-un colț al camerei, unde se prăbuşi fără cunoştință. Cînd fața lui Rokoff se înnegri, Tarzan slăbi strînsoarea şi-l împinse fără pic de milă înapoi pe scaun. Tuşind, Rokoff se aşeză privind cu ură la omul care stătea în fața lui. Puțin după aceea, la ordinul lui Tarzan, Paulvitch se ridică şi, şchiopătînd şi gemînd, se întoarse la locul său.

— Acum apucă-te şi scrie! îi spuse omul-maimuță. Dacă mai e nevoie să te îndemn, să ştii că a doua oară nu mă voi mai purta atît de blînd.

Rokoff luă tocul şi începu să scrie.

— Vezi ca nu cumva sa omiți vreun amănunt sau vreun nume — îl avertiză Tarzan.

Pe neaşteptate se auzi o bătaie la uşă.

— Intră! spuse Tarzan.

În încăpere intră un tînăr spilcuit.

— Sînt de la Le Matin — se prezentă el. Dacă am înțeles bine, domnul Rokoff are să-mi comunice ceva.

— Ați înțeles greşit, domnule — răspunse Tarzan. Nu-i aşa că n-ai nimic pentru domnul, dragul meu Nikolas?

Rokoff se întrerupse din scris şi-l privi încruntîndu-se dizgrațios.

— Nu... — Mîrîi el n-am nimic de relatat... acum.

— Nici acum şi nici altă dată...

Reporterul nu văzu privirea amenințătoare a omului-maimuță, însă Nikolas Rokoff o văzu prea bine.

— Nici altă dată... repetă el, grăbit.

— Păcat că domnul s-a deranjat degeaba — adăugă Tarzan, întorcîndu-se spre reporter. Vă doresc noapte bună — îi mai spuse şi, înclinînd din cap, îl pofti pe filfizon afară din cameră şi-i închise uşa în nas.

O oră mai tîrziu, Tarzan ieşea din odaia lui Rokoff, cu un manuscris destul de voluminos în buzunarul de la haină.

— Dacă aş fi în locul tău, aş părăsi Franța, fiindcă, mai devreme sau mai tîrziu, voi găsii o scuză oarecare pentru a te ucide ca să nu-ți compromiți în nici un fel sora — îi spuse la plecare.

6. DUELUL

Cînd se întoarse de la Rokoff, D'Arnot dormea. Tarzan nu-l trezi, însă a doua zi îi povesti întîmplările din seara precedentă, fără a omite nici cel mai mic amănunt.

— Cît de prost am putut să fiu — încheie el. De Coude şi soția lui erau prietenii mei. Cum le-am răsplătit prietenia? Puțin a lipsit să nu-l omor pe conte. Am stigmatizat o femeie cinstită. Se prea poate să fi stricat o căsnicie frumoasă.

— O iubeşti pe Olga de Coude? îl întrebă D'Arnot.

— Dacă n-aş fi convins că nu mă iubeşte, mi-ar fi greu să-ți răspund la întrebare, Paul; însă, fără a fi necredincios față de ea, îți spun că nu o iubesc şi nici ea pe mine. Timp de o clipă, amîndoi am fost victimele unei nebunii subite, în nici un caz dragoste şi asta ar fi trecut fără nici cea mai mică remuşcare, la fel de repede precum a venit, chiar dacă de Coude nu s-ar fi întors. După cum ştii, mă pricep prea puțin la femei. Olga de Coude e o femeie foarte frumoasă: lucrul acesta, semiîntunericul din încăpere, împrejurările îmbietoare, precum şi apelul de a-i veni în ajutor, de a o ocroti nu l-ar fi lăsat insensibil nici pe un om mai civilizat, însă civilizația mea nu depăşeşte grosimea pielii, nu trece nici măcar de grosimea hainelor. Parisul nu e un loc bun pentru mine. N-o să fac altceva decît să cad în curse din ce în ce mai primejdioase. Restricțiile impuse de oameni mă irită. Mă simt prizonier. Nu pot suporta lucrul acesta, prietene şi cred că am să mă întorc în jungla mea, să-mi duc viața pe care mi-a rezervat-o soarta cînd m-a aşezat acolo.

— Nu le pune atîta la inimă, Jean — îi răspunse D'Arnot. Te-ai achitat de obligații mult mai bine decît ar fi făcut-o mulți dintre oamenii „civilizați",

Aflați în aceeaşi situație. Cît despre plecarea ta din Paris, cred că în scurt timp Raoul de Coude va avea ceva de spus în această privință.

D'Arnot nu greşea. După o săptămînă, pe cînd D'Arnot şi Tarzan luau micul dejun, fu anunțat domnul Flaubert. Domnul Flaubert era un domn extrem de manierat. Cu multe plecăciuni, el transmise provocarea domnului conte de Coude, adresată domnului Tarzan.

— E domnul atît de bun, încît să aranjeze ca unul din prietenii lui să se întîlnească cu domnul Flaubert cît mai curînd posibil pentru a stabili detaliile, spre satisfacția reciprocă a tuturor celor interesați?

Desigur. Domnul Tarzan ar fi încîntat să-şi încredințeze fără rezerve interesele, prietenului său, locotenentului D'Arnot. Astfel rămase stabilit că D'Arnot va face o vizită domnului Flaubert la orele două în după-amiaza acelei zile şi, acestea fiind aranjate, domnul Flaubert părăsi camera cu şi mai multe plecăciuni.

Cînd rămaseră din nou singuri, D'Arnot privi uimit la Tarzan:

— Ei, ce facem?

— Acum, la păcatele pe care le am, trebuie să adaug o crimă sau să mă las eu însumi omorît — răspunse Tarzan. Trebuie să recunosc că mă îndrept cu paşi repezi pe căile fraților mei civilizați.

— Ce armă alegi? îl întrebă D'Arnot. De Coude este considerat maestru în mînuirea săbiei şi un excelent trăgător.

— Aş putea alege săgeți otrăvite sau sulițe trase de la douăzeci de paşi — rîse Tarzan. Aleg pistolul, Paul.

— Te va ucide, Jean.

— Nu mă îndoiesc de acest lucru — îi răspunse Tarzan. Într-o bună zi tot am să mor.

— Alege mai bine spada — îl sfătui D'Arnot. Contele o să se mulțumească să te rănească şi sînt mai puține şanse să te omoare.

— Pistolul — spune Tarzan, cu fermitate. D'Arnot încercă să-l convingă să renunțe la această idee, însă toate încercările sale fură zadarnice, astfel că rămase hotărît să se dueleze cu pistolul.

Puțin după ora patru, D'Arnot se întoarse de la întîlnirea cu domnul Flaubert.

— S-a aranjat — spuse. Totul e cum nu se poate mai bine. Mîine dimineață, în zori... pe drumul spre Etamps e un loc ferit. Domnul Flaubert a preferat acest loc din motive personale. Nu am avut nici o obiecție.

— Bine — spuse Tarzan simplu.

Nu se mai referi la duel; nu făcu nici măcar o simplă aluzie. În noaptea aceea, înainte de a se duce la culcare, scrise cîteva scrisori. După ce închise scrisorile şi trecu adresele respective, le puse pe toate într-un plic adresat lui D'Arnot. Pe cînd se dezbrăca, D'Arnot îl auzi îngînînd un refren de music-hall.

Francezul ocărî printre dinți. Era nefericit fiindcă nu se îndoia că a doua zi, cînd soarele se va ridica avea să-l vadă pe Tarzan mort. Îl şoca faptul că Tarzan se arăta atît de nepăsător.

— Ora aceasta e cea mai nepotrivită pentru oameni să se omoare — zise omul-maimuță cînd se dădu jos din pat, în semiîntunericul ceasurilor din zori.

Dormise bine; s-ar fi zis că abia atinsese cu capul perna înainte de a fi trezit. Remarca era adresată lui D'Arnot, care-l aştepta gata îmbrăcat în pragul uşii. Acesta aproape că nu închisese ochii toată noaptea. Era nervos şi, de aceea, uşor iritabil.

— Bănuiesc că ai dormit ca un prunc — îi spuse prietenului său.

Tarzan rîse.

— După vocea ta, Paul, trag concluzia că arunci toată vina în spinarea mea. N-am ce face, asta-i situația...

— Nu, Jean, nu despre asta-i vorba — răspunse D'Arnot, zîmbind la

rîndul său. Însă iei lucrurile prea uşor... e exasperant. Dacă te-ar vedea cineva, ar putea să jure că te duci să tragi la ţintă, nu să-l înfrunţi pe unul din cei mai buni trăgători ai Franţei.

Tarzan dădu din umeri.

— Voi ispăşi o mare greşeală, Paul. O condiţie foarte necesară pentru a ispăşi este precizia adversarului meu. Deci am eu vreun motiv să fiu nemulţumit? Nu m-ai asigurat tu că domnul conte de Coude este un trăgător de elită?

— Vrei să spui că doreşti cu tot dinadinsul să fii ucis? exclamă D'Arnot, uluit.

— N-aş putea spune că asta vreau, însă trebuie să admiţi că sînt prea puţine şanse ca să nu fiu omorît.

Dacă D'Arnot ar fi ştiut ce era în mintea omului-maimuţă — acest lucru îl preocupase aproape tot timpul din clipa în care aflase că de Coude îl va provoca la duel pe cîmpul de onoare — atunci ar fi fost şi mai uluit.

Se urcară în tăcere în maşina lui D'Arnot şi tot în tăcere porniră spre Etamps, pe drumul cufundat în întuneric. Fiecare din ei era absorbit de propriile gînduri. D'Arnot era foarte abătut fiindcă ţinea într-adevăr la Tarzan. Prietenia strînsă, care luase naştere între aceşti doi bărbaţi cu destine şi educaţii atît de diferite, sporise în intensitate. Ambii aveau aceleaşi idealuri de bărbăţie, de curaj şi onoare şi acestea acţionau la amîndoi cu aceeaşi forţă. Se înţelegeau perfect şi fiecare se putea mîndri cu prietenia celuilalt.

Tarzan din neamul maimuţelor era cufundat în amintiri din trecut; amintiri plăcute ale unor clipe mai fericite din viaţa sa din junglă, pierdută acum pentru totdeauna. Îşi aminti nenumăratele ceasuri din timpul copilăriei, pe care şi le petrecuse stînd cu picioarele încrucişate pe masa din cabana defunctului său tată, cu capul aplecat asupra uneia din cărţile acelea minunat ilustrate. Fără nici un ajutor descifrase din ele secretul limbii tipărite, cu mult înainte ca sunetele limbii vorbite să-i ajungă la ureche. Un zîmbet de mulţumire îi descreţi chipul cînd se gîndi la ziua aceea, unică în viaţa lui, pe care şi-o petrecuse alături de Jane Porter în inima pădurii virgine.

Brusc, amintirile fură risipite de oprirea maşinii; ajunseseră la destinaţie. Gîndurile se întoarseră la treburile imediate. Ştia că o să moară, însă nu se temea de moarte. Pentru un locuitor al junglei necruţătoare, moartea e un lucru obişnuit. Prima lege a naturii îl obligă să se agate cu tenacitate de viaţă, să lupte pentru ea, însă nu-l învaţă să se teamă de moarte.

D'Arnot şi Tarzan sosiră primii pe cîmpul de onoare. Un minut mai tîrziu îşi făcură apariţia şi de Coude, domnul Flaubert şi un al treilea domn. Acesta fu prezentat lui D'Arnot şi lui Tarzan: era doctorul.

D'Arnot şi Flaubert vorbiră în şoaptă cîteva minute. Contele de Coude şi

Tarzan şedeau deoparte, fiecare în alt colț al terenului. Martorii îi convocară. D'Arnot şi domnul Flaubert examinară pistoalele. Cei doi bărbați, care o clipă mai tîrziu urmau să se înfrunte, ascultau în tăcere condițiile, luptei, expuse de domnul Flaubert şi pe care erau obligați să le respecte întocmai.

Trebuiau să stea unul cu spatele spre celălalt. La un semnal al domnului Flaubert, cei doi urmau să se deplaseze în direcții opuse, cu pistolul la coapsă. După ce parcurgeau zece paşi, D'Arnot urma să dea ultimul semnal... atunci aveau să se întoarcă şi să tragă pînă ce unul din ei cădea sau pînă cînd fiecare îşi consuma cele trei cartuşe primite.

În timp ce domnul Flaubert vorbea, Tarzan îşi alese o țigară din tabacheră şi o aprinse. De Coude era personificarea nepăsării: nu era el cel mai bun țintaş din Franța?

În sfîrşit, domnul Flaubert îi făcu semn lui D'Arnot şi fiecare îşi luă locul.

— Sînteți gata, domnilor? întrebă domnul Flaubert.

— Gata — răspunse de Coude.

Tarzan încuviință şi el din cap. Domnul Flaubert dădu semnalul. Ca şi D'Arnot, se îndepărtă cîțiva paşi, ca să nu se afle în bătaia pistoalelor. Şase! Şapte! Opt! În ochii lui D'Arnot se iviră lacrimi. Îl iubea pe Tarzan. Nouă! Încă un pas şi tînărul locotenent dădu semnalul fatal, semnalul; pe care atît îl ura. Pentru el, acesta pecetluia soarta celui mai bun prieten al său.

Brusc, de Coude se întoarse şi trase. Tarzan tresări abia vizibil. Pistolul său încă atîrna la coapsă. De Coude şovăi, ca şi cum se aştepta să-l vadă pe adversar chircindu-se la pămînt. Francezul era un trăgător prea experimentat ca să nu-şi dea seama că glonțul îşi atinsese ținta. Totuşi Tarzan nu schiță nici un gest să-şi ridice pistolul. De Coude mai trase o dată, însă atitudinea omului-maimuță — aceea indiferență desăvîrşită, destinderea nonşalantă a siluetei sale gigantice, încît pînă şi fumul țigării se

ridica drept în sus — îl zăpăci pe cel mai bun trăgător al Franței. De data aceasta, Tarzan nu mai tresări. De Coude era însă sigur că nimerise din nou.

Deodată, explicația veni brusc în mintea contelui: adversarul său primea cu răceală loviturile teribile în speranța că gloanțele trase de el nu-i vor pricinui o rană fatală. Apoi va trage pe îndelete propriile-i gloanțe, doborîndu-l deliberat, cu calm şi mult sînge rece. Un fior străbătu spinarea francezului. Ceea ce făcea uriaşul era diabolic. Ce fel de făptură putea fi oare, încît să stea atît de netulburat, cu două gloanțe în el, aşteptînd să-l primească pe al treilea?

De Coude se strădui de data aceasta să țintească mai bine, însă nervii îl lăsară şi greşi de-a binelea. Nici de astă dată Tarzan nu schiță vreun gest să ridice pistolul. Timp de o secundă cei doi se privită în ochi. Pe fața lui Tarzan se putea citi o expresie de dezamăgire totală. Fața lui de Coude exprima o teamă din ce în ce mai mare, ba chiar o groază.

Nu mai putu îndura.

Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, trage! țipă el.

Însă Tarzan nu ridică pistolul. În schimb, înainta spre de Coude, iar cînd D'Arnot şi Flaubert, care înțeleseră greşit intențiile lui, erau pe punctul de a se năpusti între ei, el ridică mîna stîngă, oprindu-i.

— Nu vă temeți — le spuse — nu-i fac nici un rău.

Era ceva cu totul şi cu totul neobişnuit, iar cei doi rămaseră pe loc. Tarzan continuă să înainteze pînă ce se află chiar în fața lui de Coude.

— Probabil că s-a întîmplat ceva cu pistolul domnului — zise el. Sau poate că v-au părăsit nervii. Vă ofer pistolul meu, domnule şi mai încercați o dată — zise Tarzan, întinzînd contelui uimit pistolul.

— Mon Dieu, domnule! strigă celălalt. Ați înnebunit?

— Nu, prietene — îi răspunse omul-maimuță. Însă merit să mor. E singurul mod în care aş putea îndrepta răul pe care l-am făcut unei femei cinstite. Luați pistolul şi faceți ce v-am rugat.

— Asta ar fi o crimă — răspunse de Coude. Dar ce rău i-ați făcut soției mele? Ea a jurat că...

— Nu la asta mă refeream — replică repede Tarzan. Ați văzut tot răul care s-a petrecut între noi. Dar atît a fost de ajuns ca să arunce o pată asupra numelui ei şi să năruiască fericirea unui bărbat împotriva căruia nu nutream nici un dram de ură. Greşeala îmi aparține în întregime mie, de aceea speram ca în dimineața asta să mor. Sînt profund dezamăgit că domnul nu e țintaşul formidabil pe care mi-l închipuiam.

— Spuneți că vina e în întregime a dumneavoastră? întrebă de Coude, curios.

— În întregime, domnule. Soția dumneavoastră e o femeie credincioasă. Vă iubeşte numai pe dumneavoastră. Vina pe care ați constatat-o era numai a mea Nu era vina contesei de Coude şi nici a mea că mă aflam

acolo. Iată dovada care va demonstra foarte bine acest lucru — încheie Tarzan şi scoase din buzunar o declaraţie scrisă şi semnată de Rokoff.

De Coude luă hîrtiile şi le citi. D'Arnot şi domnul Flaubert se traseră mai aproape. Doar erau spectatorii interesaţi ai acestui duel ce lua sfîrşit în chip atît de ciudat. Cît timp contele de Coude citi, nici unul nu scoase o vorbă. Apoi contele privi spre Tarzan.

— Sînteţi un gentleman foarte curajos şi cavaler — îi spuse. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu v-am ucis.

De Coude era francez. Francezii sînt impulsivi din fire. Desfăcu braţele şi-l îmbrăţişa pe Tarzan. Domnul Flaubert îl îmbrăţişa pe D'Arnot. Nu mai era nimeni care să-l îmbrăţişeze pe doctor. Poate că ciuda îl îndemna pe acesta să intervină şi să ceară permisiunea de a îngriji rănile lui Tarzan.

— Domnul a fost atins cel puţin o dată. Poate chiar de trei ori...

— De două ori — preciza Tarzan. O dată în umărul stîng şi încă o dată în partea stingă... răni superficiale, cred...

Doctorul insistă însă ca tînărul să se întindă pe iarbă şi să rămînă acolo pînă cînd îi va curăţa rănile şi sîngele va înceta să mai curgă.

Duelul se sfîrşise; se urcară cu toţii în maşina lui D'Arnot. Se întorceau la Paris ca cei mai buni prieteni. Avînd acum o dublă asigurare că i se luase o povară şi nu-i mai purta ranchiună lui Tarzan. E drept că şi acesta îşi asumase o parte din vină mult mai mare decît era în realitate, însă trebuie să fie scuzat că minţise puţin; minţise doar ca să ajute o femeie şi minţise ca un domn.

Cîteva zile, omul-maimuţă fu silit să rămînă în pat. Socotea că e o prostie şi un lucru cu desăvîrşire inutil, însă doctorul şi D'Arnot luară lucrurile atît de tare în serios, încît Tarzan le făcu pe voie, deşi, numai cînd se gîndea la asta, îl apuca rîsul.

— E foarte nostim! îi spunea lui D'Arnot. Să stai în pat pentru o înţepătură de ac! Vai de mine! Cînd eram mic, Bolgani, regele gorilelor, aproape că m-a făcut bucăţele. Aveam eu oare pat bun şi moale în care să zac? Da' de unde! Aveam numai vegetaţia umedă şi putrezită din junglă. Ascuns sub nişte tufişuri, am zăcut zile şi săptămîni întregi, iar lîngă mine a stat numai Kala... sărmana şi credincioasa Kala; ea alunga insectele şi animalele de pradă. Cînd ceream apă, îmi aducea în gură: era singurul mod în care ştia s-aducă apă. Nici vorbă de faşă sterilizată sau de bandaj antiseptic. Doctorul ar fi înnebunit doar văzînd asemenea tratament. Şi cu toate astea nu m-am îmbolnăvit. M-am vindecat şi acum zac în pat pentru o simplă zgîrietură; nimeni în junglă n-ar putea-o lua în seamă, numai să nu fie pe vîrful nasului!

Timpul se scurse repede şi, înainte de a-şi da seama cît stătuse în pat, Tarzan - se văzu din nou colindînd prin oraş. De Coude îl vizită de cîteva ori şi, constatînd că Tarzan era nerăbdător să-şi găsească o preocupare, indiferent ce anume, îi făgădui că o să se îngrijească el de asta.

Chiar în prima zi cînd i se permise să se dea jos din pat, Tarzan primi o înştiinţare din partea lui de Coude, care-l aştepta la biroul său în după-amiaza aceea. Se duse deci la conte, care-l întîmpină cu multă căldură şi-l felicită sincer că este din nou pe picioare. Din dimineaţa în care se înfruntaseră pe cîmpul de onoare, contele nu mai pomeni de duel sau de cauza lui.

— Cred că am găsit exact ce-ţi trebuie, domnule Tarzan — începu contele. E un post de mare încredere şi responsabilitate; un post care cere deopotrivă mult curaj şi forţă fizică. Nu pot să-mi imaginez un om mai potrivit decît dumneata, dragă domnule Tarzan. Va trebui să călătoreşti mult, cu timpul însă vei avea o poziţie şi mai bună, poate în diplomaţie. La început, pentru scurt timp, vei fi agent special în serviciul Ministerului de Război. Să mergem acum să te prezint domnului care îţi va fi şef. El îţi poate explica ce ai de făcut, mai bine decît mine. Pe urmă vei fi în măsură să decizi dacă accepţi sau nu.

De Coude îl conduse în biroul generalului Rochere, şeful biroului unde urma să lucreze Tarzan în cazul cînd accepta postul. După ce făcu o strălucită prezentare a nenumăratelor calităţi ale omului-maimuţă, care-l recomandau ca cel mai indicat pentru acest serviciu, contele îi lăsă singuri.

O jumătate de oră mai tîrziu Tarzan părăsea biroul; deţinea pentru prima oară un post. A doua zi trebuia să se întoarcă la birou pentru a primi mai multe instrucţiuni; generalul Rochere îi dădu să înţeleagă să se pregătească a părăsi Parisul — poate chiar în ziua următoare — pentru o perioadă nedefinită.

Cuprins de bună dispoziţie, Tarzan se grăbi să ajungă acasă ca să-i aducă vestea cea bună lui D'Arnot. În sfîrşit, acum urma să facă şi el ceva ce era mai bine, să călătorească, să vadă lumea...

Nici nu intră bine în salonul lui D'Arnot, că îi şi comunică nerăbdător ştirea. D'Arnot nu fu deloc prea bucuros.

— Se pare că perspectiva de-a părăsi Parisul te încîntă, deşi poate nu o să ne vedem multe luni de zile. Tarzan, eşti o fiară nespus de nerecunoscătoare! Glumi D'Arnot.

— Nu, Paul. Sînt încă un copil: am o nouă jucărie care-mi place la nebunie. Aşadar, Tarzan părăsi a doua zi Parisul, cu destinaţia Marsilia şi apoi Oran.

7. DANSATOAREA DIN SIDI AISSA

Prima misiune a lui Tarzan nu promitea deloc să fie pasionantă sau măcar importantă. Era vorba e un oarecare locotenent de spahii, pe care guvernul avea destule motive să-l suspecteze că întreţine relaţii dubioase cu o mare putere europeană. Acest locotenent, pe

nume Gernois, activa în prezent în garnizoana de la Sidi-bel-Abbes. De curînd, fusese numit pe lîngă un stat-major, unde, prin obligațiile de serviciu, anumite informații de o deosebită importanță militară ajungeau la cunoştința sa. Guvernul îl suspecta că vinde unei mari puteri tocmai aceste informații importante.

Suspiciunea plana asupra ofițerului numai ca urmare a unei aluzii vagi, făcută într-un acces de gelozie de o pariziancă bine cunoscută. Statele-majore sînt foarte stricte în privința secretului militar, iar trădarea constituie un lucru foarte grav, încît chiar şi o aluzie e luată în seamă. Astfel, Tarzan sosea în Algeria, dîndu-se drept călător şi vînător american, ca să-l țină sub observație pe locotenentul Gernois.

Aşteptase cu nerăbdare să-şi revadă Africa lui dragă, însă regiunea aceasta modernă era atît de diferită de jungla tropicală, încît ar fi putut să rămînă foarte bine la Paris în ciuda emoțiilor pe care le încercase aflînd că se va întoarce „acasă". Petrecu o zi întreagă la Oran, cutreierînd străzile strîmte şi întortocheate ale cartierului arab, delectîndu-şi privirea cu peisaje noi şi ciudate. A doua zi se găsea la Sidi-bel-Abbes, unde prezentă scrisorile sale de recomandare atît autorităților civile cît şi celor militare — scrisorile nu dezvăluiau însă adevăratul scop al misiunii sale.

Tarzan stăpînea destul de bine limba engleză ca să poată trece drept american printre arabi şi francezi; nici nu i se cerea mai mult. Cînd întîlnea vreun englez, vorbea franceza ca să nu se trădeze. Vorbea engleza cu străinii care înțelegeau această limbă, dar care nu-şi dădeau seama de imperfecțiunile lui, de accent şi pronunție.

Cunoscu mai mulți ofițeri francezi şi, în scurt timp, aceştia începură să-l simpatizeze. Îl întîlni şi pe Gernois: un bărbat de vreo patruzeci de ani, taciturn şi dispeptic, care nu prea întreținea relații cu camarazii săi.

Timp de o lună nu se întîmplă nimic care să-i atragă atenția lui Tarzan. Aparent, Gernois nu primea vizite, iar pe-acolo pe unde se ducea nu întîlnea persoane care să fie luate drept agenți ai unei puteri străine, nici chiar de cea mai înfierbîntată imaginație. Tarzan începu să spere că, la urma urmei, zvonul fusese fals cînd, într-o bună zi, Gernois fu trimis în misiune departe spre sud; la Bou Saada, în Sahara Mică.

O companie de spahii, sub comanda a trei ofițeri, urma să înlocuiască compania stabilită acolo. Din fericire, Tarzan se împrietenise la cataramă cu unul dintre ofițeri, căpitanul Gérard şi cînd omul-maimuță spuse că vrea să se folosească de acest prilej ca să-l însoțească la Bou Saada, unde spera să

găsească vînat, nu trezi nici cea mai mică bănuială.

La Bouira, detaşamentul debarcă din tren şi-şi continuă călătoria pe cai. Tarzan tocmai se tocmea să-şi cumpere un cal cînd observă că un bărbat în haine europene îl urmăreşte cu privirea din pragul unei cafenele. Cînd se uită în direcția aceea, omul se întoarse şi intră în coliba joasă. Lui Tarzan i se părură cunoscute chipul şi silueta acelui bărbat, însă curînd nu-i mai dădu nici o atenție.

Marşul spre Aumale fu nespus de obositor pentru Tarzan, al cărui antrenament de călărie se reducea doar la cîteva lecții luate într-un manej din Paris. Se simți atît de istovit încît de îndată ce ajunse la destinație, se cufundă cu plăcere într-un pat confortabil la hotelul Grossat, în timp ce ofițerii şi soldații îşi stabiliră tabăra la postul militar.

Deşi i se anunțase că a doua zi plecarea va avea loc la o oră matinală, Tarzan nu-şi isprăvise micul dejun cînd compania de spahii şi pornise la drum. Tînărul se grăbi să-şi termine masa, ca nu cumva spahiii să ajungă prea departe. Întîmplător, privi spre uşa ce lega restaurantul cu barul. Nu mică îi fu surpriza cînd îl văzu acolo pe Gernois stînd de vorbă tocmai cu străinul pe care-l observase cu o zi înainte la cafeneaua din Bouira. Nu se putea înşela; deşi sta cu spatele, atitudinea şi silueta bărbatului îi păreau grozav de cunoscute.

Pe cînd ochii lui Tarzan erau ațintiți spre cei doi, Gernois ridică brusc capul şi-l surprinse privindu-l.

Străinul vorbise tot timpul în şoaptă, însă ofițerul francez îl întrerupse imediat şi cei doi se ridicară şi dispărură din ochii lui Tarzan.

Era prima oară cînd i se treziră bănuielile în legătură cu acțiunile lui Gernois. Tarzan nu se îndoia că cei doi părăsiseră încăperea numai fiindcă Gernois interceptase privirea lui Tarzan pironită asupra lor. Şi omul-maimuță mai avea impresia, care nu-l părăsea deloc, că îl cunoaşte de undeva pe străinul acela, ceea ce-i întări convingerea că trebuie negreşit să-i urmărească.

Tarzan intră în bar, însă cei doi plecaseră. Nu-i mai văzu nici pe stradă, deşi găsi fel de fel de motive să intre în mai multe prăvălii înainte de a o porni pe urmele coloanei. Spahii ajunseseră destul de departe. Nu-i prinse din urmă decît imediat după prînz, la Sidi Aissa, unde soldații se opriră pentru o odihnă de o oră. Tarzan îl zări pe Gernois în mijlocul soldaților, însă străinul nu se vedea pe nicăieri.

La Sidi Aissa era tocmai zi de tîrg. Nenumărate caravane de cămile veneau din deşert, iar cete de arabi se ciorovăiau în piață. La vederea acestui spectacol, Tarzan se simți cuprins de dorința nestăvilită de a mai rămîne o zi, ca să poată să-i cerceteze mai în voie pe aceşti fii ai deşertului. Compania de spahii plecă deci în după-amiaza aceea spre Bou Saada, fără el. Pînă la căderea nopții petrecu cîteva ore prin piață în tovărăşia unui tînăr arab, pe nume Abdul, care îi fusese recomandat de hangiu drept un

slujitor de încredere şi bun tălmaci.

În tîrg, Tarzan îşi cumpără un cal mai bun decît cel luat la Bouira şi, intrînd în vorbă cu arabul mîndru care vindea roibul, află că vînzătorul era Kadour-ben-Saden, şeicul unui trib dintr-un ținut îndepărtat, la sud de Djelfa. Prin intermediul lui Abdul, Tarzan îşi pofti noua sa cunoştință să cineze cu el. Pe cînd cei trei îşi croiau. Drum prin mulțimea de negustori, cămile, măgari şi cai, care făceau o hărmălaie necontenită în piață, Abdul îl trase pe Tarzan de mînecă.

— Priveşte în urmă, stăpîne — şi-i arătă lui Tarzan o siluetă care, cînd tînărul se întoarse, dispăru după o cămilă. Ne-a urmărit aproape toată după-amiaza — continuă Abdul.

— N-am zărit decît un arab într-un burnus negru-albastru şi cu un turban alb pe cap — zise Tarzan. La acela te refeci?

— Da. L-am bănuit imediat, fiindcă pare străin de locurile astea şi n-are altă treabă decît să se țină după noi, ceea ce un arab cinstit nu face; pe urmă îşi ascunde partea de jos a feței — i se văd numai ochii. Trebuie să fie un om rău, fiindcă altfel s-ar ține de o treabă mai serioasă.

— Probabil că-l înşală mirosul, Abdul — răspunse Tarzan. Nimeni nu poate să aibă ceva cu mine. Vin pentru prima dată în această țară şi nu mă cunoaşte nimeni. Îşi va da seama curînd de greşeală şi va înceta să ne urmărească.

— Numai dacă nu e pus pe jefuit — replică Abdul.

— Atunci n-avem altceva de făcut decît s-aşteptăm să încerce să facă asta cu noi — rîse Tarzan. Te-asigur că-şi va primi porția cuvenită.

Cu aceasta, Tarzan încetă să se mai gîndească la urmăritor, deşi printr-o întîmplare absolut neprevăzută îi era dat să şi-l amintească destul de curînd.

După ce cinară bine, Kadour-ben-Saden se pregăti să-şi ia rămas bun de la gazda sa. Cu declarații solemne de prietenie, îl invită pe Tarzan să-l viziteze pe domeniile sale sălbatice, unde antilopele, cerbii, mistreții, panterele şi leii se găseau din belşug ca să ispitească un vînător pătimaş.

După ce plecă şeicul, omul-maimuță hoinări din nou împreună cu Abdul pe ulițele din Sidi Aissa. Curînd îl atrase zarva ce se auzea prin uşa deschisă a uneia din numeroasele cafes maures. Trecuse de ora opt şi, cînd intră Tarzan, dansul era în toi. Încăperea era ticsită de arabi. Toți fumau şi beau cafele negre şi fierbinți.

Tarzan şi Abdul găsiră două locuri chiar în centrul încăperii, deşi zgomotul îngrozitor stîrnit de muzicanți cu tobele şi fluierele lor îi făcură să regrete că nu-şi căutaseră un loc mai retras, mai ales pentru omul-maimuță căruia îi plăcea liniştea. O ouled-nail destul de atrăgătoare dansa în fața lor. Văzînd hainele europene ale lui Tarzan şi adulmecînd că-i rost de un bacşiş generos, fata îşi aruncă batista de mătase pe umărul lui şi fu răsplătită cu un franc.

Dansatoarea fu înlocuită de o alta; privirea ageră a lui Abdul o surprinse pe cea dintîi şuşotind cu doi arabi, aflați în partea cealaltă a camerei, lîngă o uşă ce dădea în curtea interioară. Jur împrejurul galeriei din curte se aflau odăile unde locuiau fetele care dansau în cafe.

La început tălmaciul nu dădu importanță faptului, dar mai tîrziu observă cu coada ochiului că unul dintre bărbați făcu un semn cu capul în direcția lor, iar fata se întoarse şi furişă o privire lui Tarzan. Apoi arabii dispărură pe uşă, topindu-se în bezna curții.

Cînd veni din nou rîndul fetei să danseze, aceasta se învîrti pe lîngă Tarzan şi-i adresă toate zîmbetele fermecătoare numai lui. Oacheşii fii ai deşertului începură să arunce spre Tarzan priviri încruntate şi fioroase. Tînărul însă nu lua în seamă nici zîmbetele fermecătoare, nici căutăturile duşmănoase. Fata îşi zvîrli din nou batista şi din nou fu răsplătită cu un franc. Pe cînd şi-l lipea de frunte, după obiceiul ouled-nailelor, se aplecă spre Tarzan şi-i şopti grăbită cîteva vorbe.

— În curte e doi care vor să vă facă rău la domnu' — rosti ea repede într-o franceză stricată. La început le-am făgăduit să vă atrag în cursa lor, însă ați fost bun şi nu pot să fac asta. Plecați repede pînă nu descoperă că i-am trădat. Cred că sînt nişte oameni foarte răi.

Tarzan mulțumi fetei, asigurînd-o că va fi prevăzător. Cînd îşi isprăvi dansul, fata traversă încăperea şi ieşi în curte. Tarzan nu părăsi cafe-ul, aşa cum îl îndemnase fata.

Timp de o jumătate de oră nu se întîmplă nimic deosebit. Apoi din stradă intră un arab cu înfățişare ursuză. Se aşeză lîngă european şi începu să-i insulte înadins, însă cum insultele erau în arabă, Tarzan nu înțelegea o iotă. Abdul se hotărî în cele din urmă să-l prevină.

— Tipul ăsta caută gîlceavă. Nu e singur. De fapt, în caz că iese scandal, aproape fiecare om de aici va fi împotriva ta. Ar fi mai bine să plecăm în linişte, stăpîne.

— Întreabă-l pe individul ăsta ce vrea — îi porunci Tarzan.

— Spune că „cîinele de creştin" a insultat o ouled-nail care-i aparține. Caută ceartă, domnu'.

— Spune-i că n-am insultat nici o ouled-nail de-a lui şi că doresc să plece şi să mă lase în pace. Mai spune-i că n-am nimic de împărțit cu el şi nici el cu mine.

— Zice — reluă Abdul după ce-i transmise arabului mesajul — că, pe lîngă că sînteți un cîine, mai sînteți şi fiu de cîine şi că bunica dumneavoastră a fost hienă. Şi, pe deasupra, mai sînteți şi mincinos...

Cearta care izbucni atrase atenția celor din jur şi torentul de invective fu urmat de rîsete batjocoritoare, ceea ce arăta limpede încotro se îndreptau simpatiile majorității.

Lui Tarzan nu-i plăcea să fie ținta batjocurii, cum nu-i plăceau nici epitetele adresate de arab. Cu toate acestea, cînd se ridică de pe scaun, nu arăta deloc furios. Pe buze avea doar o urmă de zîmbet, însă, brusc, muşchii de oțel ai omului-maimuță se încordară şi arabul cel ursuz se trezi cu un pumn zdravăn în falcă. Exact în clipa în care arabul se prăbuşea la podea, în încăpere năvăliră o jumătate de duzină de compatrioți care stătuseră ascunşi, în stradă, unde aşteptaseră semnalul. Cu strigăte de „Ucideți-l pe ghiaur" şi „Jos cu cîinele de creştin!" se năpustiră de-a valma asupra lui Tarzan.

Mai mulți tineri arabi dintre cei de față se alăturară atacului împotriva omului alb neînarmat. Tarzan şi Abdul fură împinşi spre fundul încăperii de puhoiul năvălitorilor. Tînărul arab rămase credincios stăpînului şi, cu cuțitul scos din teacă, lupta cot la cot cu el.

Cu lovituri ca de trăznet, omul-maimuță dobora pe oricine ajungea în bătaia pumnilor lui puternici. Rezista asalturilor şi nu ceda nici un pas, avînd pe buze acelaşi zîmbet ce-i înflorise în clipa cînd se ridicase de pe scaun ca să-l lovească pe arabul care-l insultase. Părea cu neputință ca fie el, fie Abdul, să poată birui pădurea de săbii şi cuțite amenințătoare ce-i înconjura, însă numărul mare de agresori se dovedi pînă la urmă cea mai bună apărare pentru ei. Gloata care urla şi blestema era atît de înghesuită, încît nu putea mînui săbiile cum trebuie şi nici un arab nu îndrăznea să tragă cu arma, de frică să nu rănească pe vreunul dintre tovarăşii lui.

În cele din urmă, Tarzan reuşi să înşface pe unul dintre atacatorii cei mai îndrăzneți. Cu o mişcare rapidă îl dezarma şi, ținîndu-l apoi ca pe un scut, se retrase încet, împreună cu Abdul, spre uşa ce da în curtea interioară. Se opri o clipă în prag şi, ridicîndu-l deasupra capului pe arabul ce se zvîrcolea, îl zvîrli ca dintr-o catapultă peste năvălitori. Tarzan şi Abdul păşiră în semiîntunericul de afară. Înfricoşate, ouled-nailele se ghemuiau la picioarele scărilor ce duceau spre odăile lor. Lumina palidă din curte provenea de la nişte candele pe care fetele le fixaseră de tocul uşilor, ca să dezvăluie mai bine farmecele lor celor ce se întîmplau să treacă prin curtea

cufundată în beznă.

Nici n-apucară bine Tarzan şi Abdul să iasă din încăpere, că se şi auzi un revolver pocnind în spatele lor. Lovitura pornise din bezna de sub una dintre scări. Cînd se întoarseră să-l întîmpine pe noul duşman, două siluete mascate se năpustiră spre ei, trăgînd din fugă. Tarzan se aruncă asupra celor doi atacatori. Peste o clipă, unul dintre ei zăcea în noroiul din curte, dezarmat şi gemînd de durerea pricinuită de o încheietură ruptă. Cuțitul lui Abdul străpunse inima celui de-al doilea, exact cînd acesta se pregătea să tragă un glonț în tîmpla credinciosului arab.

Hoarda înfuriată din interiorul cafenelei se îmbulzea acum afară, în urmărirea pradei. La strigătul uneia dintre ouled-naile, fetele stinseră candelele şi în curte nu mai stăruia decît lumina palidă ce se strecura prin uşa întredeschisă a cafenelei. Tarzan înşfacă sabia celui căzut sub cuțitul lui Abdul şi aşteptă torentul de oameni ce pornise să-i caute prin beznă.

Deodată simți în spate mişcîndu-se cineva. 0 mînă uşoară îi atinse umărul şi o voce de femeie şopti:

— Repede, domnule, pe aici. Urmați-mă!

— Abdul, vino! N-o să ne fie mai rău decît aici — îi spuse Tarzan tînărului.

Femeia îi conduse în sus, pe treptele ce dădeau la una din camere. Tarzan o urma îndeaproape. Observă brățările de aur şi argint pe brațele goale şi şiragurile de monede de aur care atîrnau în păru-i bogat, precum şi minunatele culori ale veşmîntului. Văzu că e o ouled-nail şi îşi dădu instinctiv seama că era aceeaşi care-l prevenise mai devreme pe cînd dansa.

Din capul scării auziră mulțimea întărîtată care-i căuta peste tot prin curte.

— Curînd or să vină şi aici — şopti fata. Nu trebuie să vă găsească, fiindcă ei sînt prea mulți şi, pînă la urmă, or să vă omoare. Grăbiți-vă! Puteți coborî în stradă pe fereastra din odaia mea. Pînă să-şi dea ei seama că nu mai sînteți în curte, o să vă aflați în siguranță la hotel.

În vreme ce vorbeau, cîțiva bărbați tocmai urcau scara, la capătul căreia se aflau cei trei. Unul dintre agresori scoase un strigăt de triumf. Tarzan şi slujitorul său fuseseră descoperiți. Mulțimea se năpusti într-

acolo. Atacatorii aflați în primele rînduri alergară zoriți pe scări, însă sus îi întîmpină o sabie necruțătoare la care nu se aşteptaseră; la început, victima fusese neînarmată.

Cu un urlet de durere, bărbatul se rostogoli peste cei din spate. Ca nişte popice, năvălitorii se prăvăliră claie peste grămadă pe trepte. Scara, veche şi şubredă, nu putu rezista mult timp la zgîlțîielile şi la greutatea oamenilor: scrîşnind şi pîrîind din toate încheieturile se prăbuşi peste arabii de dedesubt, lăsîndu-i pe Tarzan, pe Abdul şi pe fată singuri pe platforma de sus.

— Să fugim! strigă fata. Au să ne prindă dacă vin pe scara cealaltă, prin odaia învecinată cu a mea. N-avem timp de pierdut.

Pe cînd intrau în cameră, Abdul auzi şi traduse pe loc îndemnul adresat cîtorva de a se grăbi să ajungă în stradă ca să le taie retragerea pe-acolo.

— Sîntem pierduți! zise fata simplu.

— Sîntem? întrebă Tarzan.

— Da, domnule, fiindcă mă vor ucide şi pe mine. Doar v-am ajutat.

Lucrurile luau o nouă întorsătură. Lui Tarzan începuse chiar să-i placă tumultul şi primejdiile luptei. Nu se gîndise nici măcar o clipă că fie Abdul, fie fata ar avea de suferit, iar el se retrăsese doar atît cît era necesar ca să nu fie ucis. Nu intenționa să fugă, pînă nu s-ar fi încredințat că este pierdut, că într-adevăr nu mai există nici o posibilitate de scăpare.

Dacă ar fi fost singur, ar fi sărit în mijlocul gloatei îngrămădite şi, luptîndu-se precum Numa, leul, i-ar fi uimit pe arabi într-atîta, încît salvarea ar fi fost un fleac. Acum însă trebuia să se gîndească necontenit la cei doi prieteni credincioşi.

Şe duse la fereastra ce dădea în stradă. Peste cîteva secunde acolo se vor afla duşmanii. Putea auzi de pe acum ceata de arabi care se cățăra pe iscările încăperilor învecinate... într-o clipă vor ajunge la uşa odăii. Tarzan puse un picior pe pervaz şi se aplecă în afară, însă nu privi în jos. Deasupra, cît putea întinde brațul, se afla acoperişul clădirii. O chemă pe fată. Aceasta veni lîngă el. Tarzan o prinse de mijloc şi o puse pe umăr.

— Aşteaptă-mă aici pînă cobor din nou — îi spuse lui Abdul. Între timp grămădeşte toată mobila din această cameră la uşă; o să-i întîrzie îndeajuns. Apoi se urcă pe pervazul ferestrei, cu fata pe umăr. Ține-te bine! O preveni el.

O clipă după aceea se cățăra pe acoperişul casei, cu uşurința şi dexteritatea unei maimuțe. Aşezînd-o pe fată pe acoperiş, se aplecă peste streaşină şi-l strigă încet pe Abdul. Tînărul alergă la fereastră.

— Dă-mi mîna! îi şopti Tarzan.

Arabii, aflați acum în camera vecină, băteau în uşă. Cu un trosnet, uşa sări în țăndări într-o clipă. Abdul se simți ridicat ca un fulg pe acoperiş. Tarzan acționase la timp: în clipa în care urmăritorii năvăleau în odaia fetei, de după colțul străzii alții se îndreptau în goană spre fereastra din stradă.

8. LUPTA DIN DEŞERT

Curînd cei trei, stînd ghemuiți pe acoperişul locuințelor ouled-nailelor, auziră înjurăturile cumplite ale arabilor din încăperea de dedesubt. Din cînd în cînd, Abdul îi traducea lui Tarzan cele auzite.

— Acum se ceartă cu cei din stradă fiindcă ne-au lăsat să scăpăm atît de uşor. Cei din stradă spun că n-am coborît de acolo... că sîntem încă în clădire şi că cei din cameră fiind prea fricoşi să ne atace, încearcă să-i înşele spunîndu-le că am fugit. Dacă se mai ceartă în felul ăsta, se vor încaieră între ei — spuse Abdul.

Deodată, cei din încăpere lăsară totul baltă şi se reîntoarseră în cafenea. Dar cîțiva mai rămaseră jos, în stradă, fumînd şi sporovăind.

Tarzan se adresă fetei, mulțumindu-i că îşi riscase viața pentru el, un necunoscut.

— Mi-ai plăcut — îi spuse fata simplu. Erai altfel decît cei care vin de obicei la cafenea. N-ai vorbit urît cu mine, iar felul în care mi-ai dat banii nu m-a jignit.

— Ce-ai să faci acum după toate cele întîmplate? Nu te mai poți întoarce la cafenea. Oare vei fi în siguranță la Sidi Aissa?

— Mîine vor uita cu toții ce-a fost — răspunse ea. Însă aş fi foarte fericită dacă n-ar trebui să mă întorc la cafeneaua asta sau la alta. N-am rămas aici de plăcere. Sînt prizonieră.

— Prizonieră? exclamă Tarzan, neîncrezător.

— Sclavă, ar fi un cuvînt mai potrivit — spuse fata. Am fost furată de o bandă de tîlhari, noaptea din douar-ul tatălui meu. M-au adus aici şi m-au vîndut unui arab care ține cafeneaua asta. Sînt doi ani de cînd i-am văzut ultima oară pe ai mei. Familia mea e departe, în sud. Ai mei nu vin niciodată pînă la Sidi Aissa.

— Ai vrea să te întorci la al tăi? o întrebă Tarzan. Dacă vrei, aş putea să te duc în siguranță măcar pînă la Bou Saada. Sînt convins că acolo aş putea aranja cu comandantul să te trimită mai departe.

— Oh, domnu'! strigă ea. Cum aş putea să vă răsplătesc! Doar nu vreți să spuneți că ați face atît de mult pentru o ouled-nail. Tatăl meu însă vă poate răsplăti şi o va face negreşit. Doar e mare şeic. E Kadour-ben-Saden.

— Kadour-ben-Saden!? exclamă Tarzan. Păi Kadour-ben-Saden se află în Sidi Aissa chiar în clipa asta. A cinat cu mine acum cîteva ore.

— Tata în Sidi Aissa?! strigă fata. Alah fie slăvit! Sînt într-adevăr salvată!

— Sst! îi preveni Abdul. Ascultați.

De jos veneau nişte sunete, voci care se desluşeau foarte bine în

liniştea nopţii. Tarzan nu înţelegea o iotă, însă Abdul şi fata îi traduceau.

— Au plecat — spuse fata. Pe tine te vor domnu'. Unul dintre ei zice că străinul care le-a dat bani pentru uciderea ta zace cu încheietura ruptă în casa lui Ahmed bin Soulef şi ca a oferit o recompensă şi mai mare celor care te vor aştepta pe drumul spre Bou Saada şi te vor ucide.

— E acelaşi individ care l-a urmărit, pe domnu' prin piaţă azi! izbucni Abdul. L-am văzut din nou în cafenea... pe el şi pe cel ce-l însoţea; cei doi au ieşit în curtea interioară după ce au tras asupra noastră cînd ieşeam din cafenea. De ce vor să vă omoare, domnu'?

— Nu ştiu nici eu — răspunse Tarzan şi, după o pauză, adăugă: Numai dacă...

Însă nu-şi sfîrşi vorba, fiindcă gîndul care-i fulgeră prin minte, deşi părea singura explicaţie logică a misterului, părea în acelaşi timp imposibil.

Curînd plecară şi cei care-i aşteptau în stradă. Curtea şi cafeneaua se goliră. Cu multă precauţie, Tarzan coborî pe pervazul ferestrei. Nu mai era nimeni în camera fetei. Se reîntoarse pe acoperiş, îl coborî mai întîi pe Abdul, iar apoi a lăsă binişor pe fată în braţele arabului.

De pe fereastră, Abdul îşi făcu vînt în stradă, care nu se afla prea aproape. Tarzan o luă în braţe pe fată şi săriră împreună fără nici o greutate. Asemenea salturi făcuse de nenumărate ori în junglă, cînd ducea vreo povară în braţe. De frică, fata scoase un ţipăt uşor, însă Tarzan atinse caldarîmul fără să se clatine şi o depuse teafără pe pămînt. O clipă, fata se sprijini de el:

— Cît de puternic şi musculos e domnu'. *El adrea*, leul negru, nu-i mai puternic.

— Aş vrea să-l întîlnesc pe acest *El adrea* al vostru — spuse Tarzan. Am auzit vorbindu-se atîtea despre el.

— Vino la douar-ul tatălui meu şi-l vei întîlni — zise fata. Leul trăieşte pe un pinten de munte, la miazănoapte de ţinutul nostru. Noaptea coboară din vizuina lui să prade douar-ul tatălui meu. Cu o lovitură de labă zdrobeşte ţeasta taurului. E vai şi amar de călătorul întîrziat care-l întîlneşte pe *El adrea* noaptea.

Ajunseră fără alte piedici la hotel, unde patronul, cam somnoros, protestă vehement că i se cere să-l caute şi să-l găsească pe Kadour-ben-Saden pînă a doua zi dimineaţa. O piesă de aur schimbă cu desăvîrşire atitudinea patronului şi, în cîteva secunde, un servitor porni pe la hotelurile mai mici din localitate, unde era de aşteptat să tragă un şeic din deşert împreună cu ai săi. Tarzan socotea că trebuie negreşit să-l vadă pe tatăl fetei chiar în noaptea aceea, de teamă ca acesta să nu plece a doua zi în zori şi astfel să nu-l mai găsească.

Aşteptară încordaţi. După o jumătate de oră servitorul se înapoie cu Kadour-ben-Saden. Bătrînul şeic intră în cameră, cu o privire întrebătoare pe faţa lui mîndră.

— Domnul mi-a făcut cinstea să... — începu el, însă privirea-i se pironi asupra fetei. Cu brațele desfăcute, străbătu încăperea şi o îmbrățişa. Copila mea! Strigă el. Alah e bun! Şi ochii bătrînului războinic se umplură de lacrimi.

După ce-şi istorisiră cum a fost răpită fata şi cum a fost salvată, Kadour-ben-Saden strînse mîna lui Tarzan.

— Tot ce aparține lui Kadour-ben-Saden e şi al tău, prietene; chiar şi viața — spuse el simplu.

Tarzan ştia că acestea nu erau vorbe goale. Cu toate că nu se odihniseră deloc, hotărîră să pornească cît mai de dimineață, încercînd să parcurgă într-o singură zi distanța pînă la Bou Saada. Pentru bărbați nu era greu, însă pentru fată urma să fie o călătorie obositoare. Dar tînăra dorea să pornească o dată cu ei, căci ardea de nerăbdare să-şi revadă familia şi prietenii, de care fusese despărțită doi ani.

Tarzan nici nu închise bine ochii, că fu trezit din nou şi peste un ceas grupul pornea călare pe drumul ce ducea spre miazăzi, la Bou Saada. Cîțiva kilometri drumul fu în stare bună şi putură să înainteze repede; brusc însă, totul se prefăcu într-o întindere nesfîrşită de nisip. Cu fiecare pas, caii se afundau pînă la glezne. Grupul format din Tarzan, Abdul, şeic şi fiica lui, era escortat de patru călăreți din tribul şeicului, care-l însoțiseră în călătoria la Sidi Aissa. Astfel înarmați cu şapte puşti, nu aveau motive să se teamă de vreun atac ziua şi, dacă totul mergea bine, puteau ajunge la Bou Saada înainte de căderea nopții.

Un vînt puternic îi învălui în mijlocul nisipului învolburat al pustiului. Buzele lui Tarzan se uscară şi crăpară. Ținutul înconjurător, atît cît cuprindeai cu ochii, era departe de a fi atrăgător. O vastă întindere, un teren accidentat, cu mici coline aride, unde din loc în loc creşteau pilcuri de arbuşti lugubri. Departe, spre sud, se înălțau crestele nedesluşite ale munților Atlas.”Ce mult se deosebesc toate acestea de Africa minunată a copilăriei mele!” gîndi Tarzan.

Veşnic la pîndă, Abdul privea înapoi destul de des; aproape tot atît cît privea înainte. Se oprea în vîrful fiecărei coline pe care o urcau şi, întorcînd calul, scruta cu multă luare-aminte ținutul pe care-l străbătuseră. În cele din urmă cercetările sale fură răsplătite.

— Priviți! Strigă spre ceilalți. Şase călăreți sînt pe urmele noastre.

— Fără doar şi poate că printre ei se află şi prietenul dumneavoastră de aseară; sînt sigur de asta, domnule — remarcă sec Kadour-ben-Saden, adresîndu-se lui Tarzan.

— Fără îndoială — răspunse omul-maimuță. Îmi pare rău că voi, tovarăşii mei de drum, veți fi în primejdie. Îndată ce vom ajunge în satul următor, mă voi opri şi-i voi întreba pe aceşti domni ce doresc. Voi vă veți continua călătoria. Nu e nici o grabă s-ajung la Bou Saada astă-seară şi nu văd de ce n-ați călători în tihnă.

— Dacă te opreşti, ne oprim şi noi — zise Kadour-ben-Saden. Vom rămîne cu tine pînă ce vei fi în siguranță cu prietenii tăi sau pînă ce duşmanii vor renunța să te urmărească. Te rog să nu mai adaugi nimic.

Tarzan acceptă. Era un om căruia îi plăcea să vorbească puțin şi poate tocmai de aceea Kadour-ben Saden se ataşase de el, căci arabul urăşte pălăvrăgeala.

Tot restul zilei Abdul îi ținu sub observație pe cei ce călăreau în urma lor şi care păstrau mereu aceeaşi distanță. La popasuri urmăritorii nu se apropiau deloc de ei.

— Aşteaptă să se întunece — zise Kadour-ben-Saden.

Întunericul se lăsă înainte ca ei să ajungă la Bou Saada. Lui Abdul îi venea acum foarte greu să desluşească siluetele înveşmîntate în alb care-i urmăreau, însă era limpede că necunoscuții reduceau distanța dintre ei şi că intenționau să-i atace, îi spuse acest lucru lui Tarzan în şoaptă, fiindcă nu voia s-o alarmeze pe fată. Omul-maimuță îşi îmboldi calul lîngă arab, în spatele grupului.

— Abdul, vei călări împreună cu ceilalți. Afacerea asta mă priveşte numai pe nime. Am să-i aştept într-un loc potrivit şi am să-i întreb ce vor.

— Abdul rămîne cu tine — răspunse tînărul arab.

Tarzan îşi dădu seama că nici amenințările, nici rugămințile nu-i vor schimba hotărîrea.

— Prea bine, rămîi atunci... Uite, aici e un loc foarte bun. Vezi stîncile acelea din vîrful colinei? O să ne ascundem acolo şi o să le atragem atenția acestor domni că sîntem aici.

Îşi mînară caii mai aproape de stînci şi descălecară. Ceilalți, care călăreau mai în față, se mistuiră în beznă. Înaintea lor străluceau luminile oraşului Bou Saada. Tarzan îşi scoase puşca din toc, apoi îşi pregăti şi revolverul. Îi spuse lui Abdul să se ascundă cu caii în spatele stîncilor, aşa încît animalele să fie ferite de gloanțele duşmanilor în caz că vor trage. Tînărul arab se prefăcu a-i da ascultare întocmai, însă îndată ce priponi bine caii de nişte arbuşti, se tîrî înapoi la cîțiva paşi în spatele lui Tarzan.

Omul-maimuță se postă chiar în mijlocul drumului, pregătit să-i întîmpine pe urmăritori. Nu trebui să aştepte mult. Curînd răsună galopul cailor în beznă şi numaidecît Tarzan desluşi cîteva pete mai deschise la

culoare mişcîndu-se pe fundalul întunecat al nopții.

— Opriți sau trag! îi somă el. Siluetele albe se opriră brusc şi, în noapte, urmă o clipă de tăcere. Apoi se auziră şoaptele urmăritorilor: se sfătuiau între ei. Ca nişte stafii, călăreții fantomatici se împrăştiară în cele patru zări. Deşertul se cufundă din nou într-o linişte deplină. Era totuşi o linişte amenințătoare ce nu prevestea nimic bun.

Abdul se ridică într-un genunchi. Tarzan ciuli urechea, deprinsă cu cele mai imperceptibile zgomote ale junglei şi curînd desluşi pasul uşor al cailor apropiindu-se din toate părțile. Era limpede: fuseseră înconjurați. Deodată, din direcția în care privea răsună o împuşcătură; glonțul îi şuieră pe deasupra capului. Tarzan trase într-acolo unde văzuse flacăra țîşnind pe gura țevii.

Imediat pustiul fu străbătut de împuşcături. Abdul şi Tarzan trăgeau numai în direcția flăcărilor... hu puteau să-şi vadă duşmanii. Numaidecît îşi dădură seama că atacatorii îi înconjurau. Înaintarea deveni mai vertiginoasă cînd agresorii pricepură că cei care li se împotriveau erau puțini la număr.

Unul dintre ei se apropie prea mult şi cum Tarzan era obişnuit să vadă prin întunericul junglei, ținti, trase şi şaua rămase goală. Odată cu împuşcătura se auzi un urlet de durere...

— Sorții sînt de partea noastră Abdul — spuse Tarzan, rîzînd încet.

Era însă prea devreme pentru astfel de pronosticuri. La un semnal, cei cinci călăreți îşi îmboldiră caii şi năvăliră toți asupra celor doi. Se părea că lupta nu va dura mult. Tarzan şi Abdul se adăpostiră în grabă îndărătul stîncilor ca să-i aibă pe duşmani în față. Răsună tropotul nebun al cailor în galop. Se trăgea din ambele părți; apoi arabii se retraseră ca să repete manevra. Acum nu mai erau decît patru contra doi.

Timp de cîteva clipe, nici un sunet nu tulbură bezna înconjurătoare. Tarzan nu putea şti dacă arabii, înspăimîntați de pierderi, renunțaseră la luptă sau dacă nu cumva îi pîndeau la marginea drumului spre a-i ataca pe cînd s-ar fi îndreptat spre Bou Saada. Nu i se lăsă însă prea multă vreme de gîndit, fiindcă iureşul unui nou atac răzbătu în noapte. Nici nu se stinse ecoul primei împuşcături, cînd în spatele arabilor răsunară o duzină de alte focuri. Dinspre Bou Saada se auzi tropot de cai şi, curînd o nouă ceată se avîntă cu strigăte sălbatice în luptă.

Agresorii nu mai aşteptară să afle cine sînt noii veniți. Trăgînd o salvă de adio, galopară pe lîngă poziția ocupată de Tarzan şi de Abdul, aşteptîndu-se în goană pe drumul spre Sidi Aissa. O clipă mai tîrziu se ivi şi Kadour-ben-Saden, însoțit de luptătorii săi.

Bătrînul şeic răsuflă uşurat cînd constată că Tarzan şi Abdul sînt teferi. Nici caii nu fuseseră atinşi de gloanțe. Îi căutară pe cei doi indivizi care se prăbuşiseră la pămînt, doborîți de Tarzan şi, văzînd că sînt morți, îi lăsară acolo.

— De ce nu mi-ai spus c-aveai de gînd să-i atragi într-o ambuscadă pe ticăloşii ăia? Întrebă şeicul pe un ton supărat. Dacă îi aşteptam toţi şapte, puteam să-i doborîm pînă la unul.

— Atunci n-ar fi trebuit să ne oprim deloc — răspunse Tarzan. Dacă mi-aş fi continuat drumul spre Bou Saada. Ei ne-ar fi ajuns din urmă şi ne-ar fi atacat, oricum, astfel că am fi fost angajaţi în luptă cu toţii. Eu însă n-am vrut să vă amestec în cearta asta şi de aceea Abdul şi cu mine ne-am oprit ca să-i luăm la întrebări. Apoi mai era şi fiica dumitale... Nu puteam s-o expun, fără nici un motiv, îndemînării celor şase trăgători.,

Kadour-ben-Saden ridică din umeri. Nu-i plăcea deloc faptul că nu fusese chemat să lupte.

Lupta, care avusese loc foarte aproape de Bou Saada, alertase o companie de soldaţi din garnizoana locală. Tarzan şi grupul său îi întîlniră chiar la porţile oraşului. Ofiţerul de gardă îi opri şi-i întrebă ce se întîmplase.

— O bandă de jefuitori... — răspunse Kadour-ben-Saden. Au atacat pe doi dintre ai noştri care au rămas în urmă, însă cînd ne-am întors cu toţii, s-au făcut nevăzuţi, ticăloşii! Doi dintre bandiţi au fost omorîţi. Nici unul dintre oamenii mei n-a fost rănit.

Ofiţerul păru mulţumit cu atît şi, după ce le notă numele, plecă însoţit de soldaţi la locul încăierării, ca să aducă în tabără cadavrele celor doi pentru a fi identificate.

Două zile mai tîrziu Kadour-ben-Saden împreună cu fiica lui şi cu oamenii săi porniră către miazăzi, prin trecătoarea aflată mai jos de Bou Saada. Se îndreptau spre casa lor, departe, în sălbăticie. Şeicul îl invită pe Tarzan să vină cu ei. Fata stărui şi ea. Tarzan nu le putea dezvălui motivul pentru care se vedea nevoit să refuze. Mai ales acum, cînd după întîmplările din ultimele zile sarcinile lui se anunţau mai importante, nici nu se putea gîndi să-şi părăsească postul. Le făgădui însă, că, dacă îi va sta în putinţă, va veni mai tîrziu. Aşa că trebuiră să se mulţumească cu asigurarea dată.

Ultimele două zile, Tarzan şi le petrecuse în tovărăşia lui Kadour-ben-Saden şi a fiicei sale. Îl interesau nespus de mult aceşti războinici necruţători şi demni. Profitase de prilejul pe care îl oferea prietenia lor ca să afle cît mai multe despre viaţa şi obiceiurile lor. Începuse chiar să prindă primele noţiuni de limbă, sub îndrumarea plăcută a fetei cu ochi căprui. Tarzan regretă din inimă cînd îi văzu cum se depărtează şi, stînd călare pe cal la intrarea în defileu unde îi însoţise, privi după micul grup pînă cînd acesta se pierdu cu totul în zare.

Iată, aceştia erau oamenii dragi inimii sale! Viaţa lor sălbatică, aspră, plină de primejdii şi greutăţi îi plăcea acestui om pe jumătate sălbatic, cu mult mai mult decît orice văzuse în mijlocul civilizaţiei efeminate din marile oraşe. Era o viaţă mai frumoasă chiar decît cea din junglă, fiindcă te puteai bucura şi de societatea oamenilor adevăraţi, demni de cinste şi respect. În

aceleaşi timp erau aproape de natura sălbatică, pe care el o iubea atît. În minte îi încolți gîndul că odată misiunea dusă la îndeplinire, să demisioneze şi să-şi petreacă restul vieții în mijlocul tribului lui Kadour-ben-Saden.

Întoarse apoi calul şi se îndreptă încet spre Bou Saada.

La stradă, hotelul Petit Sahara, unde trăsese Tarzan în Bou Saada, avea un bar, două restaurante şi bucătăriile. Ambele săli-restaurant dădeau direct în bar iar una dintre el era rezervată exclusiv pentru ofițerii din garnizoană. De la bar, puteai privi în oricare din sălile-restaurant.

După ce-l conduse pe Kadour-ben-Saden şi oamenii lui, Tarzan se îndreptă spre bar. Kadour-ben-Saden voia să străbată o bună bucată de drum chiar în ziua aceea, astfel că pornise dis-de-dimineață. Cînd se întoarse la hotel, Tarzan mai găsi cîțiva călători luîndu-şi micul dejun.

Plimbîndu-şi privirea la întîmplare prin restaurantul ofițerilor, Tarzan observă ceva care-i trezi îndată interesul: îl văzu acolo pe locotenentul Gernois, care parcă aştepta pe cineva. Tocmai în clipa aceea, un arab îmbrăcat în alb se apropie de locotenent şi aplecîndu-se, îi şopti cîteva. Cuvinte la ureche. Apoi arabul ieşi din sală pe o altă uşă.

Lucrul în sine nu spunea prea multe, însă cînd omul se aplecase să-i vorbească ofițerului, Tarzan zărise printr-o tăietură a burnusului că necunoscutul îşi purta mîna stîngă într-o eşarfă.

9. NUMA „EL ADREA"

În ziua în care Kadour-ben-Saden pleca spre sud, diligenta din nord îi aducea lui Tarzan o scrisoare de la D'Arnot; epistola îi fusese transmisă de la Sidi-bel-Abbes. Scrisoarea zgîndări vechea rană pe care Tarzan ar fi dorit să o uite. Totuşi, nu se supără pe D'Arnot că îi scrisese; cel puțin ținea treaz interesul omului-maimuță. Iată conținutul scrisorii:

Dragul meu Jean,

De cînd ți-am scris ultima dată am fost la Londra cu nişte afaceri. Nu am stat acolo decît trei zile. Chiar în prima zi am întîlnit aşa, pe neaşteptate, în strada Henrietta, un vechi prieten de-al tău. Pentru nimic în lume n-o să ghiceşti cine era: domnul Samuel T. Philander în persoană! E adevărul adevărat. Parcă văd expresia ta de neîncredere. Şi asta încă nu e totul. A

insistat să-l însoțesc la hotel şi acolo i-am găsit pe ceilalți: pe profesorul Archimedes Q. Porter, pe domnişoara Porter şi pe negresa aceea imensă, doica domnişoarei Porter... Esmeralda dacă ți-o mai aminteşti. Pe cînd mă aflam acolo, a venit şi Clayton. Cei doi se vor căsători în curînd, sau destul de curînd şi din zi în zi m-aştept să primesc o invitație. Din cauza morții tatălui său, nunta va fi celebrată cu multă discreție: vor participa numai rudele apropiate.

Cînd am rămas singur cu domnul Philander, bătrînul prieten mi-a făcut cîteva confidențe. Mi-a spus că domnişoara Porter a amînat căsătoria de trei ori pînă acum. Mi-a mai destăinuit că, după părerea lui, fata nu s-a prea grăbit să se mărite cu Clayton, însă, de data asta, evenimentul va avea loc cu siguranță.

De bună seamă, toți au întrebat de tine. Nu te teme, ți-am respectat dorința, cu privire la originea ta adevărată. Le-am spus doar cîte ceva despre preocupările tale actuale.

Domnişoara Porter, în special, părea extrem de interesată de tot ceea ce îi povesteam despre tine şi m-a întrebat o mulțime de lucruri. Mi-e teamă că m-am amuzat cam mult pe seama dorinței şi hotărîrii tale de a te înapoia, în, cele din urmă, în jungla unde te-ai născut. După aceea mi-a părut rău; gîndul că vrei să te întorci la viața aceea plină de primejdii îngrozitoare părea să o scoată din minți. „Şi totuşi — spunea ea — nu ştiu... Sînt mult mai mulți oameni nefericiți decît pericolele care-l pîndesc pe domnul Tarzan în jungla înfricoşătoare şi plină de primejdii. Cel puțin conştiința lui nu va fi chinuită de remuşcări. Există şi clipe de tihnă şi linişte şi nişte privelişti de o extraordinară frumusețe. Poate ți se va părea ciudat că tocmai eu vorbesc astfel, eu care am trecut prin atîtea încercări prin pădurea aceea înfiorătoare. Cu toate acestea, uneori doresc să mă întorc în inima junglei, fiindcă simt că cele mai fericite clipe din viața mea acolo le-am petrecut".

Pe cînd vorbea, în ochi i se putea citi o tristețe fără margini; mi-am dat seama că ştia că îi cunosc secretul. În felul acesta îți transmitea un ultim mesaj de dragoste din partea unei inimi care-ți păstrează vie amintirea, deşi stăpîna aparține altuia.

Clayton părea enervat şi, tot timpul cît ai fost subiectul conversației, nu şi-a găsit locul. Avea o privire neliniştită şi speriată. Totuşi, cînd a vorbit despre tine, a făcut-o cu multă amabilitate. Mă întreb dacă nu cumva ştie adevărul în privința ta.

Împreună cu Clayton venise şi Tennington. Sînt foarte buni prieteni, după cum ştii. Tocmai se pregăteşte să pună la cale una din croazierele acelea interminabile cu iahtul lui şi-i îndemna pe toți să-l însoțească. A încercat să mă convingă şi pe mine. De data asta se gîndeşte să facă înconjurul Africii. I-am atras atenția că într-o bună zi prețioasa lui jucărie o să-l ducă, pe el şi pe cîțiva dintre prietenii lui, în fundul oceanului, dacă nu-ți scoate din cap că iahtul e o ambarcațiune şi nu un vas de război.

Alaltăieri m-am reîntors la Paris, iar ieri, la curse, i-am întîlnit pe contele şi pe contesa de Coude. M-au întrebat ce mai faci. De Coude pare într-adevăr ataşat de tine. Se pare că a scăpat de gîndurile negre. Olga e la fel de frumoasă, însă ceva mai reținută. Cred că a tras învățămintele necesare, după cele întîmplate cu tine şi asta o să-i servească pentru tot restul vieții. A fost un noroc pentru ea şi pentru de Coude că ai fost tu şi nu un altul mai sofisticat. Dacă i-ai fi făcut curte Olgăi cu adevărat, mi-e teamă că n-ați fi avut nici o şansă.

M-a rugat să-ți comunic că Nikolas a părăsit Franța. I-a dat douăzeci de mii de franci ca să plece şi să nu se mai întoarcă. Contesa se felicită că a scăpat de el înainte de a traduce în fapt o nouă amenințare pe care o făcuse recent: aceea de a te ucide cu prima ocazie. Zicea că i-ar veni tare greu să ştie că sîngele fratelui ei ți-a pătat mîinile, fiindcă te îndrăgeşte tare mult. Nu se sfia să o spună în fața contelui. În privința rezultatului înfruntării dintre tine şi Nikolas contesa era convinsă că tu ai fi ieşit învingător. Contele era şi el de aceeaşi părere. Ba chiar a adăugat că ar fi nevoie de un regiment întreg de Rokoff ca să te omoare. După cum vezi, contele are un respect nemărginit pentru puterea ta.

Cît despre mine, am fost rechemat pe vas. În două zile vom părăsi Havre, plecînd într-o direcție necunoscută. Dacă-mi trimiți scrisorile, menționînd numele vasului, le voi primi în cele din urmă. La rîndul meu, îți voi scrie îndată ce se va ivi prilejul.

Prietenul tău credincios, Paul D'Arnot

„Tare mi-e teamă că Olga a aruncat cei douăzeci de mii de franci pe fereastră" — gîndi Tarzan aproape cu glas tare.

Reciti de mai multe ori pasajul în care D'Arnot reproducea conversația cu Jane Porter. Tarzan încercă o mică bucurie citind cele scrise acolo, însă era mai bine aşa decît cu totul nefericit.

În următoarele trei săptămîni nu se întîmplă nimic deosebit. De mai multe ori, Tarzan îl reîntîlni pe misteriosul arab. Odată îl văzu chiar schimbînd din nou cîteva vorbe cu locotenentul Gernois. Cu toate încercările sale şi în ciuda urmăririi asidue, Tarzan nu putu să descopere unde locuia arabul, deşi ar fi dat oricît să afle.

Gernois care nu era de fel prietenos, se ținea tot timpul departe de Tarzan de cînd cu întîmplarea din restaurantul hotelului din Aumale. În cele cîteva ocazii cînd fură puşi față în față, atitudinea ofițerului fu evident ostilă.

Pentru a-şi putea juca rolul mai departe, Tarzan îşi petrecu o bună parte din timp vînînd în vecinătatea localității Bou Saada. Petrecea zile întregi printre colinele de la poalele, munților, prefăcîndu-se a căuta gazele. Ori de cîte ori întîlnea gingaşele animale nu făcea altceva decît să-şi scoată ' puşca şi să le lase să fugă. Omul-maimuță nu încerca nici o satisfacție

ucigînd ființele cele mai lipsite de apărare şi mai nevinovate, numai din plăcerea de a ucide. De fapt, Tarzan nu ucisese niciodată din, plăcere pentru simplul motiv că nu găsea nici o plăcere în a omorî. Îi plăceau luptele drepte şi extazul victoriei. Îi plăcea vînătoarea aprigă pentru agonisirea hranei şi-atunci îşi măsura dibăcia şi măiestria cu iscusința şi şiretenia, altuia. Să plece însă din oraş îmbuibat de mîncare, ca să ucidă o frumoasă gazelă cu ochi calzi — oh! Acest lucru i se părea mai crud decît uciderea premeditată şi cu sînge rece a unui om. Tarzan nu voia nimic din toate acestea. El se ducea la vînătoare de unul singur ca să nu-i descopere nimeni şiretlicul.

Odată, de bună seamă fiindcă umbla veşnic neînsoțit, era cît pe aci să-şi piardă viața. Călărea agale printr-o vîlcea, cînd, chiar în spatele lui, răsună o împuşcătură. Glonțul trecu prin casca pe care o purta pe cap. Deşi galopă ca vîntul spre vîrful colinei, nu găsi nici o urmă de duşman. Înapoindu-se de la Bou Saada, nu mai întîlni nici țipenie de om.

„Da e limpede, Olga a irosit de pomană cei douăzeci de mii de franci" — îşi spuse Tarzan, amintindu-şi întîmplarea.

În seara aceea, la cină, Tarzan fu oaspetele căpitanului Gérard.

— Se pare că nu prea ai avut noroc la vînătoare? îl tachina ofițerul.

— Nu — răspunse Tarzan. Vînatul pe aici e cam timid şi nici eu nu prea mă dau în vînt după păsări şi antilope. Cred că am să mă duc ceva mai spre sud, să încerc să vînez cîțiva lei algerieni.

— Straşnic! exclamă căpitanul. Mîine pornim spre Djelfa. Cel puțin vei avea companie pînă acolo. Locotenentul Gernois şi cu mine am primit ordin să luăm o sută de soldați şi să efectuăm o misiune de patrulare într-o regiune în care bandele de tîlhari ne dau destulă bătaie de cap. Poate că vom avea plăcerea să vînăm leul împreună... Ei, ce zici?

Tarzan fu mai mult decît bucuros şi nu şovăi să se arate astfel. Căpitanul ar fi fost uimit dacă ar fi ştiut adevărata pricină a bucuriei omului-maimuță. Gernois şedea chiar în fața acestuia şi nu păru încîntat de propunerea căpitanului.

— Vei vedea că vînătoarea de lei e mult mai periculoasa — adăugă căpitanul Gérard.

— Vînătoarea gazelelor are riscurile sale — răspunse Tarzan. Mai ales cînd te duci singur... Am aflat lucrul acesta chiar azi. Am mai descoperit că, deşi gazela e cea mai fricoasă dintre animale, nu e totuşi cea mai laşă.

Zicînd acestea, Tarzan îşi îndreptă ca din întîmplare privirea spre Gernois. Nu voia ca ofițerul să-şi dea seama că e suspectat sau supravegheat. Vorbele sale puteau totuşi să aibă efect, dovedind că Gernois este implicat sau, cel puțin, că este la curent cu anumite întîmplări petrecute recent. Tarzan văzu cum Gernois se aprinde la față. Se mulțumi numai cu această mărturie şi schimbă repede subiectul.

În dimineața următoare, pe cînd călăreau spre miazăzi, o duzină de

arabi alcătuiau ariergarda coloanei.

— Nu sînt sub comanda mea — răspunse Gérard la întrebarea lui Tarzan. Ne însoțesc doar pe drum ca să ne țină de urît.

De cînd poposise în Algeria, Tarzan aflase destule lucruri despre caracterul arabilor ca să ştie că nu acesta era adevăratul motiv, mai ales că arabii nu sînt din cale afară de fericiți cînd se găsesc în tovărăşia străinilor şi, în special, a soldaților francezi. Astfel că, în mintea lui, încolțiră bănuieli şi se hotărî să țină sub strictă supraveghere grupul de arabi care urma coloana la o distanță de aproape un sfert de kilometru. Arabii însă nu se apropiau mai mult, nici chiar în timpul popasurilor şi Tarzan nu putu să-i cerceteze mai îndeaproape.

Într-un tîrziu se convinse că arabii cu pricina erau asasini plătiți, trimişi pe urmele lui. Nu se îndoia că Rokoff pusese la cale complotul. N-ar fi putut spune dacă ticălosul făcea acest lucru ca să se răzbune pentru cele întîmplate în trecut, cînd Tarzan îi dejucase planurile şi-l umilise, sau fiindcă îl interesa în vreun fel misiunea lui în afacerea Gernois. Dacă motivul din urmă era cel adevărat — şi se părea că aşa este, ținînd seama de faptul că Gernois îl suspectează, fapt de altfel dovedit — atunci însemna că avea de luptat împotriva a doi duşmani puternici. În pustiurile Algeriei, către care se îndreptau ei, prilejurile de a-i face de petrecanie unui duşman, în linişte şi fără a trezi suspiciuni, erau multiple.

După ce rămaseră în tabără la Djelfa timp de două zile, coloana înainta către sud-vest, unde se zvonise că bandele de tîlhari operau împotriva unor triburi ale căror douar-uri se aflau la poalele munților.

Mica ceată de arabi care-i însoțise de la Bou Saada dispăru deodată, chiar din noaptea cînd se dădu ordin să se facă pregătiri pentru marşul de a doua zi. Tarzan întrebă într-o doară de ce plecaseră arabii, însă nimeni nu fu în stare să-i răspundă şi nici în ce direcție o apucaseră. Omului-maimuță începea să nu-i mai placă situația, mai ales cînd se gîndea că-l văzuse pe Gernois şuşotind cu unul dintre arabi la o jumătate de oră de la primirea instrucțiunilor privitoare la noua misiune.

Numai Gernois şi Tarzan cunoşteau direcția propusă pentru marş.

Soldații nu ştiau decît că, a doua zi dis-de-dimineață, urmau să ridice tabăra. Tarzan se întreba în sinea lui dacă Gernois îndrăznise să dezvăluie arabilor destinația misiunii lor.

Tîrziu după-amiază îşi stabiliră tabăra într-o mică oază unde se afla douar-ul unui şeic căruia i se furase turmele după ce hoții uciseseră ciobanii. Arabii răsăriră din corturile lor de piele de capră şi-l înconjurară pe soldați, punîndu-le o sumedenie de întrebări în limba lor, fiindcă soldații erau şi ei de prin partea locului. Tarzan, care cu ajutorul lui Abdul ajunsese între timp s-o rupă binişor în arabă, puse cîteva întrebări unuia dintre tinerii care-l însoțiseră pe şeicul venit să-şi prezinte căpitanului Gérard omagiile sale.

Nu, tînărul nu văzuse nici o ceată de şase călăreți sosind dinspre Djelfa. Şi-apoi în ținut mai erau şi alte oaze... poate că poposiseră într-una din ele aflată în munții din apropiere. Apoi mai erau şi tîlharii... aceştia călăreau adesea pînă la Bou Saada în cete mici, ajungînd chiar pînă la Aumale şi Bouira. Poate c-o fi fost niscai tîlhari care se înapoiau la banda lor, după o plimbare de plăcere într-unul din satele de primprejur.

A doua zi dimineață, căpitanul Gérard împărți comanda cu locotenentul Gernois, care avea să preia o parte din soldați, în timp ce ceilalți rămîneau sub comanda sa. Misiunea lui era să curețe munții de bandiți pînă dincolo, spre cîmpie.

— Acum e acum! Cu ce detaşament vei merge, domnule Tarzan? îl întrebă căpitanul. Sau poate domnul nu e interesat în vînătoarea tîlharilor?

— Ba aş fi încîntat dacă aş putea merge şi eu — se grăbi Tarzan să răspundă.

Se gîndea ce motiv să găsească pentru a însoți detaşamentul lui Gernois. Încurcătura fu de scurtă durată, căci rezolvarea veni tocmai de la cine se aştepta mai puțin: de la Gernois.

— Dacă domnul căpitan s-ar putea lipsi de plăcuta companie a domnului Tarzan, aş socoti o onoare deosebită dacă domnul Tarzan ar primi azi să meargă alături de mine.

Tonul lui Gernois suna îndeajuns de prietenos. De fapt, Tarzan tocmai se gîndea că exagerase oarecum lucrurile, însă, chiar şi aşa, fu şi uimit şi încîntat de propunerea locotenentului şi se grăbi să-şi exprime bucuria față de această invitație.

Astfel, Gernois şi Tarzan călăriră unul lîngă celălalt în fruntea micului detaşament de spahii. Amabilitatea locotenentului fu de scurtă durată. Nici nu dispărură bine din văzul căpitanului Gérard şi al detaşamentului său, cînd Gernois redeveni brusc la fel de posomorît ca de obicei. Cu cît înaintau mai mult, cu atît terenul era mai accidentat. Treptat urcară spre munți, unde ajunseră către prînz, mergînd unul cîte unul printr-un defileu îngust. Gernois ordonă soldaților să se oprească pentru popasul de prînz la marginea unui rîuleț. Oamenii îşi pregătiră şi mîncară o masă frugală, apoi

îşi umplură gamelele cu apă.

După ce se odihniră o oră, porniră din nou de-a lungul defileului, pînă ce ajunseră deodată într-o mică vale din care porneau mai multe trecători cu pereții stîncoşi. Se opriră şi, în timp ce stăteau în centrul depresiunii, Gernois cercetă cu multă luare-aminte înălțimile din jur..

— Ne vom opri aici — spuse el. Cîțiva oameni vor cerceta fiecare din aceste trecători. Apoi împărți detaşamentul în mai multe grupe şi dădu instrucțiuni comandanților. După ce isprăvi, se întoarse spre Tarzan şi-i spuse: Domnul va fi atît de bun să rămînă aici pînă ne întoarcem.

Tarzan încercă să protesteze, însă ofițerul i-o reteză scurt. Poate că vor fi lupte şi armata nu poate fi stînjenită în desfăşurarea acțiunilor de civili necombatanți.

— Însă, dragul meu locotenent — începu Tarzan — sînt gata şi nespus de doritor să mă pun sub comanda dumitale sau a oricărui sergent sau caporal şi să lupt sub ordinele lui. De aceea am venit aici.

— Mi-ar plăcea să fie aşa precum zici... — i-o întoarse Gernois, fără măcar să-şi ascundă tonul batjocoritor. Apoi adăugă scurt: Eşti sub ordinele mele şi ordinul meu este să rămîi aici pînă ne întoarcem. Cu asta am încheiat.

Gernois se întoarse şi dădu pinteni calului spre a ajunge în fruntea oamenilor săi. O clipă mai tîrziu, Tarzan se trezi singur în mijlocul unei mici văi înconjurate de munți.

Soarele dogorea atît de tare, încît trebui să-şi caute adăpost sub un copac din apropiere. Îşi priponi calul şi se aşeză pe pămînt ca să fumeze. În sinea lui îl ocăra pe Gernois pentru festa pe care i-o jucase. O răzbunare meschină, gîndi Tarzan, dar aproape numaidecît îi fulgeră prin minte că omul nu putea fi atît de prost, încît să-l înfrunte purtîndu-se atît de josnic. Gestul lui ascundea cu siguranță altceva mult mai primejdios. Stînd şi chibzuind aşa, se ridică de jos şi-şi scoase puşca din toc. Cercetă magazia de muniții şi văzu că e plină. Îşi examina apoi revolverul. După aceste precauții preliminarii, scrută înălțimile înconjurătoare şi gurile defileurilor. Hotărî că nu trebuie să se lase pradă somnului.

Soarele coborî din ce în ce mai jos, însă nici pomeneală ca spahiii să se întoarcă. În cele din urmă valea se cufundă în umbra înserării. Tarzan era prea mîndru ca să se înapoieze singur în tabără înainte de a lăsa detaşamentului destul timp să sosească în vale, unde credea el că o să aibă loc regruparea. Cînd se făcu noapte de-a binelea, se simți mai în siguranță, fiindcă în întuneric era la largul lui. Ştia prea bine că nimeni nu se putea apropia de el, oricîte precauții ar fi luat, încît să înşele auzul său extrem de fin; iar ochii lui vedeau admirabil în noapte; şi nasul dacă duşmanul ar fi venit cumva din direcția vîntului, îi vestea apropierea oricui, chiar dacă omul se afla destul de departe.

Socoti că pericolul e neînsemnat şi, cuprins de o senzație de siguranță,

adormi cu spatele sprijinit de copac.

Trebuie să fi dormit multe ore, fiindcă, atunci cînd îl trezi sforăitul şi freamătul neliniştit al calului, luna strălucea deasupra văii în toată splendoarea ei, dar... acolo, la mai puțin de zece paşi, se afla motivul neliniştii calului său.

Superb, maiestuos, cu coada grațios arcuită şi fremătînd, cu ochii de foc ațintiți asupra prăzii, stătea Numa, *el adrea*, leul negru. Tarzan fu străbătut de un fior de bucurie. Era ca şi cum ar fi întîlnit, după mulți ani, un prieten vechi. O clipă rămase nemişcat ca să se bucure de înfățişarea maiestuoasă a stăpînului pustiurilor.

Numa se ghemuise, pregătit să sară. Încet, Tarzan duse puşca la ochi. Niciodată în viața lui nu omorîse vreo fiară mare cu puşca; pînă atunci se bizuise pe suliță, pe săgeți otrăvite, pe frînghie, pe cuțit sau chiar pe propriile-i mîini. Instinctiv dori să fi avut săgețile şi cuțitul; s-ar fi simțit mai sigur cu ele.

Numa stătea aproape lipit de pămînt; i se vedea doar capul. Tarzan ar fi preferat să tragă mai dintr-o parte, fiindcă ştia ce prăpăd putea face un leu dacă supraviețuia încă două minute sau chiar unul singur după ce era lovit. În spatele lui Tarzan, calul tremura de frică. Cu multă prudență, omul-maimuță făcu un pas în lături... Numa îl urmări doar cu ochii. Tarzan mai făcu un pas, pe urmă încă unul. Numa nici nu clinti. Acum Tarzan putea ținti între ochi şi ureche. Degetul apăsă pe trăgaci şi glonțul porni exact în clipa în care Numa sări. În aceeaşi clipă, calul îngrozit, făcu "un ultim efort disperat să scape: frînghia cu care era priponit se rupse şi animalul galopă în josul defileului, spre deşert.

Un om obişnuit n-ar fi putut scăpa din ghearele acelea cumplite, mai ales că Numa sărise de la o distanță mică; Tarzan însă nu era nicidecum un om obişnuit. Încă din cea mai fragedă copilărie imensele dificultăți ale existenței îl învățaseră să se folosească de forță cu iuțeala gîndului. Era agil *el adrea*, dar Tarzan îl întrecea. Şi astfel fiara se izbi de un copac în loc de carnea moale a omului, tocmai în clipa cînd Tarzan trimitea alt glonț în trupul fiarei. Durerea îl făcu pe Numa să ragă şi sări chiar lîngă vînător. Tarzan mai trase două focuri, unul după altul şi *el adrea* căzu doborît fără a mai scoate vreun sunet. Nu domnul Jean Tarzan, ci Tarzan din neamul maimuțelor puse trufaş piciorul necruțător pe leşul fiarei şi, ridicîndu-şi privirea spre luna plină, slobozi un strigăt puternic: strigătul misterios şi teribil al celor din tribul său... gorila îşi biruise adversarul. Fiarele din creierul munților se opriră locului, cutremurate de strigătul necunoscut şi înspăimîntător. Jos, în deşert, copiii pustiului ieşiră din corturile de piele de capră şi priviră spre munte, întrebîndu-se ce grozăvie se mai abătea peste ei, ca să le prăpădească turmele.

La o jumătate de kilometru de valea unde se afla Tarzan, cîteva siluete înveşmîntate în alb şi purtînd puşti lungi şi amenințătoare se opriră la

auzul strigătului şi priviră una spre alta, nedumerite. Cum strigătul nu se mai repetă, îşi continuară de îndată drumul lor furişat spre vale.

Acum, Tarzan era încredințat că Gernois n-avea de gînd să se mai întoarcă spre a-l lua de-acolo, însă pricepea ce-l făcuse pe ofițer să-l părăsească în acel loc, de unde omul-maimuță putea totuşi să se înapoieze nestingherit la tabără. De vreme ce calul fugise, Tarzan îşi zise că e o nebunie să mai rămînă în munți, aşa că o porni spre deşert.

Abia pătrunse în gura defileului, cînd prima dintre siluetele înveşmîntate în alb se ivi în vale, la capătul celălalt. O clipă, necunoscuții scrutară mica depresiune, ascunşi îndărătul unor bolovani şi, văzînd că nu-i nimeni pe acolo, o porniră din nou. La marginea drumului, sub un copac, dădură peste leşul lui *el adrea*. Scoțînd exclamații de uimire se înghesuiră în jurul cadavrului, apoi grăbiră pasul în josul defileului, pe unde Tarzan mergea la o mică distanță înaintea lor. Ceata înainta în tăcere şi cu multă precauție, profitînd de fiecare loc bun în care se puteau ascunde, aşa cum fac oamenii cînd urmăresc pe un altul.

10. PRIN VALEA UMBREI

În timp ce Tarzan păşea în josul defileului sub razele strălucitoare ale lunii africane, chemarea junglei îl atrăgea tot mai puternic. Singurătatea sălbatică şi senzația de libertate îi umpleau inima de viață şi optimism. Deveni iarăşi Tarzan din neamul maimuțelor — cu fiece nerv încordat, pregătit la orice surpriză din partea oricărui duşman din junglă — călca uşor şi cu capul sus, mîndru şi conştient de puterea lui.

Zgomotele nocturne ale munților erau noi pentru el, dar în urechi îi stăruia glasul cald al unei iubiri pe jumătate uitată. Dintre nenumăratele sunete putea desluşi unele din instinct... unul era chiar foarte cunoscut: strănutul îndepărtat al lui Sheeta, leopardul; însă în urletul final răzbătu o notă ciudată care-l făcea să se îndoiască. Nu, era o panteră.

Deodată un nou sunet... un zgomot uşor, precaut, deosebit de celelalte. Nici o altă ființă omenească în afară de omul-maimuță nu ar fi fost în stare să-l detecteze. La început nu se dumeri ce este, însă în cele din urmă îşi dădu seama că e zgomotul făcut de

picioarele desculţe ale mai multor bărbaţi. Veneau tiptil-tiptil pe urmele lui. Aşadar, era urmărit.

Într-o fracţiune de secundă se lămuri de ce fusese părăsit în valea aceea mică de către Gernois. Însă în planurile acestuia se produsese o încurcătură: oamenii sosiseră prea tîrziu. Paşii se apropiau din ce în ce. Tarzan se opri să-i înfrunte pe urmăritori; puşca era pregătită. Surprinsese licărirea rapidă a unui burnus alb. Strigă în franţuzeşte, întrebînd ce voiau de la el. Drept răspuns, o împuşcătură şi, odată cu zgomotul împuşcăturii, Tarzan se prăbuşi la pămînt.

Arabii nu se năpustiră de îndată; aşteptară vrînd să se asigure că victima nu se mai scoală; apoi ieşiră repede din ascunzătoare şi se aplecară asupra lui. Curînd îşi dădură seama că nu murise. Unul dintre ei puse ţeava puştii în ceafa lui Tarzan, ca să-l lichideze. Însă un altul îl opri:

— Dacă-l ducem viu, răsplata va fi mai mare.

Îl legară deci de mîini şi de picioare şi, ridicîndu-l, îl aşezară pe umerii a patru dintre ei; pe urmă îşi reluară marşul spre deşert. Ieşind din munţi, se îndreptară către miazăzi. În zori sosiră la locul unde doi oameni de-ai lor păzeau caii. De aici înaintară mai repede. Tarzan, care-şi recăpătase cunoştinţa, fu legat de un cal adus special pentru asta. Rana lui era doar o zgîrietură ce-i crestase pielea la tîmplă. Nu mai sîngera, însă sîngele închegat îi mînjise faţa şi hainele. De cînd căzuse în mîinile arabilor, nu scosese nici un cuvînt şi nici aceştia nu-i vorbiseră decît ca să-i dea ordine în clipa cînd ajunseră la cai.

Goniră timp de şase ore prin deşertul fierbinte ocolind oazele din drumul lor. Către prînz sosiră într-un douar de aproape douăzeci de corturi. Se opriră şi unul dintre arabi desfăcu frînghiile cu care-l legaseră de cal. Îi înconjurară o mulţime de bărbaţi, femei şi copii. Mulţi din trib, în special femeile, părură foarte încîntaţi să-l ocărască pe prizonier. Ba cîteva femei merseră atît de departe, încît se porniră să arunce cu pietre în el şi să-l lovească cu ciomegele, pînă cînd apăru bătrînul şeic şi le goni de acolo.

— Ali-ben-Ahmed mi-a spus că bărbatul acesta a stat faţă în faţă cu *el adrea*, în munţi şi l-a răpus — zise. El. Nu ştiu ce gînduri are străinul care ne-a trimis după el şi nici nu mă interesează ce o să-i facă acestui om cînd i-l vom da în primire, însă prizonierul e un bărbat curajos şi, atîta timp cît se află în mîinile noastre va fi tratat cu cinstea cuvenită celui care-l vînează pe stăpînul cu capul mare singur, noaptea şi-l ucide.

Tarzan auzise de respectul pe care arabii îl arată celui care biruie leul şi se bucură căci acest lucru îl scăpa de torturile umilitoare din partea

membrilor tribului. Îl duseră deci într-un cort din piele de capră, aflat în partea de sus a douar-ului, unde îi dădură ceva de mîncare şi, legat fedeleş, fu lăsat să zacă pe o bucată de covor, singur în cort.

Văzu că în fața uşii se afla o strajă, însă cînd încercă să forțeze legăturile, îşi dădu seama că nu mai era nevoie de altă precauție din partea răpitorilor săi: nici măcar muşchii săi puternici nu putură să rupă nenumăratele frînghii.

Puțin înainte de căderea amurgului, mai mulți bărbați se apropiară şi intrară în cortul în care se afla. Toți erau îmbrăcați în veşminte arabe. Unul dintre ei înainta spre Tarzan şi, cînd îşi descoperi partea de jos a feței, omul-maimuță putu să vadă trăsăturile răutăcioase ale lui Nikolas Rokoff. Buzele i se schimonosiră într-un rînjet dezgustător.

— Ah, domnul Tarzan! Începu el. Dar e o adevărată plăcere! De ce nu vă ridicați să vă întîmpinați oaspetele? Cu o înjurătură teribilă şi urlînd „Ridică-te, cîine!", îi trase un bocanc zdravăn în coaste. Mai na şi mai na, na! Urla el în timp ce-l lovea peste față şi în coaste. Cîte un picior pentru fiecare insultă pe care mi-ai adus-o.

Omul-maimuță nu-i răspunse. Nici măcar nu catadicsi să-l privească după ce-l recunoscu. În cele din urmă şeicul, care pînă atunci nu scosese nici un cuvînt, deşi se uita urît la Rokoff, interveni!

— Ajunge! îi porunci el. Omoară-l dacă pofteşti, însă nu vreau să văd cum un bărbat curajos e supus la asemenea înjosiri în prezența mea. Chiar mă gîndesc să-l slobozesc din strînsoare, ca să văd cît o să-l mai loveşti...

Această amenințare îl potoli ca prin farmec pe Rokoff, fiindcă nu-i prea ardea ticălosului să-l vadă pe Tarzan liber atîta timp cît se afla în bătaia pumnilor săi.

— Bine, bine... — îi spuse arabului. Am să-l ucid chiar acum.

— Ba n-o să-l ucizi pe teritoriul douar-ului meu — i-o reteză şeicul. Cînd va pleca de aici, va pleca viu. Ce-o să faci cu el în deşert, nu mă priveşte, însă nu vreau ca sîngele unui francez să cadă asupra tribului meu din pricina certurilor voastre... francezii vor trimite soldați şi vor omorî mulți dintre ai mei, ne vor arde corturile şi ne vor goni turmele...

— Precum spui. — mîrîi Rokoff. O să-l duc în deşert, dincolo de douar şi-am să-l omor...

— O să-l duci din ținutul meu la o depărtare de o zi de mers călare — adăugă şeicul, hotărît. Cîțiva dintre fii mei te vor urmări şi vor avea grijă să faci întocmai, altfel... s-ar putea ca în deşert să zacă doi francezi morți.

Rokoff ridică din umeri.

— Păi atunci o să fiu nevoit s-aştept pînă mîine... acum s-a şi făcut noapte.

— Cum doreşti — îi spuse şeicul. Însă la o oră după ivirea zorilor va trebui să pleci din douar-ul meu. Nu-mi prea sînt pe plac necredincioşii şi cu atît mai puțin laşii.

Rokoff ar fi vrut tare mult să-i răspundă într-un fel şeicului, însă se stăpîni fiindcă îşi dădea seama că bătrînului nu-i trebuia decît un motiv ca să se întoarcă împotriva lui. Plecară, aşadar, din cort împreună. Rokoff nu rezistă ispitei de a arunca din uşă o ultimă batjocură la adresa lui Tarzan.

— Somn uşor, domnule! îi spuse. Şi nu uita să te rogi fierbinte, fiindcă mîine, cînd vei muri, vei suferi atît de mult, încît nu vei mai avea timp pentru a te ruga şi pentru blasfemiile pe care le vei rosti.

De la prînz, nimeni nu se mai îngrijise să-i aducă lui Tarzan mîncare sau apă şi omul-maimuță suferea cumplit din pricina setei. Se întreba dacă merită să-i mai ceară strajei să-i dea apă; încercase de două-trei ori, însă nu primise nici un răspuns. Se hotărî să renunțe.

Departe, sus în munți, auzi răgetul leului. Se gîndea cît de sigur ar fi fost într-o vizuină de fiară sălbatică în comparație cu colibele oamenilor. Odinioară, cînd trăia în junglă, nu fusese niciodată atît de hăituit fără milă ca în ultimele luni de cînd se afla printre oamenii civilizați. Niciodată nu fusese atît de aproape de moarte.

Leul răgi din nou, de data asta mai aproape. Tarzan simți vechiul impuls sălbatic de a-i răspunde cu strigătul de provocare al tribului său. Tribul său? Mai că uitase că acum era om şi nu maimuță. Încercă încă o dată legăturile. Dumnezeule, măcar de-ar fi putut să ajungă la ele cu dinții lui puternici. Simți cum îl cuprinde o furie oarbă văzînd că strădaniile sale de a se elibera nu au sorți de izbîndă.

Numa răgea acum încontinuu. Era, limpede că ieşise după pradă. Răgetul său era al leului înfometat. Tarzan îl pizmuia fiindcă era liber. Nimeni nu-l va lega vreodată cu frînghii ca să-l măcelărească întocmai ca pe o oaie. Gîndul acesta îl chinuia cel mai mult pe omul-maimuță. Nu-i era frică de moarte, nu... încerca doar umilința înfrîngerii în fața morții fără a avea măcar prilejul să lupte pentru viața sa.

„Trebuie să fi trecut de miezul nopții" — gîndi Tarzan. Mai avea doar cîteva ore de trăit. Poate că găsea un mijloc de a-l lua şi pe Rokoff în lunga-i călătorie, îl auzi pe stăpînul deşertului foarte aproape. Îşi căuta pesemne hrana printre animalele din țarcul douar-ului.

Liniştea coborî din nou, apoi auzul fin al lui Tarzan surprinsese mişcarea furişată a unui trup. Venea dinspre cortul ce se afla undeva mai

în spate. Foşnetul se auzea din ce în ce mai aproape. Încordat ca un arc, Tarzan aşteptă să vadă ce se întîmplă. Timp de cîteva clipe, afară domni liniştea; o linişte atît de adîncă, încît Tarzan se miră că nu aude răsuflarea animalului care, cu siguranță, stătea ghemuit foarte aproape lîngă cort.

Sst! Se mişcă din nou. Se tîrăşte mai aproape. Tarzan întoarce capul în direcția zgomotului. Înăuntru e întuneric beznă. Încet, foaia certului din piele de capră se ridică de la pămînt împinsă de capul şi umerii unui trup cu desăvîrşire negru în semiîntunericul încăperii: prin crăpătură se întrezăreşte priveliştea palidă a deşertului abia luminat de stele.

Pe buzele lui Tarzan înflori un zîmbet. Cel puțin Rokoff va fi înşelat. Ce furios o să fie! Moartea va fi mult mai uşoară decît cea pe care i-a pregătit-o nemernicul.

Foaia cortului, se lăsă la loc şi totul se cufundă din nou în beznă. Oricum, trupul acela, indiferent ce-ar fi fost, se afla în cort cu el. Auzi cum se tîrăşte mai aproape... era lîngă el. Închise ochii şi aşteptă laba puternică. Pe fața-i îndreptată spre tavan simți atingerea delicată a unei mîini gingaşe dibuind prin întuneric, apoi un glas de fată îi rosti numele într-o şoaptă abia perceptibilă.

— Da, eu sînt — răspunse el, tot în şoaptă. Dar pentru numele lui Dumnezeu, cine eşti?

— Ouled-nail din Sidi Aissa — veni răspunsul. În timp ce vorbea, Tarzan simți cum fata îi tăia legăturile. Din cînd în cînd oțelul rece al cuțitului îi atingea pielea. Peste o clipă Tarzan era liber. Vino! Şopti fata.

O urmă afară din cort, tîrîndu-se pe burtă şi străbătînd acelaşi drum pe care venise ea. Se tîrîră aşa, lipiți de pămînt, pînă în dreptul unor tufişuri. Acolo, fata se opri pînă ce ajunse şi Tarzan lîngă ea. Înainte de a rosti vreun cuvînt, omul-maimuță o privi mai atent.

— Nu înțeleg nimic. Cum de te afli aici? De unde ştiai că sînt ținut prizonier în cortul acela? Cum se face că m-ai salvat tocmai tu?

Fata zîmbi şi spuse:

— Am mers mult toată noaptea şi mai avem destul pînă ne vom îndepărta îndeajuns de orice pericol. Vino, am să-ți povestesc pe drum...

Se ridicară şi porniră de-a curmezişul întinderii de nisip, îndreptîndu-se spre munți.

— Nu eram sigură că voi ajunge la vreme — spuse fata în cele din

urmă. În noaptea asta *el adrea* a pornit după pradă şi, după ce-am părăsit caii, cred că m-a adulmecat şi m-a urmărit... mi-a fost grozav de frică...

— Eşti o fată curajoasă! exclamă el. Ai riscat totul pentru un necunoscut... pentru un străin... pentru un necredincios?

Fata înălță capul, semeață.

— Sînt fiica şeicului Kadour-ben-Saden — spuse. N-aş fi demnă să fiu fiica lui dacă nu mi-aş risca viața ca să salvez viața celui care m-a salvat, deşi nu eram decît o biată ouled-nail.

— Cu toate acestea — insistă el — eşti o fată foarte curajoasă. Dar cum ai ştiut că sînt prizonier aici?

— Ahmed-din-Taieb, care mi-e văr din partea tatălui, a fost în vizită la nişte prieteni din tribul care te-a capturat. Era în douar cînd ai fost adus acolo. Ajungînd acasă, ne-a povestit despre francuzul uriaş prins de Ali-ben-Ahmed pentru alt francuz care voia să-l ucidă. Din descriere, mi-am dat seama că e vorba de tine. Tatăl meu era plecat. Am încercat să conving cîțiva bărbați să vină să te salveze, însă n-au vrut. Spuneau: “Lasă-i pe necredincioşi să se ucidă între ei. Nu e treaba noastră; ba, dacă ne ducem şi ne-amestecăm în planurile lui Ali-ben-Ahmed, n-o să facem decît să iscăm o ceartă între ai noştri”. Aşa că, atunci cînd s-a întunecat, am pornit-o singură la drum, călărind pe un cal; am mai adus unul pentru tine. I-am priponit într-un loc nu departe de aici. Către dimineață vom fi pe teritoriul douar-ului tatălui meu. La vremea aceea va fi şi el acasă... şi atunci n-au decît să vină să-l ia pe prietenul lui Kadour-ben-Saden.

Timp de cîteva clipe merseră în tăcere.

— Caii trebuie să fie prin apropiere. Ciudat însă... nu-i văd. Apoi, după cîțiva metri, se opri şi scoase o exclamație de dezamăgire: Vai, au dispărut! Aici i-am legat.

Tarzan se opri şi cercetă pămîntul în apropiere. Descoperi că un arbust fusese smuls din rădăcină; apoi mai observă încă ceva. Cînd se ridică, un zîmbet amar i se oglindea pe față. Îi spuse fetei:

— *El adrea* a fost pe aici. După urme totuşi, cred că prada i-a scăpat. Dacă au reuşit să fugă, caii sînt în siguranță, la cîmp.

Nu le rămînea decît să-şi continue drumul pe jos. Poteca trecea peste un pinten de munte; fata cunoştea foarte bine cărările. Mergea cu paşi mari şi uşori. Tarzan o susținea ca să nu obosească prea tare. Mergînd, vorbeau într-una şi, uneori, se opreau s-asculte dacă nu sînt urmăriți.

Era o noapte negrăit de frumoasă, scăldată în lumina lunii, iar aerul proaspăt şi înviorător. În spatele lor se întindea peisajul nesfîrşit al deşertului, punctat ici şi colo de cîte o oază. Frunzele de curmal din locul fertil pe care tocmai îl părăsiseră şi cercul de corturi din piei de capră se decupau pe fondul galben al nisipului: un paradis fantomatic pe o mare fantomatică. În fața lor se ridicau munții masivi şi tăcuți. Sîngele clocotea în vinele lui Tarzan. Iată adevărata viață! Se uită la fata de lîngă el... o fată a

deşertului păşind pe meleagul unei lumi moarte împreună cu un fiu al junglei. Zîmbi la gîndul acesta. Îşi dorise o soră care să semene cu fata aceasta. Ce prieteni la cataramă ar fi fost!

Curînd ajunseră în munți şi înaintară mai greu, cărarea fiind povîrnită şi mai stîncoasă.

Cîteva minute merseră în tăcere. Fata se întreba dacă vor ajunge la douar-ul tatălui ei înainte de a se porni în urmărirea lor. Tarzan ar fi dorit să poată merge aşa la nesfîrşit. Dacă fata ar fi fost bărbat, nu i-ar fi fost greu. Tînjea după un prieten căruia să-i placă acelaşi fel de viață sălbatică, aspră ca şi lui. Dorea să aibă prieteni, însă, spre nenorocul său, majoritatea celor pe care-i cunoscuse preferau mai degrabă îmbrăcămintea imaculată şi bastonul în loc de un trup despuiat şi junglă.

Cei doi tocmai ocoleau o stîncă; deodată însă se opriră brusc: în fața lor, chiar în mijlocul cărării, stătea Numa, *el adrea*, leul negru. Avea ochii verzi şi foarte răi, îşi arăta colții fioroşi şi îşi biciuia furios cu coada coastele de culoare roşiatică-neagră. Cînd îi văzu, scoase un răget — răgetul înfricoşător, inspirînd groază, al leului înfometat, dar şi turbat de furie.

— Dă-mi cuțitul! ceru Tarzan şi întinse mîna către fată.

Aceasta i-l strecură în palmă. Îndată ce-şi încleşta degetele pe miner, Tarzan o împinse uşor în spatele său.

— Fugi înapoi în deşert cît poți de repede. Dacă te chem, înseamnă că totul e în ordine şi te poți întoarce.

— N-are nici un rost — zise ea, resemnată. Acesta e sfîrşitul.

— Fă cum îți spun! îi porunci el. Repede! Nu mai are mult şi sare.

Fata se dădu cîțiva paşi înapoi şi rămase acolo să urmărească scena de groază.

Leul înainta spre Tarzan încet-încet, cu botul în pămînt ca un taur gata să se năpustească; coada lui întinsă ca o strună tremura de încordare.

Omul-maimuță stătea pe jumătate ghemuit; în mînă ținea cuțitul lung, arăbesc ce sclipea în razele lunii. În spatele său, silueta încordată a fetei rămase nemişcată ca o statuie cioplită în piatră. Fata se aplecă puțin înainte şi rămase aşa, cu gura întredeschisă, cu ochii holbați. Curajul acestui om care îndrăznea să-l înfrunte doar cu un biet cuțit pe stăpînul cu capul mare o uluia. Oricare bărbat din tribul ei ar fi îngenuncheat, rugîndu-

se şi aşteptînd să fie sfîşiat de colţii aceia groaznici, fără să opună cea mai mică rezistenţă. Orice ar fi făcut omul, rezultatul ar fi fost acelaşi... era inevitabil. Ochii fetei se pironiră asupra viteazului din faţa sa şi ea fu copleşită de admiraţie. Uriaşul nici măcar nu tresărea: atitudinea lui era la fel de ameninţătoare şi de dispreţuitoare ca a lui *el adrea* însuşi!

Leul era foarte aproape"., doar cîţiva paşi îi mai despărţeau... se ghemui şi-apoi, cu un răget asurzitor, sări...

11. JOHN CALDWELL, LONDRA

Cînd *el adrea* se aruncă cu ghearele răşchirate şi cu colţii rînjiţi, nu se îndoi cîtuşi de puţin că omuleţul acesta va fi o pradă tot atît de uşoară ca şi nenumăraţi alţii care căzuseră în labele lui. Pentru el, omul era o făptură neîndemînatică, înceată şi lipsită de apărare.

Însă de data asta descoperi că-l înfrunta un adversar tot atît de agil şi de iute ca şi el. Cînd corpul lui puternic ateriza în locul unde se afla omul, acesta nu mai era acolo.

Urmărind scena, fata se transfigurase de uimire văzînd cu cîtă uşurinţă omul, ghemuit pe vine, evită ghearele imense. Şi acum, o, Alah! Omul se năpusti în spinarea lui *el adrea* mai înainte ca fiara să se poată întoarce şi-l înşfacă de coamă. Leul se cabra pe picioarele dinapoi ca un cal... Tarzan se aşteptase la asta şi era pregătit. Braţul său puternic strîngea gîtul împodobit cu o coamă neagră şi... o dată, de două ori, de zece ori... lama ascuţită pătrunse în coasta roşiatică, sub omoplatul stîng.

Salturile lui Numa, răgetele de furie şi durere erau de-a dreptul înspăimîntătoare. Dar nici pomeneală să scape sau să-l apuce cu ghearele ori cu colţii pe uriaşul din spatele său în scurtul răgaz pe care-l mai avea de trăit. Cînd Tarzan din neamul maimuţelor slăbi strînsoarea şi se ridică, leul era aproape mort. Atunci, fiica deşertului fu martora unui lucru care o înspăimîntă chiar mai tare decît prezenţa lui *el adrea.* Tarzan puse un picior pe leşul animalului şi, cu faţa lui frumoasă întoarsă spre lună, scoase cel mai înspăimîntător urlet ce-i fusese dat vreodată să audă.

Cu un ţipăt de spaimă, fata se trase înapoi... credea că efortul teribil, depus în luptă, îl scosese din minţi. Cînd ultima notă a strigătului acela drăcesc se stinse în depărtare în ecouri abia auzite, omul îşi coborî privirea şi o văzu pe fată. Brusc, faţa i se lumină de zîmbetul acela blînd care însemna mai mult decît cea mai sigură dovadă că era în toate minţile; fata răsuflă

uşurată, zîmbind la rîndul ei.

— Ce fel de om eşti? îl întrebă. Ceea ce ai făcut e nemaipomenit. Chiar şi acum nu pot crede că e cu putinţă ca un singur om, înarmat doar cu un cuţit, să lupte corp la corp cu *el adrea* şi să-l biruie fără a se alege cu vreo zgîrietură, să-l biruie de-a binelea. Şi strigătul acela... nu avea nimic omenesc. De ce ai făcut-o?

Tarzan roşi.

— Uneori uit că sînt om civilizat. Probabil că devin altă fiinţă cînd ucid.

Nu încercă să mai dea şi alte explicaţii. Îşi continuară drumul. Soarele era pe cer de o oră cînd ajunseră în deşertul de peste munţi. Găsiră şi caii fetei. Animalele păşteau liniştite lîngă un rîuleţ;

Alergaseră în galop pînă aici, îndreptîndu-se spre casă şi cum nu mai aveau de ce să se teamă se opriseră să pască.

Cu puţină trudă, Tarzan şi fata izbutiră să-i prindă şi, după ce încălecară, porniră prin deşert spre douar-ul şeicului Kadour-ben-Saden. Se încredinţară că nu erau urmăriţi şi, pe la orele nouă, ajunseră cu bine la destinaţie.

Şeicul tocmai se înapoiase. Era înnebunit de durere că nu-şi găsea nicăieri fiica şi în mintea lui încolţi gîndul că fusese din nou răpită de bandiţi. Încălecase şi tocmai se pregătea să plece împreună cu cincizeci de oameni în căutarea ei, cînd cei doi pătrunseră în, douar.

Bucuria care-l cuprinse văzîndu-şi copila acasă nu avea margini şi bătrînul nu mai contenea să-i mulţumească lui Tarzan că i-o adusese teafără şi o apărase de primejdiile nopţii. Era nespus de bucuros că fata lui ajunsese la timp ca să-l salveze pe bărbatul care, la rîndul lui, o salvase într-o zi.

În semn de stimă şi prietenie, Kadour-ben-Saden îl copleşi pe Tarzan cu toate onorurile tribului. Cînd fata îşi isprăvi povestirea, arătînd cum fusese ucis leul, Tarzan fu înconjurat de o mulţime de arabi ce se uitau la el cu adoraţie: aceasta era calea cea mai sigură spre admiraţia şi respectul lor.

Bătrînul şeic propuse lui Tarzan să rămînă oaspetele său. Timp nelimitat. Voia chiar să-l adopte ca membru al tribului şi n-a lipsit mult ca omul-maimuţă să se hotărască a rămîne pentru totdeauna lîngă aceşti oameni din pustiu, pe care-i înţelegea şi care, la rîndul lor, păreau să-l îndrăgească. Prietenia lui pentru fată şi faptul că o plăcea erau motive

destul de puternice ca să-l facă să ia asemenea hotărîre.

Dacă fata ar fi fost bărbat, își zise el, n-ar fi stat nici o clipă pe gînduri să rămînă acolo fiindcă ar fi dobîndit un prieten așa cum își dorea. Ar fi putut să călărească și să vîneze împreună după pofta inimii ; dar așa, urmau să fie îngrădiți de convenienţe, pe care nomazii sălbatici, le respectă cu mult mai multă stricteţe decît semenii lor civilizaţi. Şi-apoi, după un timp, fata se va mărita cu unul dintre războinicii tribului și prietenia lor va lua sfîrșit. Se hotărî deci să refuze propunerea șeicului, dar mai petrecu o săptămînă în calitate de oaspete al lor.

La plecare, Kadour-ben-Saden și cincizeci de războinici îl însoțiră pînă la Bou Saada. Dimineaţa, pe cînd încălecau în douar-ul lui Kadour-ben-Saden, fata veni să-i ureze drum bun.

— M-am tot rugat să rămîi la noi — îi spuse ea simplu cînd Tarzan se aplecă în șa să-i strîngă mîna. Acum mă voi ruga să te întorci.

În ochii ei frumoși se citea o nesfîrșită părere de rău, iar gura cu colţurile lăsate vădea mîhnire. Tarzan era profund emoţionat.

— Cine știe? murmură el și se întoarse pornind pe urmele călăreţilor care se depărtau.

Înainte de a pătrunde în Bou Saada, Tarzan se despărţi de Kadour-ben-Saden și oamenii săi. Din anumite motive dorea să intre în oraș în cea mai mare taină. Îi destăinui șeicului motivele sale și bătrînul încuviinţă planul lui. Arabii urmau să sosească la Bou Saada înaintea lui, fără să spună nimănui că Tarzan fusese cu ei. Mai tîrziu avea să vină și el, trăgînd direct la un han neînsemnat.

Astfel, pătrunzînd în oraș după căderea întunericului, Tarzan nu întîlni nici un cunoscut și ajunse neobservat la han. După ce cină cu Kadour-ben-Saden, omul-maimuţă se duse pe drumuri ocolite la hotel. Intră pe o ușă din dos și-l căută imediat pe proprietar, care păru extrem de surprins să-l vadă în viaţă.

Desigur, domnul avea corespondenţă; i-o va aduce numaidecît. Nu, nu va sufla o vorbă despre întoarcerea domnului. Proprietarul se întoarse de îndată cu un teanc de scrisori. Una dintre ele conţinea un ordin de la superiorul său, potrivit căruia misiunea sa actuală înceta. Trebuia să se grăbească să ajungă la Cape Town cu primul vapor. Instrucţiuni mai detaliate urma să primească acolo de la un agent al cărui nume și adresă erau menţionate în scrisoarea, de altfel foarte scurtă, dar explicită. Tarzan hotărî să părăsească Bou Saada a doua zi în zori. Plecă apoi la garnizoană, unde dorea să-l salute pe căpitanul Gérard; hotelierul îl văzuse pe căpitan înapoindu-se cu detașamentul în ajun.

Îl găsi pe ofiţer la comandament. Căpitanul fu foarte surprins, dar nespus de fericit constatînd că Tarzan este viu și nevătămat.

— Cînd locotenentul Gernois s-a întors și a raportat că nu te-a mai găsit acolo unde ai dorit să rămîi cîtă vreme ei aveau să cerceteze ţinutul,

am fost cuprins de nelinişte. Te-au căutat prin munţi mai multe zile în şir, apoi s-a răspîndit zvonul că ai fost omorît şi mîncat de un leu. Drept dovadă ni s-a adus puşca. Bidiviul tău s-a înapoiat în tabără a doua zi după ce ai dispărut. Nu mai aveam nici o îndoială. Locotenentul Gernois era într-adevăr negru de supărare... a luat toată vina asupra lui. El a fost acela care a insistat să se facă cercetări şi tot el l-a găsit pe arabul care-ţi luase puşca. Va fi foarte încîntat să ştie că eşti în viaţă.

— Nici nu mă îndoiesc de asta — spuse Tarzan, cu un zîmbet fioros.

— Acum e plecat în oraş, dar am să trimit după el — continuă Gérard. Am să-i dau de veste imediat ce se întoarce.

Tarzan îl lăsă pe căpitan să creadă că se rătăcise şi că ajunsese în cele din urmă la douar-ul lui Kadour-ben-Saden, care-l însoţise pînă la Bou Saada. După ce-i povesti ofiţerului toate astea, îşi luă rămas bun de la el, scuzîndu-se că se grăbeşte să se întoarcă în oraş. La han îl aştepta Kadour-ben-Saden, care îi dădu o informaţie extrem de importanţă: era vorba de un bărbat cu barbă neagră care umbla deghizat în arab. De cîtva timp îşi îngrijea o încheietură ruptă. Nu demult fusese plecat din Bou Saada, iar acum se întorsese. Tarzan îi cunoştea ascunzătoarea şi se îndreptă într-acolo.

Trebui să străbată nişte uliţe înguste şi rău mirositoare, cufundate într-o beznă ca în Erebus. Urcă apoi pe o scară cam şubredă, la capătul căreia se afla o uşă închisă. Deasupra uşii, chiar sub streaşina joasă a casei, se afla o ferestruie fără geam. Tarzan se agăţă tocmai bine de pervaz. Se ridică încet în mîini pînă ce putu să vadă înăuntru, încăperea era luminată; la o masă stăteau Rokoff şi Gernois. Locotenentul tocmai vorbea.

— Rokoff, eşti un diavol! spunea el. Te-ai ţinut de capul meu pînă ce mi-am pierdut şi ultimul dram de onoare. M-ai împins la crimă; mîinile mele sînt pătate cu sîngele acestui om, Tarzan. Dacă progenitura aia diabolică, Paulvitch ăla n-ar cunoaşte secretul meu, te-aş ucide cu mîinile mele chiar acum.

Rokoff rîse:

— N-o să faci una ca asta, dragul meu locotenent! În momentul în care se va afla că sînt mort, asasinat, scumpul acela de Alexis va înainta un raport la Ministerul" de Război. Raportul va cuprinde detalii referitoare la afacerea pe care vrei atît de mult s-o tăinuieşti. Apoi... vei fi acuzat de crimă. Haide, haide, fii rezonabil. Sînt doar cel mai bun prieten al tău.

Nu ți-am ocrotit eu onoarea, ca şi cum ar fi fost vorba de a mea?

Gernois rînji şi trase o înjurătură. Rokoff continuă:

— Încă niscai gologani şi documentele de care am neapărată nevoie şi ai cuvîntul meu de onoare că nu-ți voi mai cere nici bani, nici alte informații.

— Şi ai motive serioase să faci aşa! urlă Gernois. Ceea ce-mi ceri mă va deposeda de ultimul ban şi de unicul secret militar de valoare pe care-l dețin. Ar trebui să-mi plăteşti pentru informații, în loc să-mi pretinzi bani şi informații.

— Te plătesc ținîndu-mi gura — i-o întoarse Rokoff. Dar să isprăvim odată. Vrei sau nu vrei? Iți dau trei minute să te hotărăşti. Dacă nu eşti de acord, voi trimite astă-seară o notă la comandamentul tău care va avea drept consecință degradarea suferită de Dreyfus, singura diferență între el şi tine fiind că el nu o merita.

O clipă, Gernois stătu cu capul plecat. În cele din urmă se ridică. Scoase din tunică două foi.

— Iată — spuse el, dezarmat. Le-am şi pregătit, fiindcă ştiam că acesta va fi rezultatul.

Şi-i întinse interlocutorului său foile. Chipul răutăcios al lui Rokoff se lumină dintr-o dată. Ticălosul înşfacă hîrtiile.

— Ai procedat foarte bine, Gernois. — îi spuse. Nu te voi mai deranja... numai dacă nu se întîmplă să mai aduni ceva bani sau informații — rînji el.

— Nu vei mai îndrăzni, cîine! şuieră Gernois. Data viitoare te voi ucide. Eram pe punctul s-o fac în astă-seară. Înainte de a veni aici am stat cu aceste foi în față timp de o oră... lîngă ele se afla un pistol încărcat. Încercam să mă hotărăsc cu care din ele să vin. Data viitoare îmi va fi mai uşor să aleg fiindcă m-am hotărît de pe acum. În seara asta te-ai aflat pe marginea prăpastiei, Rokoff; te sfătuiesc să nu mai încerci a doua oară.

Gernois se ridică să plece. Tarzan abia dacă avu timp să se lase pe podea şi să se ascundă în întuneric, cît mai departe de uşă. Chiar şi acolo îi veni greu să creadă că va reuşi să scape neobservat. Platforma era foarte mică şi, deşi se lipi de perete la marginea cea mai depărtată, abia dacă se găsea la o distanță mai mare de un metru de uşă. Aproape imediat uşa se deschise şi Gernois ieşi din încăpere. Rokoff venea în urma lui. Nici unul nu vorbea. Gernois făcu vreo trei paşi în jos pe scări, cînd se opri şi se întoarse pe jumătate ca şi cum ar fi vrut să se înapoieze în cameră.

Tarzan îşi dădu seama că era cu neputință să nu fie descoperit. Rokoff se afla încă în prag, la un metru de el; privea însă în direcție opusă, către Gernois. Dar ofițerul să răzgîndi şi continuă să coboare scările. Tarzan putu să audă cum Rokoff răsuflă uşurat. O clipă mai tîrziu, el se întoarse în cameră şi închise uşa.

Tarzan aşteptă pînă ce Gernois se depărta îndeajuns de mult ca să nu mai audă nimic, apoi deschise uşa şi intră în încăpere. Îl înşfacă pe Rokoff mai înainte ca acesta să se poată ridica de la masă, unde cerceta

documentul dat de Gernois. Cînd îl văzu pe omul-maimuță, se făcu deodată livid la față.

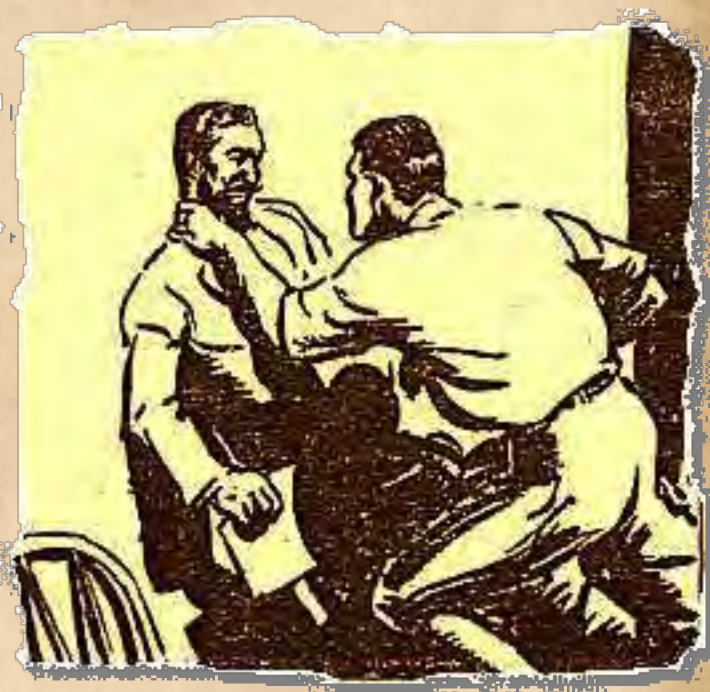
— Tu?! gîfîi el.

— Eu! răspunse Tarzan.

— Ce mai vrei? şuieră Rokoff, îngrozit de cele ce citea în ochii lui Tarzan. Ai venit să mă ucizi?

N-ai să îndrăzneşti. Te vor ghilotina. N-ai să îndrăzneşti!

— Ba am să îndrăznesc foarte bine, Rokoff — îl încredința Tarzan. Nimeni nu ştie că sînt aici şi nici de tine nu se ştie nimic. Paulvitch le va spune că a fost Gernois. Te-am auzit cum îl amenințai pe Gernois. Însă nu asta m-a determinat Rokoff. Nu-mi pasă dacă ştie cineva că te-am omorît; plăcerea de a te ucide va compensa înmiit orice pedeapsă voi primi. Eşti cea mai abjectă dihanie şi laşul cel mai josnic din cîți am întîlnit. Vei muri. Îmi va face o deosebită plăcere să te omor cu mîinile mele.

Tarzan se apropie şi mai mult de el. Nervii lui Rokoff erau încordați la maximum. Cu un țipăt, fugi spre camera alăturată, însă omul-maimuță îi sări în spate şi-l înhață. Degetele de oțel apucară beregata... Laşul guiță ca un porc înjunghiat pînă ce Tarzan îl sufocă aproape de tot. Apoi omul-maimuță îl ridică în picioare, continuînd să-l strîngă de gît. Nemernicul se zbătea în van... în strînsoarea ca de cleşte a lui Tarzan din neamul maimuțelor el părea un copilaş lipsit de putere.

Tarzan îl împinse într-un scaun şi, cu mult înainte de a exista primejdia ca omul să moară, slăbi strînsoarea. Cînd Rokoff încetă să mai tuşească, Tarzan îi vorbi din nou.

— Te-am făcut doar să simți chinurile morții. Nu te voi omorî însă... de data aceasta. Te cruț numai de dragul acelei femei cinstite care a avut marele nenoroc să-ți fie soră. Îți atrag însă atenția că numai de data asta te cruț de dragul ei. Dacă aud că ai mai făcut vreun rău, fie ei, fie soțului ei... şi dacă mă mai plictiseşti din nou... dacă aud că te-ai întors în Franța sau într-unul din teritoriile ei, voi face tot posibilul să te găsesc şi atunci, am să isprăvesc treaba pe care am început-o în astă-seară.

Apoi se întoarse la masă, pe care se aflau cele două foi de hîrtie. Cînd le luă, Rokoff scoase un urlet de groază. Tarzan examina cecul şi documentul. Rămase uimit cînd văzu ce informații conține. Rokoff citise o parte din ele, însă Tarzan ştia prea bine că nimeni nu şi-ar fi putut întipări în minte

cifrele şi datele importante pe care le conținea, într-adevăr, documentul era de o valoare inestimabilă pentru duşmanii Franței.

— Acestea îl vor interesa foarte mult pe şeful statului-major — spuse Tarzan, strecurînd hîrtiile în buzunar.

Rokoff gemu. Nu îndrăzni să înjure cu voce tare.

A doua zi dimineața, Tarzan porni spre nord, în drum spre Bouira şi Alger.

Cînd trecu pe lîngă hotel, îl văzu pe terasă pe Gernois. Zărindu-l pe Tarzan, locotenentul se făcu alb la față. Omul-maimuță ar fi fost fericit dacă întîlnirea n-ar fi avut loc acum însă n-o mai putea evita. Îl salută pe ofițer şi-şi continuă drumul, în mod mecanic Gernois răspunse la salut, însă ochii aceia teribili, holbați îl urmăriră pe călăreț, cuprinşi de o groază de nedescris. Era ca şi cum un mort privea la o stafie.

La Sidi Aissa, Tarzan întîlni un ofițer francez pe care îl cunoscuse cu prilejul vizitei anterioare în oraş.

— Ai plecat dis-de-dimineață din Bou Saada? îl întrebă ofițerul. Înseamnă că n-ai auzit nimic de sărmanul Gernois.

— A fost ultimul om pe care l-am văzut pe cînd părăseam oraşul — răspunse. Tarzan. Dar ce s-a întîmplat?

— E mort. S-a împuşcat pe la opt, azi-dimineață.

După alte două zile, Tarzan era la Alger. Aici află că trebuie să mai aştepte două zile pînă la Sosirea vaporului spre Cape Town. Petrecu acest răstimp scriind un raport amănunțit privitor la misiunea sa. Documentele secrete luate de la Rokoff nu le introduse în plic, fiindcă se temea să le încredințeze altcuiva pînă ce primea ordin să le transmită unui agent sau să le ducă personal la Paris.

Pe cînd se îmbarca, după o aşteptare ce i se păru din cale afară de plicticoasă, doi bărbați îl supravegheau de pe puntea superioară. Amîndoi erau îmbrăcați foarte elegant şi proaspăt raşi. Cel mai înalt dintre ei avea părul blond, însă sprîncenele erau foarte negre. Mai tîrziu, în cursul zilei, se întîmplă ca cei doi să se întîlnească cu Tarzan pe punte. Cînd omul-maimuță trecu pe lîngă ei, unul dintre bărbați atrase grăbit atenția celuilalt, arătîndu-i ceva în largul mării. Stăteau cu fața întoarsă, aşa că nu li se puteau desluşi trăsăturile. De fapt, Tarzan nu le acordă nici cea mai mică atenție.

Urmînd instrucțiunile şefului

său, Tarzan se înregistrase sub nume fals: John Caldwell, din Londra. Nu înțelegea de ce este nevoie să procedeze astfel şi îşi bătu îndelung capul din pricina asta. Se întreba ce rol avea să joace la Cape Town.

„Ei — gîndi el — bine că am scăpat de Rokoff. Începuse să mă enerveze. Mă-ntreb dacă într-adevăr am devenit atît de civilizat, încît să am nervi, în orice caz m-a călcat îndeajuns pe nervi fiindcă nu lupta deschis. Dar cine ştie ce mai pune la cale! E ca şi cum Numa, leul, s-ar uni cu Tantor, elefantul şi cu Histah, şarpele, încercînd să mă omoare. Atunci, de bună seamă, n-aş şti cine mă va ataca în secunda următoare. Fiarele sînt însă mult mai loiale decît omul... nu se pretează la astfel de urzeli laşe".

În seara aceea, la cină, Tarzan se aşeză lîngă o tînără femeie care şedea în stînga căpitanului. Ofițerul le făcu cunoştință.

Domnişoara Strong! Unde mai auzise el numele acesta? Îi era foarte cunoscut. Mama fetei dezlegă enigma cînd îşi strigă fiica pe numele mic: Hazel.

Hazel Strong! Cîte amintiri îi trezeau numele ei! O scrisoare către această fată, scrisă de mîna frumoasă a Janei Porter, fusese primul mesaj de la femeia pe care o iubea. Cît de bine îşi amintea de noaptea în care furase scrisoarea de pe masa din cabana tatălui său mort. Jane Porter scrisese acolo pînă noaptea tîrziu, urmărită de privirile tînărului ascuns în bezna de afară. Cît de înfricoşată ar fi fost fata dacă ar fi ştiut că în noaptea aceea o fiară sălbatică din junglă stătea ascunsă la fereastră, urmărindu-i fiece mişcare.

Aşadar, aceasta era Hazel Strong... prietena cea mai bună a Janei Porter!

12. IAHTUL ŞI PACHEBOTUL

Să ne înapoiem cu cîteva luni în urmă, pe micul peron bătut de vînt al unei grădini din nordul statului Wisconsin. Deasupra peisajului înconjurător pluteşte fumul gros al incendiilor din pădure; fumul înțepător ustură ochii unui mic grup de şase persoane care aşteaptă sosirea trenului ce-i va duce spre sud.

Cu mîinile împreunate sub cozile redingotei, profesorul Archimedes Q. Porter se plimbă de colo-colo sub privirile vigilente ale credinciosului său secretar, domnul Samuel T. Philander. De două ori în ultimele minute profesorul o luase, cu desăvîrşire distrat, peste şine, în direcția unei mlaştini învecinate şi tot de atîtea ori fusese tras înapoi de neobositul domn Philander.

Jane Porter, fiica profesorului, e prinsă într-o discuție ce lîncezeşte cu William Cecil Clayton şi cu Tarzan din neamul maimuțelor. Numai cu cîteva secunde mai înainte, în mica sală de aşteptare, fuseseră rostite o declarație

de dragoste şi o renunțare care distrugeau viața şi fericirea a două ființe din grup; William Cecil Clayton, lord Greystoke, nu era unul dintre aceştia.

În spatele domnişoarei Porter se tot foia, cu deosebită grijă maternă, Esmeralda; ea era fericită. N-avea oare motive să fie, cînd se întorcea în dragul ei Maryland? Se şi vedeau, nedesluşit, felinarele locomotivei care se apropia. Membrii grupului începură să-şi ridice bagajele. Deodată Clayton exclamă:

— Drace! Mi-am uitat pardesiul în sala de aşteptare.

Alergă să şi-l ia.

— La revedere, Jane, Dumnezeu să te binecuvînteze! îi spuse Tarzan, întinzîndu-i mîna.

— La revedere! şopti anevoie fata. Încearcă să mă uiți... nu, nu asta voiam să spun..! N-aş putea să îndur să ştiu că m-ai uitat.

— Dinspre partea asta să n-ai teamă — răspunse el. Aş dori să te pot uita. Ar fi mult mai uşor decît să trec prin viață gîndindu-mă necontenit ce fericit aş fi putut să fiu. Totuşi tu vei fi fericită ; sînt sigur că vei fi... trebuie să fii. Te rog să le spui celorlalți că m-am hotărit să merg cu maşina pînă la New York... nu cred că e cazul să-mi iau rămas bun de la Clayton. Aş dori să-mi amintesc cu plăcere de el, însă tare mă tem că sînt o fiară prea neîmblînzită ca să mă înțeleg cu bărbatul ce stă între mine şi singura ființă din lume pe care o iubesc.

În clipa cînd Clayton îşi lua pardesiul din sala de aşteptare, ochii îi căzură pe un formular de telegramă ce zăcea pe podea. Se aplecă să-l ridice, gîndindu-se că era un mesaj important pentru cel care-l pierduse. Aruncă o privire grăbită şi, brusc, uită de pardesiu, de trenul care se apropia, de ceilalți, de tot. Rămase cu ochii pironiți la peticul de hîrtie pe care-l ținea în mînă. Îl citi de două ori pînă să desluşească înțelesul celor scrise acolo şi însemnătatea copleşitoare a cuvintelor.

Cînd se aplecase să ridice formularul, era încă un nobil englez, proprietarul mîndru şi bogat al unor averi imense... o clipă mai tirziu afla că nu e decît un cerşetor fără nici un titlu şi fără bani. Tocmai citise telegrama lui D'Arnot către Tarzan, telegramă ce spunea doar atit:

AMPRENTELE DIGITALE DOVEDESC CA EŞTI GREYSTOKE. FELICITĂRI. D'ARNOT

Clayton se clătină pe picioare, de parcă ar fi primit o lovitură în moalele capului. Îi auzi pe ceilalți strigîndu-l să se grăbească... trenul se oprise la peron. Năucit, îşi luă pardesiul. Le va spune, desigur, despre telegramă cînd se va afla în tren. Alergă pe peron în clipa cînd locomotiva fluiera a doua oară, chiar înainte ca bielele să pună în mişcare roțile. Ceilalți se şi urcaseră în vagon şi se aplecau de pe platformă, îndemnîndu-l să se grăbească. Trecură vreo cinci minute pînă se aşezară pe locuri şi abia

atunci îşi dădu seama că Tarzan nu era cu ei.

— Unde e Tarzan ? o întrebă pe Jane Porter. S-a urcat în alt vagon ?

— Nu — răspunse ea; în ultimul minut s-a hotărît să se întoarcă la New York cu maşina.

Doreşte să vadă mai în amănunt America decît ar putea s-o facă de la fereastra unui vagon. Se întoarce în Franța, după cum ştii.

Clayton nu răspunse. Se străduia să găsească cuvintele cele mai potrivite ca sa-i dezvăluie Janei Porter nenorocirea ce-l lovise... nu numai pe el, dar şi pe ea. Se întreba cum va reacționa fata. Va voi să se mai mărite cu el... să fie o simplă doamnă Clayton ? În imaginația lui, sacrificiul îngrozitor pe care unul dintre ei trebuia să-l facă îi apăru de dimensiuni exagerate. Apoi se întrebă : îşi va reclama oare Tarzan drepturile ? Ştiuse oare el ce conținea telegrama înainte de a-şi tăgădui atît de calm ascendența ? Doar afirmase că maimuța Kala era mama lui ! Să fi făcut asta din dragoste pentru Jane Porter ?

Nu găsi altă explicație mai rezonabilă. Atunci, ignorînd dovada pe care i-o oferea telegrama, nu era firesc să se presupună că el nu mai intenționa să-şi ceară drepturile legitime ? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, era bine ca el, William Cecil Clayton, să respingă dorința, să se împotrivească sacrificiului acestui om ciudat ? Dacă Tarzan din neamul maimuțelor luase această hotărire ca să o ferească pe Jane Porter de nenorociri, putea el, căruia i se încredința întregul ei viitor, să facă ceva care să-i pună în primejdie interesele şi fericirea?

Chibzui astfel pină ce primul impuls generos de a da în vileag adevărul şi de a renunța la titluri şi averi în favoarea adevăratului lor proprietar fu îngropat sub noianul de sofisticări pe care i le sugeraşe propriul lui Interes. În tot restul zilei, şi multe zile după aceea, Clayton fu morocănos şi închis în sine. Din cînd în cînd îl măcina gîndul că ar fi foarte posibil ca mai tîrziu Tarzan, regretîndu-şi mărinimia, să-şi reclame totuşi drepturile...

La cîteva zile după ce ajunseră la Baltimore, Clayton aborda chestiunea oficierii căsătoriei cu Jane cît mai curînd cu putință.

— Ce vrei să spui „cît mai curînd cu putință?" îl întrebă fata.

— În cîteva zile. Trebuie să mă întorc în Anglia imediat şi... aş vrea să vii cu mine, iubito.

— Nu pot să fiu gata atît de repede — îi răspunse Jane. Pregătirile vor dura cel puțin o lună.

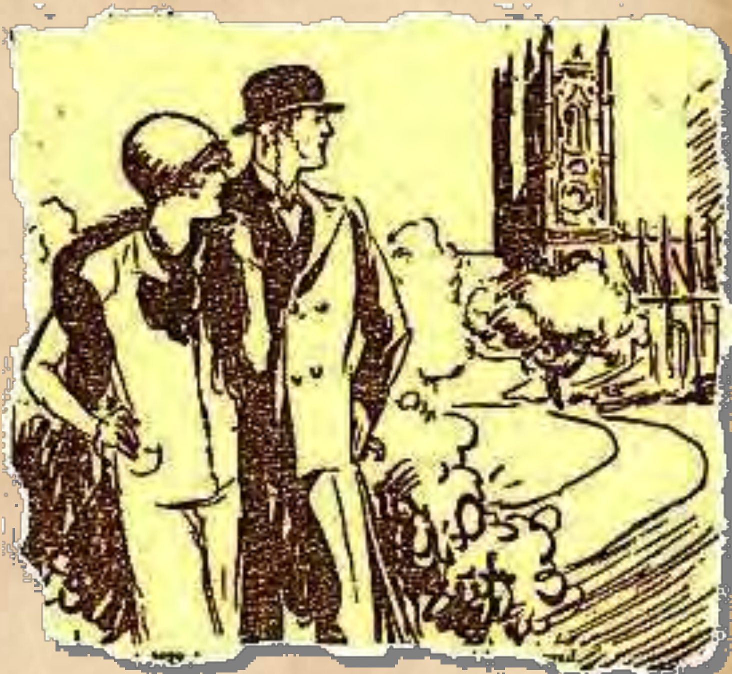
Fata era mulțumită, deoarece spera că oricare ar fi fost motivul care-l chema în Anglia, lucrul acesta amîna căsătoria. Greşise în alegerea ei, însă voia să-şi joace rolul în mod cinstit pînă la capăt. Cu toate astea, dacă putea să obțină o amînare temporară, se simțea îndreptățită să procedeze astfel. Răspunsul lui Clayton o ului de-a binelea.

— Prea bine, Jane. Voi amîna călătoria în Anglia cu o lună; atunci vom merge împreună.

Cînd luna se apropie de sfîrşit, Jane găsi un alt pretext ca să amîne din nou căsătoria. În cele din urmă, descurajat şi ros de îndoieli, Clayton se văzu silit să plece în Anglia de unul singur.

Cele cîteva scrisori pe care le schimbară între ei nu-i dădură mai multe speranțe pentru încheierea căsătoriei, astfel că Clayton îi scrise direct profesorului Porter şi-i expuse situația. Bătrînul privise întotdeauna cu ochi buni această căsătorie, îi plăcea Clayton şi, fiind dintr-o familie din sud, acorda o importanță cam exagerată unui titlu, ceea ce pentru fiica lui nu însemna mare lucru.

Clayton îl îndemnă pe profesor să primească invitația de a fi oaspetele său la Londra; invitația se referea la întregul grup al profesorului, adică domnul Philander, Esmeralda şi toți ceilalți. Englezul era convins că, odată ce Jane va fi lîngă el şi legăturile de acasă anulate, fata nu va mai fi atît de înspăimîntată de pasul pe care şovăia nespus de mult să-l facă. Astfel, în seara cînd primi scrisoarea de la Clayton, profesorul Porter îi anunță pe toți că peste o săptămînă urmau să plece la Londra.

Sosind la Londra, Jane Porter nu se arătă de fel mai docilă decît la Baltimore. Găsea motiv după motiv şi cînd, la un moment dat, lordul Tennington invită tot grupul să facă o croazieră în jurul Africii la bordul iahtului său, ea fu extrem de încîntată de idee şi refuză din nou căsătoria pînă la înapoierea lor la Londra. Cum croaziera urma să dureze cel puțin un an, fiindcă intenționau să facă escale în diferite porturi pitoreşti, Clayton îl blestema în gînd pe Tennington că se apucase să propună o astfel de călătorie ridicolă.

Lordul Tennington plănuise să străbată Mediterana, apoi Marea Roşie spre Oceanul Indian şi tot aşa de-a lungul coastei răsăritene a Africii, oprindu-se în fiecare port care merita să fie văzut.

Se întîmplă că într-o bună zi cele două vase trecură în acelaşi timp prin strîmtoarea Gibraltar. Vasul mai mic — iahtul alb şi elegant — înainta spre răsărit; pe puntea lui se afla o tînără femeie care privea cu ochi trişti la medalionul bătut în diamante, mîngîindu-l cu gingăşie. Gîndurile îi alergau departe, spre locul umbrit şi frumos din jungla tropicală... iar inima îi însoțea gîndurile. Se întreba dacă bărbatul care-i dăruise frumoasa podoabă, a cărei valoare el nici nu o bănuia, se înapoiase în pădurea

sălbatică.

Pe puntea pachebotului, un tînăr şi o tînără făceau fel şi fel de presupuneri în legătură cu iahtul elegant ce luneca atît de grațios pe întinderea mării leneşe.

După ce iahtul trecu, bărbatul reluă conversația, întreruptă de apariția micului vas.

— Da — spuse el — America îmi place foarte mult; asta înseamnă, desigur, că-mi plac oamenii de acolo, fiindcă, la urma urmei, țara înseamnă poporul. Am întîlnit acolo cîțiva oameni încîntători. Îmi amintesc chiar de o familie din oraşul dumneavoastră, domnişoară Strong, o familie care mi-a plăcut în mod deosebit... profesorul Porter şi fiica lui.

— Jane Porter! exclamă fata. Vrei să spui că o cunoşti pe Jane Porter? Ah, dar e prietena mea cea mai bună. Am copilărit împreună... ne cunoaştem de veacuri.

— Nu mai spuneți! făcu el, zîmbind. Cred că e foarte greu să convingeți pe cineva că aveți atîția ani!

— Am să mă explic imediat — zise fata, rîzînd. Ne cunoaştem doar de două veacuri... vîrsta ei şi vîrsta mea. Însă, vorbind serios, ne prețuim şi ne iubim ca două surori şi-acum cînd mă gîndesc că am s-o pierd, sînt aproape distrusă.

— O s-o pierdeți? exclamă Tarzan. Ce vreți să spuneți? Oh, da, înțeleg... Vreți să spuneți că acum, cînd s-a măritat şi locuieşte în Anglia, o veți vedea rar sau chiar deloc.

— Da — răspunse ea. Partea cea mai tristă din toată povestea e că nu se mărită cu bărbatul pe care-l iubeşte. Oh, dar e îngrozitor. Să te măriți dintr-un simț al datoriei! Cred că e ceva foarte rău şi i-am spus-o. M-am ridicat cu toată tăria împotriva acestei căsătorii şi, deşi am fost singura persoană invitată la nuntă care nu face parte din familie, i-am spus să nu mă cheme fiindcă nu vreau să fiu martoră la toată maimuțăreala aceea. Jane Porter e de neclintit. E convinsă că face singurul lucru onorabil şi nimeni şi nimic n-o va opri să se mărite cu lordul Greystoke, decît Greystoke însuşi sau moartea.

— Îmi pare rău pentru ea — murmură Tarzan.

— Şi mie-mi pare rău pentru omul pe care-l iubeşte — adăugă fata — fiindcă şi el o iubeşte. Nu l-am întîlnit niciodată, însă din cele spuse de Jane trebuie să fie un bărbat încîntător. Se pare că s-a născut în jungla

africană şi a fost crescut de maimuțele antropoide. Nu văzuse niciodată vreun alb sau vreo femeie albă pînă ce profesorul Porter şi grupul său n-au fost părăsiți pe o coastă, chiar în pragul micii sale cabane. Bărbatul acela i-a salvat de tot felul de fiare cumplite şi a săvîrşit o serie de fapte extraordinare. Apoi, ca să pună capac la toate, s-a îndrăgostit de Jane şi ea de el, deşi fata nu şi-a dat seama de asta pînă nu s-a logodit cu lordul Greystoke.

— Extraordinar! murmură Tarzan, storcîndu-şi creierii să găsească un pretext oarecare ca să schimbe vorba.

Îi făcea plăcere s-o audă vorbind despre Jane, însă cînd subiectul conversației deveni chiar el, începu să se simtă stingherit. Îl salvă din încurcătură mama fetei, care li se alătură. Începură să discute tot soiul de generalități.

Următoarele zile trecură fără să se întîmple nimic. Marea era liniştită, iar cerul fără pic de nor. Pachebotul brăzda viguros apele spre sud. Tarzan petrecu destul timp în tovărăşia domnişoarei Strong şi a mamei ei. Stăteau pe punte, citind, vorbind sau făcînd fotografii cu aparatul domnişoarei Strong. Cînd soarele apunea, se plimbau.

Într-o zi, Tarzan o găsi pe domnişoara Strong conversînd cu un necunoscut, un om pe care nu-l mai văzuse pînă atunci pe punte. Cînd se apropie de ei, bărbatul se înclină în fața fetei şi dădu să plece.

— Aşteptați o clipă, domnule Thuran — spuse domnişoara Strong. Faceți cunoştință cu domnul Caldwell. Sîntem pasageri pe acelaşi vas şi trebuie să ne cunoaştem.

Cei doi îşi dădură mîna. De cum îl văzu, Tarzan fu izbit imediat de expresia neobişnuit de familiară a ochilor domnului Thuran.

— Sînt sigur că am mai avut onoarea să-l cunosc pe domnul, deşi nu pot să-mi amintesc împrejurările — zise Tarzan.

Domnul Thuran păru neliniştit.

— Nu pot spune, domnule — replică el. E posibil... Şi eu am exact aceeaşi impresie cînd întîlnesc un necunoscut.

— Domnul Thuran tocmai îmi deslușea cîte ceva din misterele navigației — explică fata.

Tarzan nu dădu nici o atenție conversației care urmă. Se străduia să-şi amintească unde-l mai întîlnise pe domnul Thuran.Era sigur că-l cunoscuse în nişte împrejurări neobişnuite. Pe neaşteptate, soarele ajunse la ei şi fata îl rugă pe domnul Thuran să-i mute şezlongul la umbră. Tocmai în clipa aceea Tarzan îl urmărea cu deosebită atenție şi observă modul oarecum neobişnuit în care domnul Thuran mînuia şezlongul... încheietura mîinii stîngi era țeapănă. Nici nu-i trebuia mai mult; o înlănțuire rapidă de idei completă restul.

Domnul Thuran se tot străduia să găsească o scuză pentru a se retrage. Pauza survenită în conversație pentru a muta scaunele îi dădu prilejul să

ceară permisiunea de a se retrage. Făcînd o plecăciune adîncă domnişoarei Strong şi înclinînd capul spre Tarzan, se întoarse vrînd să plece.

— O clipă... — i se adresă Tarzan. Dacă domnişoara Strong mă va scuza, vă voi însoţi o clipă. Mă întorc imediat, domnişoară Strong.

Domnul Thuran păru stingherit. Cînd cei doi se îndepărtară îndeajuns de fată, Tarzan se opri şi, punînd o mînă uriaşă pe umărul bărbatului, îl întrebă:

— Ce mai pui la cale, Rokoff?

— Părăsesc Franţa, aşa cum ţi-am făgăduit — răspunse celălalt, cu o voce arogantă.

— Văd, însă te cunosc ca pe un cal breaz şi-mi vine greu să cred că ne aflăm pe acelaşi vas din pură coincidenţă. Chiar dacă aş vrea să te cred, faptul că voiajezi deghizat mi-ar alunga din cap această părere.

— Ei şi... — rînji Rokoff, dînd din umeri. Nu văd ce-ai putea face. Vasul navighează sub pavilion englez. Am tot atîtea drepturi să mă aflu la bord ca şi tine, iar faptul că şi tu eşti înregistrat sub alt nume mă face să mă simt ceva mai tare pe situaţie, îmi închipui.

— N-are rost să lungim vorba, Rokoff. Tot ceea ce vreau să-ţi spun e să te ţii departe de domnişoara Strong... e o femeie cumsecade.

Rokoff se făcu roşu la faţă.

— Dacă nu-ţi vezi de treabă, te voi azvîrli peste bord — continuă Tarzan. Nu uita că abia aştept un pretext ca să scap lumea de tine.

Se răsuci pe călcîie şi-l lăsă pe Rokoff tremurînd de furie înăbuşită.

Nu-l mai văzu cîteva zile în şir. Rokoff însă nu stătea cu mîinile în sîn. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în cabină împreună cu Paulvitch, înfuriindu-se, înjurînd şi ameninţînd cu cele mai cumplite răzbunări:

— I-aş face vînt peste bord chiar în noaptea asta, dacă n-aş fi sigur că documentele sînt la el. Nu pot risca să le pierd o dată cu el. De n-ai fi un laş tîmpit, Alexis, ai găsi o soluţie ca să intri în cabina lui şi să sustragi documentele.

Paulvitch zîmbi.

— Tu eşti creierul asociaţiei — răspunse el. De ce nu găseşti tu o soluţie? Ei?...

Două ore mai tîrziu soarta le surîse. Paulvitch, care stătea mereu de veghe, îl văzu pe Tarzan plecînd din cabină fără a încuia uşa. Peste cinci minute, Rokoff se postă într-un loc de unde putea da imediat alarma în caz că Tarzan s-ar fi reîntors, iar Paulvitch începu

să caute cu dibăcie prin bagajele omului-maimuță.

Disperat, era gata-gata să renunțe, cînd observă haina pe care Tarzan tocmai o schimbase. Peste o clipă, înhață un plic oficial. O cercetare rapidă şi fața ticălosului străluci de bucurie. Paulvitch lăsă totul în ordine; nici chiar Tarzan n-ar fi fost în stare să spună dacă fusese atins ceva de cînd plecase... Paulvitch era un maestru desăvîrşit în aceste îndeletniciri.

Cînd îi înmînă lui Rokoff plicul, în cabină, acesta sună stewardul şi comandă o sticlă de şampanie.

— Trebuie să sărbătorim evenimentul, dragul meu Alexis — spuse el, satisfăcut.

— Am avut noroc, Nikolas — explică Paulvitch. E limpede ca bună ziua că purta totdeauna documentele asupra lui şi numai din întîmplare a uitat să ia hîrtiile din haina pe care a schimbat-o cu cîteva minute mai înainte. Cînd va descoperi că-i lipsesc, o să-l apuce toți dracii. Mi-e teamă că se va gîndi imediat la noi. Ştiind că eşti pe vas, te va suspecta primul.

— N-are importanță pe, cine suspectează de acum înainte... în seara asta... — şi Rokoff rînji dezgustător.

În seara aceea, după ce domnişoara Strong coborî, Tarzan rămase sprijinit de balustradă, privind departe, spre largul oceanului. De cînd se urcase pe vapor, făcea acest lucru în fiece seară. Uneori stătea astfel un ceas încheiat. Erau însă doi ochi care, din clipa îmbarcării, îi urmăreau necontenit toate mişcările, astfel încît ştiau că Tarzan obişnuieşte să zăbovească pînă tîrziu pe punte.

În noaptea aceea, cînd Tarzan rămase pe punte, sprijinindu-se de balustradă, ochii erau ațintiți asupra lui. Nu trecu mult şi puntea se goli de pasageri. Era o noapte senină, însă fără lună... obiectele de pe punte abia se desluşeau. Două siluete se strecurau pe furiş, profitînd de semiîntuneric; se îndreptau spre omul-maimuță, care stătea cu spatele la ei. Zgomotul valurilor izbindu-se de parapetul vasului, huruitul elicei şi al motoarelor, toate acestea înlesneau înaintarea celor doi. Cînd se apropiară mult de țintă, se ghemuiră jos, ascunzîndu-se cit mai bine. Unul dintre ei ridică mîna şi dădu semnalul: unu... doi... trei! Ca un singur om, cei doi se năpustiră asupra victimei. Fiecare îl apucă de un picior şi, înainte ca Tarzan din neamul maimuțelor, în ciuda agerimii sale, să fi avut timp să acționeze, îl azvîrliră peste balustradă în Atlantic.

Hazel Strong, aflată pe puntea de dedesubt, privea pierdută, departe în largul oceanului întunecat. Deodată, prin fața ochilor săi trecu ceva, ca un fulger căzut de sus. Obiectul străbătu atît de repede aerul şi se cufundă în apele negre încît fata nu putu să vadă ce anume este... să fi fost om?... nu putea spune. Ascultă încordată, doar-doar o auzi un strigăt venind de sus... aşteptă să audă alarma aceea înfiorătoare „Om peste bord!" Nu auzi însă nimic. Pe puntea de sus domnea o linişte deplină... la fel şi pe oceanul ce se desfăşura dedesubtul ei...

Fata îşi zise că văzuse căzînd un balot de gunoi, aruncat peste bord de vreun marinar din echipaj. Mai liniştită, porni spre cabină.

13. NAUFRAGIUL IAHTULUI „LADY ALICE"

A doua zi dimineața, la micul dejun, locul lui Tarzan era gol. Domnişoara Strong fu oarecum surprinsă; domnul Caldwell îşi făcuse obiceiul de a o aştepta ca să ia micul dejun împreună cu ea şi cu mama ei. Mai tîrziu, aflîndu-se pe punte, domnul Thuran se opri să schimbe cîteva cuvinte cu ea. Era extrem de politicos. După ce plecă, domnişoara Strong se gîndi cît de încîntător era domnul Thuran.

Ziua trecu anevoie. Îi lipsea tovărăşia plăcută a domnului Caldwell. Căci domnul Caldwell avea ceva care o făcuse pe fată să-l placă chiar din prima clipă: povestea atît de fermecător despre locurile pe care le văzuse... despre oameni şi obiceiuri... despre fiarele din junglă... şi întotdeauna avea un fel hazliu de a face comparații neaşteptate între animalele sălbatice şi oamenii civilizați, ceea ce presupunea o bună cunoaştere a celor dintîi şi o apreciere subtilă, deşi oarecum cinică, a celorlalți.

După-amiază, cînd domnul Thuran se opri din nou să vorbească cu ea, fata se bucură de această schimbare în monotonia zilei. În acelaşi timp însă începu să fie serios îngrijorată de absența domnului Caldwell; într-o oarecare măsură asocia această îngrijorare cu tresărirea pe care o avusese în noaptea din ajun cînd obiectul acela nedesluşit se prăvălise ca o săgeată în ocean. Mărturisi domnului Thuran temerile sale. Îl văzuse pe domnul Caldwell în ziua aceea? Nu, nu-l văzuse. De ce?

— Nu a venit la micul dejun, ca de obicei. Nu l-am mai întîlnit de ieri — explică fata.

Domnul Thuran deveni grozav de grijuliu.

— N-am avut plăcerea să-l cunosc mai îndeaproape pe domnul Caldwell — spuse. Totuşi părea să fie un gentleman desăvîrşit. S-ar putea să nu se simtă bine şi a rămas în cabină. N-ar fi ceva neobişnuit.

— Nu, desigur, n-ar fi ceva neobişnuit, însă în mod inexplicabil am unul din acele presentimente stupide, pe care numai femeile le au, că ceva nu e în regulă cu domnul Caldwell. Am o senzație foarte ciudată... e ca şi

cum aş şti că nu mai e pe vapor.

Domnul Thuran rîse, cuprins de încîntare,

— Vai, scumpă domnişoară Strong, dar unde Dumnezeu ar putea să fie? De mai multe zile n-am văzut țărmul.

— De bună seamă, e ridicol — încuviință ea. O să pun capăt îngrijorării şi am să mă duc să văd ce e cu domnul Caldwell. Făcu semn unui steward care trecea pe acolo.

“S-ar putea să fie mai greu decît îți închipui, scumpa mea copilă” — gîndi domnul Thuran. Spuse cu voce tare:

— Desigur, desigur...

— Caută-l, te rog, pe domnul Caldwell — se adresă ea stewardului. Şi mai spune-i că prietenii lui sînt foarte îngrijorați de absența lui îndelungată.

— Ții atît de mult la domnul Caldwell? întrebă domnul Thuran.

— Găsesc că e un om admirabil. Mama e de-a dreptul îndrăgostită de el. E tipul de bărbat alături de care te simți într-o siguranță deplină... nu poți să n-ai încredere în domnul Caldwell.

Un minut mai tîrziu stewardul se întoarse şi spuse că domnul Caldwell nu se află în cabină.

— Nu-l pot găsi, domnişoară Strong şi... — stewardul şovăi. Am constatat că nu a dormit în patul său astă-noapte. Cred că cel mai bun lucru e să raportez acest lucru căpitanului.

— Neapărat! exclamă domnişoara Strong. Am să merg şi eu la căpitan. Groaznic! Ştiam eu că s-a întîmplat ceva! Pînă la urmă presimțirile nu m-au înşelat.

Cîteva clipe mai tîrziu, în fața căpitanului se prezentă o femeie înfricoşată, însoțită de un steward agitat. Căpitanul ascultă relatările lor în tăcere... pe fața lui se citea îngrijorarea, mai ales cînd stewardul îl asigură că-l căutase pe pasagerul absent prin toate locurile frecventate în mod obişnuit de călători.

— Domnişoară Strong, sînteți sigură că aseară ați văzut un corp căzînd peste bord ? întrebă el.

— Fără pic de îndoială — răspunse fata. Nu pot spune precis dacă era un corp omenesc.., n-a strigat nimeni. Poate să fi fost ceea ce am crezut la început : un balot de gunoi. Însă dacă domnul Caldwell nu e de găsit nicăieri, sînt absolut sigură că el este acela care a căzut în ocean.

Căpitanul dădu ordin să se facă imediat o cercetare amănunțită a vaporului, din vîrful catargului pînă în fundul calei, şi să nu se omită nici un ungher sau ascunziş. Domnişoara Strong se duse în cabina să aştepte acolo rezultatul cercetării. Căpitanul ii puse mai multe întrebări, însă fata nu-i putu spune altceva despre cel dispărut decit ceea ce observase ea însăşi în scurta lor intilnire pe vapor, Pentru prima oară îşi dădu seama cît de puțin îi spusese domnul Caldwell despre el însuşi sau despre trecutul lui. Tot ce ştia era că se născuse în Africa şi fusese educat la Paris. Aceste

informații succinte le căpătase drept răspuns cînd se arătase surprinsă că un englez vorbeşte cu un puternic accent franțuzesc.

— A lăsat vreodată să se înțeleagă că are duşmani ? întrebă căpitanul.

— Niciodată.

— Discuta şi cu alți pasageri ?

— Numai cît se afla cu mine... sau cînd ne întîlneam din întîmplare cu ceilalți călători.

— După părerea dumneavoastră, domnişoară Strong, omul acesta obişnuia să bea mult ?

— Nu ştiu dacă bea... dar ştiu sigur că nu băuse nimic cu o jumătate de oră înainte ca eu să văd corpul acela căzînd — răspunse fata. Pînă atunci a stat cu mine pe punte.

— E foarte ciudat... — murmură căpitanul. Mie nu mi s-a părut a fi un om care să aibă crize, leşinuri sau alte asemenea suferințe. Şi chiar dacă ar fi fost vorba de aşa ceva, e foarte puțin probabil să se fi rostogolit peste parapet, dacă l-ar fi apucat vreo criză şi s-a sprijinit de bară... mai degrabă ar fi căzut în interior, pe punte. Dacă nu se află pe vapor, domnişoară Strong, atunci a fost aruncat peste bord... faptul cu nu ați auzit nici un strigăt dovedeşte că era mort înainte de a părăsi puntea... ucis.

Fata se cutremură.

După o oră, primul ofițer se prezentă să raporteze rezultatul investigației :

— Domnul Caldwell nu se află pe vas, domnule căpitan.

— Mă tem că e vorba de ceva mai grav decît un simplu accident, domnule Brently — spuse căpitanul. Doresc să faceți personal o cercetare amănunțită a lucrurilor domnului Caldwell pentru a vedea dacă există vreun motiv de sinucidere sau crimă... cercetați totul cu deamănuntul.

— Am înțeles, domnule ! răspunse domnul Brently şi plecă să execute ordinul.

Hazel Strong era copleşită. Timp de două zile nu părăsi cabina, şi cînd, în cele din urmă, îndrăzni să iasă pe punte, era palidă şi trasă la față, cu nişte cearcăne mari şi negre sub ochi. Trează sau în somn, i se părea că vede mereu acel corp negru prăbuşindu-se vertiginos şi tăcut în oceanul rece şi lugubru.

Scurt timp după ce fata ieşi pe punte, domnul Thuran veni să o încurajeze, vorbindu-l cu amabilitate şi afecțiune.

— Dar e groaznic, domnişoară Strong — spunea el. Nu-mi iese din minte această tragedie.

— Nici mie — zise fata, zdrobită. Mă chinuie mereu gîndul că ar fi putut fi salvat dacă dădeam alarma.

— Nu trebuie să vă reproşați nimic, scumpă domnişoară Strong — o îndemnă domnul Thuran. În nici un caz nu e greşeala dumneavoastră. Oricare altul ar fi făcut la fel. Cine s-ar fl gîndit că un balot căzut de pe vas

poate fi un om ? Chiar dacă ați fi dat alarma, rezultatul ar fi fost acelaşi. La început s-ar fi îndoit de spusele dumneavoastră, gîndind că e vorba de halucinația unei femei. Dacă ați fi insistat, tot ar fi fost prea tirziu ca să mai fie salvat. Gîndiți-vă : pînă opreau vaporul, pînă ar fi coborît bărcile la apă, pînă ar fi vîslit atîtea mile înapoi, în căutarea locului necunoscut unde s-a petrecut tragedia... Nu, nu trebuie să vă faceți mustrări de conştiință. Ați făcut pentru sărmanul domn Caldwell mai mult decît oricare dintre noi... sînteți singura care-i simțiți lipsa. Dumneavoastră ați declanşat investigațiile.

Fata fu recunoscătoare pentru cuvintele sale amabile şi încurajatoare. În restul călătoriei, individul stătu în preajma ei aproape tot timpul şi fata ajunse să-l placă foarte mult. Între timp, domnul Thuran aflase că frumoasa domnişoară Strong, din Baltimore, era o americancă avînd o moştenire foarte mare : bogată deci şi cu perspective care mai-mai că-l făcură să-şi piardă răsuflarea cînd se gîndi la viitor. Şi cum îşi petrecea majoritatea timpului făcînd calcule peste calcule, e de mirare că mai respira.

După dispariția lui Tarzan, domnul Thuran intenționase să părăsească vasul în primul port unde ar fi făcut escală. Pusese mîna pe documentele pentru care pornise în această călătorie. Nu-l mai reținea nimic. Nu-l mai interesa decît să se înapoieze cît mai repede pe continent şi să ia primul expres spre St. Petersburg.

Acum însă, în mintea lui încolți un alt gînd care anulă cu desăvîrşire planul inițial. Averea americancei nu era un lucru la care să dai cu piciorul, iar posesoarea era foarte atrăgătoare.

„Sapristi, cu averea ei, o să fac furori la St. Petersburg" — gîndi el.

După ce cheltui în gînd mai multe milioane de dolari, domnul Thuran găsi că noua vocație este atît de plăcută, încît se hotărî să-şi continue drumul pînă la Cape Town, unde descoperi brusc că nişte treburi urgente ar putea să-l rețină pentru cîtva timp.

Domnişoara Strong îi spusese că se ducea la Cape Town împreună cu mama ei să viziteze acolo pe un frate al doamnei Strong... nu se hotărîseră încă asupra duratei vizitei, dar, probabil, urmau să stea cîteva luni. Fata fu încîntată cînd află că domnul Thuran avea aceaşi destinație.

— Sper că ne vom mai vedea — spuse ca. Trebuie să ne vizitați, pe mama şi pe mine, imediat ce ne vom stabili în oraş.

Domnul Thuran se arătă foarte bucuros că i se acordă această posibilitate şi o asigură că nu va întîrzia să vină. Doamna Strong însă nu manifestă aceeaşi bucurie ca fiica ei.

— Nu ştiu de ce n-am încredere în el — îi spuse doamna Strong într-o zi în timp ce vorbeau despre el. Pare să fie un adevărat domn, din toate punctele de vedere, insă uneori ochii lui exprimâ ceva ce nu pot descrie.. ceva ce-mi dă o senzație ciudată...

Fata rîse :
Eşti prea Suspicioasă, mamă...
— Poate că e aşa, însă îmi pare rău că în locul lui nu-l avem pe sărmanul domn Caldwell.
— Şi eu sînt de aceeaşi părere — răspunse fiica.
La Cape Town, domnul Thuran deveni un vizitator frecvent în casa unchiului lui Hazel Strong. Atențiile sale erau atît de plăcute, totul studiat cu atîta migală, încît veneau în întîmpinarea oricărei dorințe a fetei. Încerca pe toate căile să o facă să depindă de el din ce în ce mai mult. Dacă ea, mama ei sau vreo verişoară aveau nevoie să fie însoțite... dacă se ivea ocazia să facă un serviciu prietenesc, inteligentul şi omniprezentul domn Thuran le stătea întotdeauna la dispoziție. Unchiul fetei şi familia începură să-l simpatizeze pentru curtoazia sa inepuizabilă şi dorința de a fi util. Domnul Thuran devenise indispensabil. În cele din urmă, socotind că a venit momentul, ceru mîna fetei. Domnişoara Strong fu uimită. Nu ştia ce să spună.
— Nu m-am gîndit niciodată că ai putea să mă iubeşti astfel — îi spuse. Te-am considerat întotdeauna un prieten foarte bun. Nu-ți voi răspunde chiar acum. Uită că m-ai cerut de soție. Să continuăm să fim ceea ce am fost... apoi, pentru o perioadă de timp, mă voi uita la tine cu alți ochi. S-ar putea să descopăr că sentimentele mele pentru tine înseamnă mai mult decît prietenie. Sînt sigură că nu m-am întrebat vreodată dacă te iubesc.
Domnului Thuran îi convenea de minune propunerea fetei. Îi spuse că regretă profund că se grăbise, însă o iubea de mult şi o iubea cu atîta ardoare, încît considerase că trebuie să ştie cu toții acest lucru.
— Te-am iubit din prima clipă cînd te-am văzut, Hazel. Desigur, voi aştepta ; sînt convins că o dragoste atît de mare şi curată ca a mea va fi răsplătită. Tot ceea ce mă interesează să ştiu e dacă iubeşti pe altul. Îmi spui ?
— În viața mea n-am fost îndrăgostită — răspunse ea.
Domnul Thuran fu grozav de satisfăcut. În seara aceea, înapoindu-se acasă, îşi cumpără în închipuire un iaht luxos şi-şi construi o vilă valorînd un milion de dolari pe litoralul Mării Mediterane.
A doua zi, Hazel Strong trăi una din surprizele cele mai fericite din viața ei : pe cînd ieşea dintr-un magazin de bijuterii, se întîlni nas în nas cu Jane Porter.
— Jane Porter ! exclamă ea. De unde Dumnezeu ai apărut ? Nu pot să-mi cred ochilor !
— Ah, ce surpriză ! strigă Jane, la fel de uimită. M-am gîndit tot timpul că eşti la Baltimore... chiar aşa !
Îşi îmbrățişa din nou prietena, sărutînd-o de nenumărate ori.
Cînd fetele isprăviră tot ce aveau de povestit, Hazel ştia că iahtul lordului Tonnington aruncase ancora la Cape Town pentru o escală de cel

puțin o săptămînă, după care aveau să-şi continue călătoria... de data aceasta de-a lungul Coastei de vest, îndreptîndu-se spre Anglia.

— Unde mă voi mărita — îşi încheie Jane relatarea.

— Va să zică nu te-ai măritat încă ? întreba Bazei.

— Nu încă — răspunse Jane. Apoi adăugă într-o doară : Aş vrea ca Anglia să fie la un milion de mile de aici.

Cei de pe iaht se vizitară reciproc cu rudele tinerei Hazel. Organizară dineuri şi excursii prin împrejurimi pentru a-i distra pe vizitatori. Domnul Thuran era un oaspete binevenit în ambele grupuri. Dădu el însuşi un dineu în onoarea bărbaților din grup şi reuşi, prin cîteva mici amabilități, să se bage sub pielea bunului lord Tennington.

Domnul Thuran surprinsese o aluzie privitor la un lucru care putea să rezulte din escala neaşteptată a iahtului Lordului Tennington şi voia să se bizuie pe asta. Într-o zi, pe cînd se afla singur cu englezul, profită de ocazie ca să sublinieze că logodna lui cu domnişoara Strong va fi anunțată imediat ce vor ajunge în America.

— Însă te rog să nu spui nimănui, dragul meu Tennington... nici măcar un cuvințel.

— Desigur, te înțeleg foarte bine, dragă amice — răspunse Tennington. Meriți să fii felicitat, e o fată minunată, ştii... într-adevăr minunată.

A doua zi doamna Strong, Hazel şi domnul Thuran erau oaspeți pe iahtul Lordului Tennington. Doamna Strong le spunea cît de încîntată era de vizita la Cape Town ; regreta, însă că o scrisoare sosită tocmai atunci de la avocatul ei din Baltimore o silea să-şi scurteze şederea.

— Cînd plecați ? o întrebă Tennington.

— La începutul săptăminii viitoare, cred — răspunse câ.

— Adevărat ? ! exclamă domnul Thuran. Sînt într-adevăr norocos. Am fost înştiințat că trebuie să mă întorc de îndată ; voi avea deci onoarea de a vă acompania şi sluji.

— E drăguț din partea dumneavoastră, domnule Thuran — răspunse doamna Strong. Sînt sigură că vom fi fericite să ne punem sub protecția dumneavoastră.

În străfundul sufletului ei însă ar fi dorit să poată scăpa de el. De ce ? Doamna Strong nu putea spune.

— Pe Dumnezeul meu ! izbucni lordul Tennington o clipă mai tirziu. Am o idee grozavă, zău aşa !

— Da, Tennington, nu încape îndoială — interveni Clayton — trebuie să fie intr-adevăr o idee grozavă dacă o ai tu, dar care naiba e ideea asta ? Nu cumva îți trece prin cap să mergem în China, trecînd pe la Polul Sud ?

— Ei, ei, Clayton — i-o întoarse Tennington — nu trebuie să fii atît de aspru cu un prieten fiindcă s-a întîmplat să nu-ți vină ție ideea acestei călătorii... De cînd am pornit la drum, te-ai purtat ca un bădăran sadea. Nu, domnule, e o idee grozavă şi veți fi cu toții de acord că-i aşa. Propun să

invităm pe doamna şi pe domnişoara Strong, precum şi pe domnul Thuran, daca vrea să vină, să călătorească pînă în Anglia cu iahtul nostru. Ei, nu e o idee excelentă ?

— Iartă-mă, Tenny bătrîne ! strigă Clayton. Desigur, este o idee excelentă... n-aş fi crezut că poate veni de la tine aşa ceva. Eşti sigur că e originală ?

— Vom porni la începutul săptămînii viitoare, sau oricînd vă convine, doamnă Strong — adăugă bunul englez, ca şi cum toate lucrurile erau stabilite în afară de data plecării.

— Vai, lord Tennington, nici măcar nu ne-ați dat prilejul să vă mulțumim, darămite să ne mai şi gîndim dacă vom fi în stare să acceptăm generoasa dumneavoastră invitație — spuse doamna Strong.

— Sînt sigur că veți accepta — răspunse Tennington. O să petrecem de minune, ca pe orice vas de călători, şi veți avea tot confortul. Oricum, cu toții dorim să veniți cu noi şi nici nu vrem să auzim că spuneți nu.

Hotărîră deci să pornească la drum lunea următoare.

Peste două zile, fetele stăteau în cabina drăgălaşei Hazel, uitîndu-se la nişte fotografii pe care domnişoara Strong le developase la Cape Town şi pe care le făcuse de cînd părăsise America ; fetele erau absorbite cu totul în această îndeletnicire. Jane îi punea o mulțime de întrebări, iar Hazel revărsa un adevărat torent de comentarii şi explicații referitoare la diferite peisaje şi oameni.

— Iată — spuse deodată — acesta e bărbatul care te cunoaşte. Sărmanul, am vrut de nenumărate ori să te întreb despre el, însă de cînd sîntem împreună, n-am mai fost în stare să mă gîndesc la asta. Vorbind, Hazel ținea fotografia astfel întoarsă, încît Jane nu putea să vadă chipul omului din fotografie. Îl chema John Caldwell — continuă Hazel. Ți-aduci aminte de el ? Spunea că te-a intîlnit în America. E englez.

— Nu-mi amintesc numele — răspunse Jane. Ia să văd fotografia.

— Sărmanul, a căzut peste bord în timp ce călătoream de-a lungul coastei — mai spuse Hazel cînd îi întinse fotografia.

— Peste bord ?... Vai, Hazel, Hazel... doar nu vrei să spui că e mort ? Înecat în ocean ? Hasel l De ce nu spui că e o glumă ? !

Şi înainte ca domnişoara Strong, uluită, să o poată susține, Jane Porter

se prăbuşi pe podea, leşinată. După ce o readuse pe buna ei prietenă în simțiri, Hazel o privi țintă înainte ca vreuna din ele să poată scoate o vorbă.

— Jane, n-am ştiut că-l cunoşti pe domnul Caldwell atît de bine, încît moartea lui să-ți provoace un astfel de şoc — zise Hazel, cu voce sugrumată.

— John Caldwell ? întrebă din nou domnişoara Porter. Doar nu vrei să spui că nu ştii cine e acest om, Hazel ?

— Ba da, Jane. Ştiu foarte bine cine era... se numea John Caldwell şi venea de la Londra.

— Oh, Hazel, aş vrea să te pot crede — gemu fata. Aş vrea să pot crede, însă trăsăturile acelea sînt atît de bine întipărite în mintea şi în inima mea, încît le-aş recunoaşte dintr-o mie, oriunde în lumea asta. Îl cunosc foarte bine.

— Ce vrei să spui, Jane ? strigă Hazel, speriată de-a binelea. Cine iți inchipui că e ?

— Nu-mi inchipui, Hazel, sînt sigură că în fotografie e Tarzan din neamul maimuțelor.

— Jane !

— Nu mă pot înşela. Oh, Hazel, eşti sigură că a murit ? Nu cumva te-nşeli ?

— Mi-e teamă că nu, dragă prietenă — răspunse Hazel, tristă. Aş vrea să cred că tu te-nşeli, însă acum îmi vin în minte o sută de dovezi care au alt înțeles decît atunci cînd credeam că e doar John Caldwell din Londra. Spunea că s-a născut în Africa şi că_a fost educat În Franța.

— Da, e adevărat — murmură Jane Porter, pierdută.

— Ofițerul care i-a controlat bagajele nu a găsit nimic care să-l identifice pe John Caldwell din Londra. Aproape toate lucrurile ce-i aparțineau erau confecționate sau cumpărate la Paris Tot ceea ce purta vreo inițială era marcat fie cu „T", fie cu „J.C.T." Am crezut că poate călătorea incognito si J.C. insemna John Caldwell.

— Tarzan din neamul maimuțelor şi-a luat numele de Jean C. Tarzan — explică Jane, cu aceeaşi lipsă de însuflețire. Şi acum e mort! Oh, Hazel e îngrozitor! A murit singur, în oceanul acesta teribil! E de necrezut că inima aceea generoasă a încetat să bată... că muşchii aceia puternici sînt inerți acum pentru totdeauna! Că el, care era întruparea vieții, a sănătății şi puterii bărbăteşti, a căzut pradă acelor animale vîscoase, dezgustătoare, că...

Jane nu mai putu să continue şi, cu un geamăt slab, îşi îngropă capul în palme şi se prăbuşi hohotind pe podea.

Timp de mai multe zile domnişoara Porter fu bolnavă şi nu voi să vadă pe nimeni altcineva decît pe Hazel şi pe credincioasa Esmeralda. Cînd, în cele din urmă ieşi pe punte, toți fură izbiți de trista schimbare ce se petrecuse în ea. Nu mai era americanca vioaie, plină de viață, care încînta

pe toți cei ce o cunoşteau. Nu mai era decît o fată tăcută şi tristă. Ochii ei exprimau o tristețe fără margini pe care nimeni, în afară de Hazel, nu o putea explica.

Întregul grup încerca prin toate mijloacele s-o dispună şi s-o amuze, însă toate străduințele se dovediră zadarnice. Din cînd în cînd, hazliul Lord Tennington reuşea să-i smulgă un zîmbet palid, însă aproape tot timpul stătea şi privea țintă oceanul nemărginit ce se întindea în fața ochilor ei.

O dată cu boala Janei Porter se abătură — aşa se părea — şi alte nenorociri asupra iahtului. În primul rind, o avarie la una din maşini îi obligară să plutească în derivă timp de două zile, pînă ce o repararā cum putură. Apoi, aproape pe neaşteptate, se dezlănțui o furtună care zvîrli peste bord tot ce întîlni în cale. După aceea, doi dintre marinari se luară la bătaie în cabină. Rezultatul : unul fu grav rănit cu cuțitul, iar celălalt trebui să fie pus în fiare. Colac peste pupăză, ofițerul de cart căzu peste bord, noaptea, şi se înecă înainte de a putea fi salvat. După ce dispăru în valuri, iahtul se învîrti în jurul acelui loc cam vreo zece ore, însă nu-l mai găsiră.

Membrii echipajului şi oaspeții erau descurajați şi cuprinşi de deznădejde după aceste nenorociri. Tuturor le era teamă că se va întimpla. ceva şi mai rău. Mai ales marinarii, care îşi aminteau tot felul de semne rele şi prevestiri, erau siguri că asupra lor se va abate o nenorocire groaznică.

Cobitorii nu avură prea mult de aşteptat. În a doua noapte, după ce ofițerul se înecase, micul iaht pîrîi de la prora la pupa. Cam pe la ora unu se produse o ciocnire teribilă care-i aruncă jos din hamace şi paturi pe oaspeții şi pe marinarii adormiți. Vasul se cutremură de sus pînă jos şi se aplecă mult spre tribord ; motoarele se opriră. Rămase aşa o clipă, cu puntea într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade... apoi, cu un zgomot lugubru şi sfişietor, reveni la poziția de plutire.

Numaidecit, bărbații se năpustiră pe punte urmați îndeaproape de femei. Deşi vremea era înnourată, nu bătea vîntul şi nici nu era atît de întuneric, încît să nu vadă la prora o masă neagră plutind pe ape.

— O epavă care pluteşte în derivă — anunța ofițerul de cart.

Mecanicul dădu buzna pe punte, câutîndu-l pe căpitan.

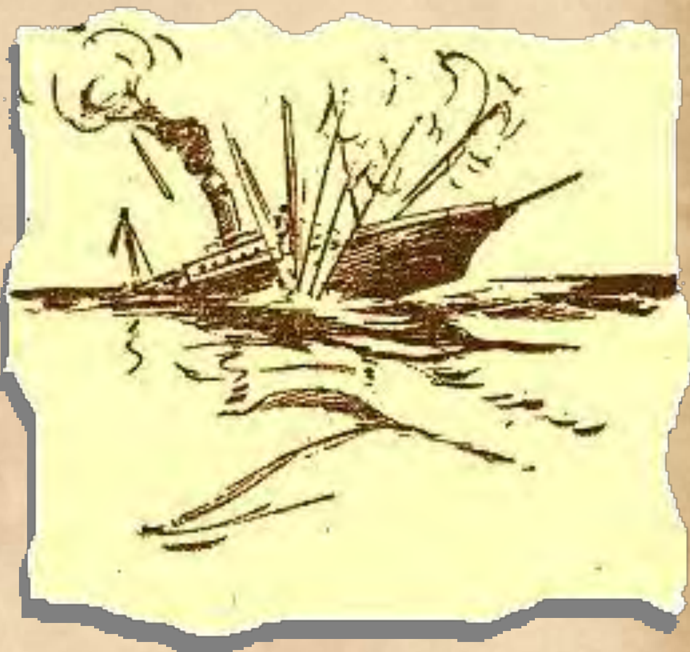
— Placa aia carc-am pus-o în capul cilindrului a sărit în aer, dom' căpitan — raportă el. Acuma intră apă multă pe la prora.

0 clipă mai tîrziu, un marinar veni în goană de sub punte.

— Dumnezeule mare! strigă el. S-a dus dracului tot fundul, e crăpat tot. Vasu' n-o să mai plutească nici douăzeci de minute.

— Gura ! tună Tennington. Doamnelor, duceți-vă repede în cabină şi luați-vă cele necesare. Poate că situația nu e atît de gravă, însă s-ar putea să fim obligați să coborîm bărcile la apă. E mai bine să fim pregătiți. Plecați imediat, vă rog. Căpitane Jerrold, trimite jos, te rog, cîțiva oameni de nădejde să stabilească cu precizie cît de gravă e avaria. Propun ca între timp să se pună provizii în bărcile de salvare.

Vocea calmă, fără un dram de enervare, a englezului ajută foarte mult la restabilirea încrederii oamenilor şi peste o clipă toți plecară să facă ceea ce li se spusese. Cînd doamnele se reîntoarseră pe punte, aprovizionarea bărcilor era aproape terminată; peste cîteva clipe ofițerul trimis sub punte veni să raporteze. De altfel, nici nu mai era nevoie de concluziile lui, fiindcă toată lumea îngrămădită pe punte nu se mai îndoia cîtuşi de puțin că sfîrşitul Lady-ei Alice este aproape.

— Care-i situația, domnule ? întrebă căpitanul văzînd că ofițerul şovăie.

— Domnule, nu vreau să înfricoşez doamnele, însă, după părerea mea, vasul nu va pluti mai mult de zece minute. E o spărtură atît de mare, încît poate trece o vacă prin ea.

În alte cinci minute Lady Alice se înclină spre prova. Pupa se ridicase mult deasupra apei şi era foarte greu să-ți menții echilibrul pe punte. Pe vas se aflau patru bărci de salvare : acestea fură echipate şi coborîte cu bine la apă. Pe cînd se depărtau de navă, Jane Porter se întoarse şi aruncă o ultimă privire. Toc mai atunci se auzi un trosnet îngrozitor şi un bubuit de rău augur. Urmă o explozie în inima vasului... maşinile săriră în aer. smulgînd şi nimicind totul în cale... pupa se ridică şi mai sus şi, o clipă, iahtul păru să rămînă aşa — o prăjină verticală ieşind din străfundurile oceanului — apoi nava dispăru brusc în valuri.

Într-una din bărci, bunul Tennington îşi ştergea o lacrimă : nu pentru averea care se ducea spre adîncuri, ci pentru prietena scumpă şi frumoasă la care ținuse atît de mult.

Întunericul nopții fu în cele din urmă sfîşiat de soarele tropical ce îşi revărsă razele peste întinderea oceanului. Jane Porter, care se zbătuse toată noaptea într-un somn agitat, fu trezită de lumina puternică a soarelui ce-i

mîngîia fața. Se uită în jur. În aceeaşi barcă cu ea mai erau trei marinari, Clayton şi domnul Thuran. Apoi căută cu privirea celelalte bărci, însă cît putea cuprinde cu ochii nimic nu întrerupea monotonia acelui noian de ape : erau singuri într-o bărcuță pe Atlanticul imens.

14. ÎNAPOI, ÎN JUNGLA MISTERIOASA

Cînd Tarzan atinse apa, primul său gînd fu să înoate cît mai departe de vapor ca să nu fie lovit de elice. Ştia cui trebuie să mulțumească pentru această nouă aventură şi, menținîndu-se la suprafață doar prin simpla mişcare a mîinilor, îl năpădi necazul că se lăsase surprins atît de uşor de Rokoff.

Pluti astfel cîtva timp, urmărind cum se micşorează luminile

pachebotului care se depărta, fără să-i treacă măcar o clipă prin minte să strige după ajutor. Nu ceruse ajutor niciodată în viața lui şi nu-i de mirare că nu făcu acest lucru nici acum. Întotdeauna se bizuise pe propria-i forță şi posibilități de a se descurca. De altfel, în junglă, pe vremea maimuței Kala, nu era nimeni care să răspundă la strigătele de ajutor. Cînd descoperea că există şi această posibilitate, se vădea a fi prea tîrziu.

Tarzan se gîndi că avea şansă doar una la o sută de mii să poată fi salvat şi încă şi mai puțin de a ajunge la țărm. Se hotărî deci să se agate de şansa minimă ce stătea în puterea lui: să înoate încet spre coastă... vaporul putea fi mai aproape de țărm decît îşi închipuia el.

Tăia apa, cu mişcări prelungi şi îndemînatice... Pentru ca muşchii săi uriaşi să dea semne de oboseală, trebuiau să treacă multe ore. Pe cînd înota spre est, călăuzindu-se după stele, îşi dădu seama că-l stînjenesc pantofii şi-i lepădă. După pantofi urmară pantalonii şi ar fi scos şi haina dacă n-ar

fi avut în buzunar documentele acelea prețioase. Vru să se încredințeze că încă le mai are şi îşi strecură mîna în buzunar, însă, spre consternarea sa, constată că nu mai sînt acolo.

Abia atunci îşi dădu seama că Rokoff plănuise să-l azvîrle peste bord pentru un motiv mai serios decît o simplă răzbunare: reuşise să intre în posesia documentelor pe care Tarzan i le smulsese la Bou Saada. Omul-maimuță blestemă în gînd şi lăsă şi haina şi cămaşa să se ducă la fund. Curînd scăpă şi de celelalte obiecte de îmbrăcăminte şi iată-l înotînd uşor şi fără nici o povară spre est.

Zorile, la început palide, începură să stingă stelele de pe firmament. Pe neaşteptate, contururile nedesluşite ale unui obiect mare şi negru apăru în calea lui. Din cîteva lovituri ajunse lîngă el... Era fundul unei epave purtate de ape. Tarzan se cațără pe ea. Voia să se odihnească cel puțin pînă se lumina de-a binelea de ziuă. Nu se gîndea cîtuşi de puțin să rămînă pasiv pe epavă, pradă foamei şi setei. Dacă trebuia să moară, atunci să moară străduindu-se din răsputeri, încercînd în vreun fel să se salveze.

Marea era liniştită şi epava unduia lin pe ocean. Tocmai bine pentru înotătorul care nu închisese ochii de douăzeci de ore: Tarzan din neamul maimuțelor se ghemui pe grinzile lunecoase şi adormi de îndată.

Dis-de-dimineață îl trezi căldura soarelui. Prima senzație conştientă fu cea de sete. În clipa în care-şi dădu pe deplin seama că-i e sete nevoia de a şi-o potoli se transformă într-un adevărat chin. O clipă mai tîrziu uită totul, o dată cu descoperirea aproape simultană a două lucruri: primul era o barcă de salvare ce plutea pe lîngă epavă în mijlocul unor resturi; celălalt, linia nedesluşită a unui țărm conturîndu-se în depărtare, spre răsărit.

Tarzan sări în apă şi înotă spre barca de salvare. Apa rece îl trezi de-a binelea. Cu forțe reînnoite, trase barca spre el şi, după mai multe eforturi herculeene, reuşi să o urce pe fundul lunecos al epavei, unde o cercetă în amănunțime. Barca era în stare bună şi- puțin mai tîrziu, plutea lîngă epavă. Apoi Tarzan alese două bucăți de lemn dintre resturi, care să-i servească drept lopeți şi începu să înainteze cu spor spre țărmul din depărtare.

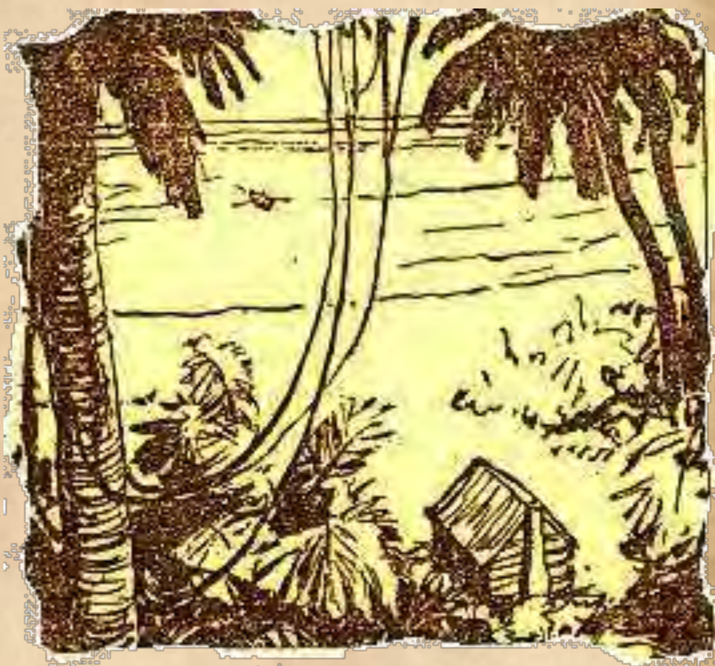

Era tîrziu după-amiază cînd ajunse destul de aproape ca să distingă amănuntele de pe coastă. În fața lui se deschidea — cel puțin aşa s-ar fi zis — intrarea într-un mic golf înconjurat de uscat din toate părțile. Țărmul împădurit dinspre nord i se păru foarte cunoscut. Era oare cu putință ca soarta să-l arunce chiar la marginea junglei dragi?! Chiar acolo unde copilărise?! Cînd prora bărcii

intră în gura golfului, ultima fărîmă de îndoială se spulberă; acolo, pe țărmul mai îndepărtat, la umbra pădurii virgine, se afla cabana lui, cabana construită de răposatul său tată, John Clayton, Lord Greystoke, înainte de a se naşte el, Tarzan.

Cu mişcări viguroase ale muşchilor săi uriaşi, Tarzan îndreptă mica ambarcațiune spre plajă. Nici nu atinse bine fundul de nisip, că omul-maimuță şi sări pe uscat... inima îi bătea năvalnic de bucurie şi fericire, cînd cuprinse cu ochii locurile şi lucrurile atît de cunoscute: cabana, plaja, pîrîul din apropiere, jungla deasă, de nepătruns. Revăzu, puzderia de păsări cu penajul lor strălucitor... florile tropicale, minunat înflorite, împodobind ghirlandele de liane ce cădeau în bucle imense din arborii gigantici.

Tarzan din neamul maimuțelor ajunsese din nou acasă şi ca toată lumea să afle acest lucru, înălță capul şi slobozi strigătul fioros şi sălbatic al tribului său. O clipă, jungla încremeni, apoi se auzi răspunsul gros şi înfricoşător: era răgetul furios al lui Numa, leul; iar mai de departe răsună, mai slab, urletul înfiorător al unei gorile.

Întîi şi întîi, Tarzan se duse la pîrîu şi-şi potoli setea; apoi se apropie de cabană. Uşa era încuiată şi zăvorită aşa cum o lăsase el şi D'Arnot. Nimic nu se clintise din loc: masa, patul, pătuțul de copil cioplit de tatăl său... rafturile şi bufeturile erau acolo, aşa cum fuseseră aşezate cu douăzeci de ani înainte... aşa cum le părăsise el, cu aproape doi ani în urmă.

Ochii se desfătaseră; acum era rîndul stomacului să-şi ceară drepturile. Junghiurile de foame îl îmboldiră să pornească în căutarea hranei. În cabană nu găsi nimic de-ale mîncării şi nu avea nici arme; pe perete însă atîrna una din vechile sale frînghii împletite din liane. Se rupsese şi era înodată în prea multe locuri aşa că o înlocuise de mult cu una mai bună. Tarzan şi-ar fi dorit un cuțit. Ei bine, dacă nu se înşela, înainte de asfințitul soarelui urma să aibă şi cuțit, lance, precum şi arc cu săgeți; frînghia asta îl va ajuta. Între timp trebuia să facă rost de mîncare. Încolăci cu grijă funia şi, după ce şi-o puse pe umăr, ieşi închizînd uşa.

Jungla începea chiar lîngă colibă. Tarzan se avîntă în inima pădurii cu multă precauție şi fără să facă zgomot: acum era o fiară sălbatică plecată după hrană. O bucată de vreme cercetă solul, însă, văzînd că nu e nici urmă de vînat, sări în copaci. De la primele salturi amețitoare din arbore în

arbore se simți din nou năpădit de bucuria de a trăi. Regretele deşarte şi durerile de cap îngrozitoare fură uitate. Trăia din nou din plin. Adevărata fericire, adevărata libertate erau ale lui. Oare cine dorea să se înapoieze în oraşele sufocante şi pline de vicii ale oamenilor civilizați, cînd întinderile nesfîrşite ale junglei nemărginite îi ofereau tihnă şi libertate? El, Tarzan, în nici un caz!

Încă pe lumină, Tarzan ajunse într-un loc de adăpat pe malul rîului din junglă. Era un vad unde, de nenumărate secole poposeau fiarele pădurii ca să-şi potolească setea. În fiecare noapte aici veneau după pradă Sabor sau Numa şi se ghemuiau în frunzişul des al junglei înconjurătoare în aşteptarea antilopei sau a căprioarei. Tot aici venea şi Horta, mistrețul, să se adape. Către vad, se îndreptă şi Tarzan să vîneze, căci îi era o foame cumplită.

Se aşeză pe o ramură joasă, deasupra potecii. Aşteptă timp de un ceas. Începea să se întunece. Cam în dreapta vadului, în desişul cel mai dens, desluşi zgomotul înfundat al unor labe, precum şi foşnetul unui corp imens frecîndu-se de ierburile înalte şi de liane. Nimeni, în afară de Tarzan, n-ar fi putut auzi şi totodată tălmăci zgomotul: era Numa, leul, care venea la vad cu aceleaşi gînduri ca şi el. Tarzan zîmbi.

Nu mult după aceea auzi un animal înaintînd prevăzător pe cărare spre locul de adăpost. O clipă mai tîrziu îl văzu: era Horta, mistrețul. Carne delicioasă! Lui Tarzan îi lăsă gura apă. Ierburile unde se afla Numa stăteau nemişcate... înfricoşător de nemişcate. Horta trecu pe sub Tarzan... Doar cîțiva paşi şi ajungea în raza de atac a lui Numa... Tarzan îşi închipui cum sticleau ochii bătrînului Numa... cum îşi pregătea răgetul teribil care va paraliza prada în scurtul răstimp dintre saltul vertiginos şi clipa cînd îşi va înfige gheara în trupul sfărîmat.

Tocmai cînd Numa se pregătea, o funie subțire zbură prin aer de pe ramurile joase ale unui arbore din apropiere. Grumazul lui Horta fu prins într-un laț. Se auzi un grohăit înspăimîntător, un guițat groaznic şi Numa îşi văzu prada trasă înapoi pe cărare, iar cînd sări, Horta, mistrețul, se înălță deasupra ghearelor sale, în copacul de deasupra. Mai desluşi cum un chip batjocoritor îl priveşte şi rîde de el.

Atunci, într-adevăr, Numa slobozi un răget cumplit. Furios, amenințător. Înfometat, păşea de colo-colo pe sub arborele în care se afla omul-maimuță ce-şi bătuse joc de el. Se opri şi, ridicîndu-se pe labele dinapoi, se sprijini de tulpina arborelui unde sta cocoțat duşmanul său şi începu să-şi ascută ghearele-i uriaşe, smulgînd bucăți mari de coajă şi dînd la iveală lemnul alb de dedesubt.

Între timp, Tarzan îl trase pe Horta, care încă se mai zbătea, lîngă el, sus pe cracă. Degetele viguroase desăvîrşiră sugrumarea începută în laț. Omul-maimuță nu avea cuțit însă natura îl înzestrase cu mijloace de sfîşiere a hranei. Dinții strălucitori şi ascuțiți se înfipseră în carnea

suculentă de pe coastele tremurătoare ale prăzii, în timp ce leul înfuriat privea sus cum altul se înfruptă din ospățul pe care şi-l rezervase pentru sine.

Cînd Tarzan îşi potoli foamea se întunecase de-a binelea. Avusese parte de o cină delicioasă! Nu se putuse împăca niciodată cu carnea stricată pe care oamenii civilizați i-o ofereau; în străfundul inimii tînjise după carnea proaspătă a vînatului.

Îşi şterse cu un mănunchi de frunze sîngele de pe mîini, puse resturile vînatului pe umăr şi se avîntă printre arbori spre cabană în clipa în care Jane Porter şi William Cecil Clayton se ridicau de la un dineu somptuos ce avea loc pe iahtul Lady Alice, la mii de mile spre răsărit, în apele Oceanului Indian.

Pe potecă păşea Numa, leul şi cînd omul-maimuță catadicsea să-şi arunce privirea în jos, vedea licărirea ochilor fioroşi care-l urmăreau prin beznă. Numa nu mai scotea răgete, în schimb se strecura pe furiş, ca umbra unei pisici mari. Urechile agere ale omului-maimuță nu scăpau nici un pas al fiarei.

Tocmai se întreba dacă o să-l însoțească pînă la uşa cabanei. Spera că nu o va face, fiindcă ar fi însemnat să petreacă noaptea ghemuit între crengile unui copac. Oricum, prefera patul de ierburi din propria-i locuință. Dacă va fi silit să doarmă în junglă, ştia un copac în care putea dormi destul de confortabil. Adeseori, în trecut, fusese urmărit pînă acasă de cîte o fiară care-l obligase să-şi caute adăpost în copac; rămăsese acolo pînă cînd duşmanul renunțase sau răsăritul soarelui îl trimise în altă parte.

Deodată, Numa se răzgîndi să-l mai urmărească şi cu icnete şi răgete care-ți înghețau sîngele în vine, se întoarse furios să caute o pradă mai lesnicioasă. Astfel, Tarzan ajunse la colibă de unul singur şi, nu mult după aceea, se ghemuia în resturile mucegăite ale patului de ierburi de odinioară-

Domnul Jean C. Tarzan îşi lepădă foarte uşor bruma de civilizație şi se cufundă fericit şi mulțumit în somnul adînc al fiarei sălbatice cu foamea potolită. Cu toate acestea, *da*-ul unei femei l-ar fi legat pentru totdeauna de o altă viață şi atunci viața de sălbatic i s-ar fi părut respingătoare.

Fiind nespus de obosit din pricina eforturilor din ziua petrecută pe ocean şi a excursiei prin junglă, care-i pusese din nou la încercare muşchii folosiți prea puțin în ultimii doi ani Tarzan dormi buştean pînă a doua zi spre prînz.. Cînd se trezi, alergă mai întîi la rîuleț să bea apă, apoi se avîntă în mare, înotînd cam vreun sfert de oră şi, în sfîrşit, se întoarse acasă şi-şi luă micul dejun din carnea lui Horta. După ce isprăvi, îngropa prisosul în pămîntul moale de lingă cabană ca să aibă ce mînca seara.

Îşi luă din nou funia şi dispăru în junglă. De data aceasta porni după un vînat mai de soi: omul; deşi, dacă l-ai fi întrebat, ar fi putut înşira o duzină de locuitori ai junglei, pe care în ceea ce priveşte noblețea — îi considera de departe superiori oamenilor pe care îi vîna. De data aceasta

Tarzan pornise în căutare de arme. Se întreba dacă în satul tribului Mbonga mai trăiau femei şi copii, mai ales după expediţia de pedepsire întreprinsă de marinarii de pe crucişătorul francez. Spera să mai găsească pe acolo cîţiva războinici fiindcă altfel i-ar fi trebuit mult timp pînă să descopere locul unde se refugiaseră locuitorii satului.

Omul-maimuţă se deplasa vertiginos prin pădure şi, pe la prînz, ajunse la vatra satului. Spre dezamăgirea lui constată că jungla năpădise cîmpurile cultivate, iar colibele acoperite cu stuf se năruiseră. Nu se vedea nici ţipenie de om. Cutreieră printre ruine cam o jumătate de oră, nădăjduind să găsească vreo armă uitată, însă cercetările nu dădură nici un rezultat. Reluă, aşadar căutarea urcînd de-a lungul rîului, care curgea dinspre sud-est. Ştia prea bine că avea să găsească o altă aşezare prin preajma apei.

În drum, vîna cum vînase odinioară cu maimuţele din tribul său, aşa cum îl învăţase Kala să vîneze: răsturna buştenii putreziţi în căutarea ciupercilor gustoase sau se căţăra în copaci ca să fure ouăle din vreun cuib de pasăre. Uneori se năpustea cu repeziciunea unei pisici asupra vreunui micuţ rozător. Erau şi alte lucruri pe care le mînca, dar e mai bine să nu relatăm amănunţit ce mănîncă o maimuţă, căci... Tarzan era din nou maimuţă, aceeaşi maimuţă antropoidă fioroasă şi brutală pe care Kala o învăţase cum să se descurce în junglă. Astfel trăise vreme de douăzeci de ani.

Uneori se amuza: îşi amintea de vreun prieten care, poate chiar în clipa aceea stătea încremenit şi imaculat într-un select club parizian, aşa cum stătuse şi el cu cîteva luni în urmă. Alteori, cînd adierea uşoară îi aducea în nări mirosul vreunei prăzi sau al vreunui inamic puternic, se oprea brusc şi asculta atent.

Noaptea şi-o petrecu în inima junglei, dormind între crengile unui copac uriaş, legănat la o înălţime de o sută de picioare deasupra pămîntului. Mîncase din nou bine; de data aceasta se înfruptase din carnea lui Bara, cerbul, care căzu pradă laţului său necruţător.

A doua zi porni în zori, mergînd mereu de-a lungul rîului. Timp de trei zile căută fără întrerupere pînă ce ajunse într-o regiune a junglei pe unde nu mai fusese niciodată. Din cînd în cînd, solul se înălţa şi pădurea era mai rară; în depărtare, printre copaci, putea să vadă lanţuri de munţi semeţi, iar în apropiere, cîmpia. Aici, în spaţiile deschise, vînatul era altul: puzderie de antilope şi turme întregi de zebre. Tarzan rămase încîntat: trebuia să facă o vizită mai lungă pe aceste meleaguri.,

În dimineaţa celei de-a patra zi, nările lui adulmecară brusc un miros nou. Era miros de om, dar departe. Omul-maimuţă tresări de bucurie. Simţurile i se încordară şi Tarzan se strecură la iuţeală, pe furiş şi cu multă dibăcie printre arbori, spre locul de unde venea mirosul. Curînd descoperi prada: era un războinic singuratic care mergea nepăsător prin junglă.

Tarzan îşi continuă drumul pe deasupra lui; voia să ajungă la un loc

unde să poată arunca frînghia. Pe cînd îşi urmărea omul, care nici nu bănuia ce-l aşteaptă, mintea omului-maimuță fu copleşită de noi gînduri — gînduri născute sub influența lumii civilizate şi a cruzimilor ei. Îşi reaminti că arareori — poate chiar niciodată — omul civilizat nu-şi omoară semenul fără a avea un pretext, fie el chiar cel mai neînsemnat. Ce-i drept, Tarzan dorea să pună mîna pe armele şi podoabele necunoscutului, dar era neapărat nevoie să-l omoare ca să i le ia?

Cu cît chibzuia mai mult, cu atît mai odios i se părea gîndul de a-l omorî. Tot frămîntîndu-se aşa, ajunseră într-o poieniță. La capătul celălalt se vedea un sat întărit, cu colibe în formă de stupi.

Cînd războinicul ieşi din pădure, Tarzan desluşi o pată gălbuie strecurîndu-se în urma acestuia printre ierburile încîlcite ale junglei — era Numa, leul. Urmărise şi el negrul. Cînd Tarzan îşi dădu seama de pericolul în care se află băştinaşul, atitudinea față de presupusa pradă se schimbă cu desăvîrşire... negrul era acum un om amenințat de un duşman comun.

Numa tocmai se pregătea să atace. Lui Tarzan îi rămînea prea puțin timp să chibzuiască ce-i de făcut sau să pună în cumpănă rezultatul. În clipele următoare se petrecură o mulțime de lucruri — aproape toate simultan... leul sări din ascunziş asupra negrului, iar Tarzan strigă, atrăgîndu-i atenția. Negrul se întoarse tocmai la timp ca să vadă cum Numa fu oprit la jumătatea saltului de o funie al cărei capăt fusese transformat în laț şi care se strîngea în jurul grumazului fiarei.

Omul-maimuță acționase atît de repede, încît nu mai avu timp să contrabalanseze întinderea şi smucitura funiei provocate de greutatea lui Numa. Astfel, cu toate că frînghia opri fiara înainte ca ghearele-i puternice să se împlînte în trupul negrului, funia întinsă la maximum îl dezechilibra pe Tarzan, care se rostogoli la pămînt la mai puțin de şase metri de animalul turbat de furie. Fulgerător, Numa se întoarse spre noul său

adversar. Lipsit de apărare, Tarzan se află mai aproape de moarte ca niciodată. Negrul îl salvă. Războinicul îşi dădu seama că îşi datora viaţa acestui alb necunoscut şi că numai o minune îl mai putea scăpa pe salvatorul său de colţii aceia fioroşi, care fuseseră atît de aproape de propria-i carne.

Cu iuţeala gîndului, îşi duse înapoi braţul înarmat cu o suliţă şi o zvîrli cu toată forţa muşchilor viguroşi ce fremătau sub pielea-i lucioasă ca abanosul. Vîrful de fier îşi atinse ţinta şi străpunse trupul zvelt al lui Numa în partea dreaptă de la vintre pînă sub omoplatul stîng. Cu un răget teribil de furie şi durere, fiara se întoarse din nou către negru. Făcu numai cîţiva paşi fiindcă funia lui Tarzan îl opri din nou, apoi se răsuci iar către omul-maimuţă, de data aceasta ca să simtă înţepătura dureroasă a unei săgeţi ce se împlîntă pe jumătate în corpul tremurînd. Din nou se opri; între timp Tarzan reuşise să înfăşoare capătul funiei de două ori în jurul unui copac.

Negrul îşi dădu seama de şiretlic şi zîmbi; Tarzan ştia însă că trebuie să termine cu Numa înainte ca dinţii puternici să ajungă la frînghia ce-l imobiliza şi să o reteze. Într-o secundă fu lîngă negru şi-i smulse cuţitul lung din teacă, apoi îi făcu semn războinicului să continue să tragă cu săgeţi în fiară în timp ce el încerca să se apropie cu cuţitul; unul îl chinuia într-o parte, iar altul se furişa din cealaltă. Numa spumega tot de furie. Slobozi o adevărată cascadă de răgete, grohăieli şi gemete cumplite; se ridica necontenit pe picioarele dinapoi- încercînd zadarnic să ajungă la unul din cei care-l chinuiau.

În cele din urmă, omul-maimuţă prinse momentul potrivit şi se repezi la fiară dinspre stînga. Braţul uriaşului cuprinse grumazul galben şi lama lungă pătrunse o dată şi bine în inima fiarei. Apoi Tarzan se ridică; negrul şi albul se priviră în ochi pe deasupra leului biruit... negrul făcu semn de pace şi prietenie, iar Tarzan din neamul maimuţelor îi răspunse în acelaşi fel.

15. DE LA MAIMUȚA LA SĂLBATIC

Zgomotul luptei cu Numa atrăsese un grup lărmuitor de băştinaşi din sat şi, îndată după omorîrea leului cei doi bărbați fură înconjurați de războinici cu trupuri zvelte şi pielea ca abanosul, gesticulînd şi rostind vorbe repezi şi nedesluşite; o mie de întrebări care înăbuşeau orice încercare de răspuns.

Curînd sosiră femeile şi copiii: nerăbdători, curioşi şi, la vederea lui Tarzan, nespus de mirați. În cele din urmă, noul prieten al omului-maimuță reuşi să se facă auzit şi, cînd isprăvi ce avea de spus, bărbații şi femeile din sat se întrecură care mai de care să aducă toate onorurile necunoscutului ce le salvase tovarăşul şi luptase neînarmat împotriva fiorosului Numa.

Apoi îl conduseră în satul lor şi-i făcură nenumărate daruri: păsări, capre şi mîncare gătită. Cînd Tarzan arătă spre arme, războinicii se grăbiră să aducă sulițe, scuturi, săgeți şi un arc. Prietenul său îi dărui cuțitul cu care-l ucisese pe Numa. Tarzan ar fi putut să ceară orice: i s-ar fi dat totul.

„Ce simplu şi uşor este aşa" — gîndi Tarzan. În loc să ucidă şi să prade lucrurile de care avea nevoie. Fusese pe punctul de a-l ucide pe bărbatul acela, pe care nu-l văzuse niciodată în viața lui şi care acum îşi manifesta în fel şi chip prietenia şi afecțiunea pentru presupusul său salvator. Lui Tarzan din neamul maimuțelor îi era ruşine de el însuşi. Se hotărî ca din acel moment să aştepte să se încredințeze dacă oamenii meritau să moară sau nu.

Gîndind astfel, îşi aminti de Rokoff. Ar fi vrut să-l poată înfrunta în jungla întunecoasă măcar cîteva clipe. Dacă exista pe lume un om care merita să fie ucis, Rokoff era acela. De-ar fi putut Tarzan să-l vadă în clipa aceea cum îşi dădea toată silința, efort plăcut, de altfel ca să se facă agreabil spre a intra în grațiile frumoasei domnişoare Strong, atunci mai mult ca niciodată ar fi dorit să-i hărăzească nemernicului soarta pe care o merita.

Tarzan petrecu prima noapte în mijlocul băştinaşilor, participînd la o serbare, organizată în cinstea lui. A fost un adevărat banchet: vînătorii aduseră o antilopă, o zebră, ca trofee ale îndemînării lor şi băură găleți întregi de bere pregătită de ei. Pe cînd războinicii dansau la lumina focului, Tarzan fu din nou impresionat de armonia trupului şi de trăsăturile regulate ale chipului lor... nasul turtit şi buzele groase ale băştinaşului tipic de pe coasta de vest lipseau cu desăvîrşire. Pe fețele bărbaților se citeau inteligența şi demnitatea, iar cele ale femeilor erau destul de plăcute.

În timpul dansului omul-maimuță observă un lucru curios: cîțiva bărbați şi foarte multe femei purtau podoabe de aur — în special brățări, la glezne şi la încheieturi. Păreau să aibă o greutate considerabilă căci erau

din metal masiv. Cînd îşi exprimă dorinţa să cerceteze una din ele, posesorul podoabei o scoase de pe braţ şi insistă prin semne ca Tarzan s-o primească în dar. O examinare atentă a obiectului îl încredinţa că podoaba este din aur şi rămase surprins, fiindcă era prima dată cînd vedea la băştinaşii din Africa ornamente de aur cu totul deosebite de fleacurile acelea, cumpărate sau furate de la europeni, care se poartă în apropierea coastei. Încercă să afle de unde provenea metalul însă nu fu în stare să se facă înţeles.

Cînd dansul luă sfîrşit, Tarzan îşi exprimă dorinţa de a-i părăsi, însă cu toţii îl rugară fierbinte să rămînă la ei, într-o colibă mare, pe care căpetenia tribului i-o rezervase numai lui. Încercă să le explice că a doua zi urma să plece înapoi, însă nu pricepură nimic nici de data aceasta. Cînd, în cele din urmă, se îndreptară către celălalt capăt al satului, sălbaticii se arătară şi mai uimiţi văzîndu-l ce face.

Tarzan ştia ce voia: suferise mult din cauza şobolanilor şi a viermilor, care mişună prin satele negrilor şi, cu toate că nu era prea scrupulos cu astfel de lucruri, prefera aerul proaspăt şi legănatul copacilor în locul aerului închis dintr-o colibă.

Băştinaşii îl urmară pînă la locul unde se înălţa un copac uriaş. Tarzan sări pe o creangă mai joasă, apoi dispăru în frunzişul de deasupra întocmai ca Manu, maimuţa. Din toate piepturile izbucniră strigăte de uimire. O jumătate de oră îl tot chemară să se întoarcă, însă cum nu le răspunse nimeni, renunţară şi se duseră să se întindă pe rogojini, în colibe.

Tarzan se întoarse în pădure, dar nu se depărta prea mult. Găsi un copac pe placul lui şi, ghemuindu-se pe creangă, căzu într-un somn adînc.

A doua zi dimineaţa apăru pe uliţa satului la fel de brusc cum dispăruse cu o seară înainte. Pentru o clipă, băştinaşii rămaseră uimiţi şi înfricoşaţi, însă curînd îl recunoscură pe oaspetele pe care-l primiseră noaptea trecută cu strigăte de bucurie. Peste zi, Tarzan îi însoţi pe războinici la vînătoare prin cîmpiile din apropiere şi băştinaşii văzură că Tarzan, omul alb, se descurcă foarte bine cu armele lor rudimentare. Respectul şi admiraţia faţă de el sporiră şi mai şi.

Vreme de mai multe săptămîni, Tarzan trăi în mijlocul acestor negri, vînînd bivoli, antilope şi zebre pentru hrană, precum şi elefanţi pentru fildeş, învăţă destul de repede limba lor simplă, obiceiurile şi etica vieţii lor de trib,

sălbatică şi primitivă. Află că nu erau canibali... ba chiar îi priveau cu silă şi dispreț pe cei care mîncau oameni.

Busuli, războinicul pe care-l urmărise în drumul spre sat, îi istorisi mai multe legende ale tribului: cum, cu mulți ani în urmă, tribul lor venise din miazănoapte pe aceste meleaguri după un marş lung şi istovitor; odată, demult, erau un trib mare şi puternic, dar negustorii de sclavi omorîseră mulți dintre ei cu puştile acelea aducătoare de moarte, încît acum din fosta lor mărire şi putere, nu mai supraviețui decît o biată rămăşiță.

— Ne-au vînat aşa cum se vînează fiarele sălbatice... spuse Busuli. N-aveau pic de milă. Cînd nu veneau după sclavi, căutau fildeş, însă de obicei le voiau pe amîndouă. Bărbații din trib au fost omorîți, iar femeile mînate ca oile. Am luptat împotriva lor timp de mulți ani, însă săgețile şi sulițele noastre nu au putut dovedi bețele care scuipă foc, plumb şi moarte de la o depărtare mult mai mare decît poate trimite săgeata cel mai vînjos războinic

al nostru. Într-o bună zi, pe cînd tatăl meu era tînăr, au venit din nou arabii, însă războinicii i-au văzut de departe, astfel încît Chowambi, căpetenia tribului de atunci, a spus poporului să-şi strîngă avutul şi să-l urmeze. Le făgădui să-i ducă departe, spre miazăzi, pînă ce vor afla un loc unde năvălitorii arabi să nu mai ajungă. Au făcut precum li s-a spus, luînd cu ei toate lucrurile printre care mulți colți de fildeş. Rătăciră multe luni în şir, îndurînd chinuri şi întîmpinînd greutăți de nedescris, căci cea mai mare parte a drumului trecea prin jungla deasă şi peste munți înalți. În cele din urmă au ajuns pe meleagurile acestea: deşi au trimis iscoade să caute un loc şi mai bun, nu l-au aflat şi s-au aciuiat aici.

— Iar jefuitorii nu v-au mai găsit? Întrebă Tarzan.

Cam acum un an un mic grup de arabi şi negri manyuema au dat peste noi, însă i-am alungat, omorînd mulți dintre ei. I-am alungat cale de multe zile, urmărindu-i ca pe fiare şi ucigîndu-i unul cîte unul; n-a mai rămas

decît o mînă de oameni care au scăpat cu viață.

Vorbind, Busuli arătă o brățară grea de aur care-i încercuia pielea lucioasă a brațului sting. Ochii lui Tarzan se ațintiră asupra podoabei, însă gîndurile îi zburau departe. Deodată îi veni din nou în minte întrebarea pe care încercase s-o pună în prima zi cînd sosise în sat, dar nu fusese înțeles, în timpul ultimelor săptămîni uitase cu desăvîrşire de aur — un lucru atît de neînsemnat — fiindcă pe atunci era un adevărat om primitiv care nu se gîndea decît la ziua prezentă. Brusc, vederea aurului trezi bruma de civilizație care mai sălăşluia în el şi, odată cu aceasta, se trezi şi dorința de îmbogățire. Tarzan învățase bine lecția în scurta lui experiență printre oamenii civilizați. Ştia că aurul înseamnă putere şi satisfacerea plăcerilor. Arătă spre podoabă:

— De unde ai metalul galben. Busuli? Negrul întinse mîna spre sud-est:

— De-acolo... trebuie să mergi departe- o lună sau poate chiar mai mult...

— Ai fost acolo?

— Nu, însă cu mulți ani în urmă, cînd tatăl meu era tînăr, cîțiva dintre ai noştri s-au dus... Unul din cei care căutau o aşezare mai bună pentru trib — cînd ne-am stabilit aici pentru prima oară — a dat peste nişte oameni ciudați care purtau nenumărate podoabe din metalul galben. Sulițele şi săgețile aveau vîrful din acelaşi metal. Găteau în vase făcute toate din metal ca şi brățara mea. Şi trăiau într-un sat mare, în colibe durate din piatră şi împrejmuite cu un zid înalt. Erau foarte cruzi şi i-au atacat pe războinicii noştri mai înainte de a şti că noi venisem cu gînduri paşnice. Bărbații noştri erau puțini la număr, însă au rezistat în vîrful unei coline stîncoase, pînă ce oamenii aceia răi s-au retras la apusul soarelui în cetatea lor tainică. Apoi războinicii noştri au coborît de pe colină şi, după ce au luat nenumărate podoabe din metalul galben de la cei ucişi în luptă, au părăsit valea şi nici unul dintre noi nu s-a mai întors vreodată acolo. Sînt oameni răi: nici albi ca tine, nici negri ca mine; în schimb, sînt acoperiți cu păr ca Bolgani, Gorila. Da, sînt oameni tare răi şi Chowambi a fost fericit să plece din ținuturile lor.

— Nu mai trăieşte nici unul dintre ei care au fost cu Chowambi şi i-a văzut pe oamenii aceia ciudați şi cetatea lor minunată? întrebă Tarzan.

— Waziri, căpetenia noastră, a fost acolo — răspunse Busuli. Pe-atunci era tînăr şi-l însoțea pe Chowambi, tatăl său.

În seara aceea, Tarzan îi puse întrebări lui Waziri privitor la cele aflate şi căpetenia, om bătrîn acum, îi spuse că acolo puteai

ajunge după un marş lung, însă că drumul nu era greu de străbătut. El şi-l amintea foarte bine.

— Zece zile am mers de-a lungul rîului care curge prin apropierea satului. Pînă sus, spre izvoare, am tot mers şi, în ziua a zecea, am ajuns la un izvoraş, departe, pe coasta unui lanț muntos. Din izvoraşul ăsta ia naştere rîul nostru. A doua zi am trecut creasta muntelui şi, pe partea cealaltă, am dat de un pîrîiaş de-a lungul căruia am coborît într-o pădure mare. Timp de mai multe zile am ținut malul întortocheat al pîrîului, care acum se prefăcuse în rîu, pînă ce am ajuns la o altă apă mare în care rîul se vărsa şi care curgea prin mijlocul unei văi largi. Apoi am urmat cursul acestei ape mari pînă la izvor, nădăjduind s-ajungem într-un ținut mai deschis. După douăzeci de zile de mers cînd trecusem munții şi părăsisem hotarele ținuturilor noastre, am ajuns la un alt şir de munți. Am urmat cursul apei celei mari printre munți; apa se făcuse mică, era pîrîiaş acum; am mers pînă am ajuns la o mică peşteră aflată lîngă vîrful muntelui. În peştera asta trăia mama rîului.

Mi-aduc aminte c-am rămas acolo peste noapte şi că era tare frig, căci munții sînt înalți, foarte înalți. A doua zi ne-am hotărît să urcăm în vîrful muntelui ca să vedem ținutul ce se întindea de cealaltă parte şi, dacă socoteam că nu-i mai bun decît ținuturile pe care le străbătusem, urma să ne întoarcem în sat la ai noştri şi să le-arătăm că tribul găsise locul cel mai bun de pe lume. Aşadar ne-am cățărat pe stînci pînă ce am ajuns în vîrf şi de-acolo, de pe un loc neted, am văzut, nu departe, sub noi, o vale mică şi foarte îngustă. La capătul celălalt, se zărea un sat mare de piatră, din care o bună parte zăcea în ruină.

Restul povestirii lui Waziri se asemăna cu cele spuse de Busuli.

— Aş vrea să mă duc pînă acolo, să văd acest oraş ciudat — spuse Tarzan. Şi mai vreau să iau puțin metal galben de la oamenii aceia fioroşi.

— E un drum lung — răspunse Waziri — iar eu sînt bătrîn, însă dacă aştepți pînă trece anotimpul ploilor şi scad rîurile, voi lua cîțiva războinici şi te voi însoți.

Tarzan trebui să se mulțumească cu această propunere, deşi ardea de dorința să pornească la drum chiar a doua zi: era nerăbdător ca un copil, într-adevăr, Tarzan din neamul maimuțelor era doar un copil, sau un om primitiv ceea ce într-un fel, era acelaşi lucru.

În ajun, se întorsese în sat un grup de vînători venind dinspre miazăzi, ca să dea de veste că la cîțiva kilometri de ei se afla o turmă mare de elefanți. Urcîndu-se în copaci, zăriră foarte bine turma, alcătuită din foarte multe femele şi pui, precum şi cîțiva masculi al căror fildeş merita să-l aibă.

Restul zilei şi seara fură hărăzite pregătirilor pentru marea vînătoare. Controlară sulițele umplură tolbele cu săgeți, pregătiră arcurile. Vraciul satului mergea de la un grup la altul, împărțind fel şi fel de talismane şi amulete, menite să-i apere de nenorociri şi să le poarte noroc la vînătoare.

Cînd se iviră zorile, cei cincizeci de războinici negri şi lucioşi porniră la vînătoare. În mijlocul lor, zvelt şi frumos ca un tînăr zeu al pădurii, păşea Tarzan din neamul maimuțelor cu pielea lui bronzată ce contrasta izbitor cu negrul ca abanosul al însoțitorilor săi. În afară de culoarea pielii, nimic nu-l deosebea de ei. Avea aceleaşi podoabe şi arme, vorbea limba lor, rîdea şi glumea cu ei, sărea şi chiuia în dansul ce se încinse înainte de a părăsi satul. Din toate punctele de vedere era un sălbatic printre sălbatici. Dacă l-ar fi întrebat cineva de cine se simțea mai apropiat: de oamenii aceştia din junglă sau de prietenii săi din Paris — pe care-i imitase ca o adevărată maimuță — cu siguranță că n-ar fi şovăit să răspundă: de oamenii din junglă.

Şi-l închipui pe D'Arnot şi zîmbi amuzat. Parcă şi vedea ce mutră ar fi făcut franțuzul dacă, prin cine ştie ce împrejurare, ar fi putut să-l vadă pe Tarzan în clipa aceea. Sărmanul Paul! Se mîndrea că izbutise să şteargă orice urmă de sălbăticie din firea prietenului său!

„Cît de repede am coborît!" gîndi Tarzan în sinea lui. Însă în adîncul inimii nu considera că este o cădere... mai degrabă îi era milă de sărmanele creaturi din Paris, încorsetate ca nişte prizonieri în hainele lor stupide şi supravegheate de poliție toată viața, osîndite să facă veşnic numai ce e pe deplin artificial şi plicticos.

După un marş de două ore sosiră în apropierea locului unde, cu o zi înainte, fuseseră văzuți elefanții. De aci începură să înainteze cu foarte multă atenție, căutînd urmele uriaşelor animale. Într-un tîrziu le găsiră: turma trecuse pe-acolo doar cu cîteva ceasuri mai înainte. Înşirați unul în spatele celuilalt, vînătorii se ținură după urme timp de o jumătate de oră. Tarzan fu primul care ridică mîna, în semn că vînatul se află prin apropiere: mirosul său dezvoltat îl prevenise că elefanții nu sînt departe.

Cînd le spuse, negrii se îndoiră.

— Urmați-mă şi o să vedeți.

Cu agilitatea unei veverițe se cațără într-un copac, urcîndu-se sprinten pînă în vîrf. Unul dintre negri îl urmă mai încet şi cu băgare de seamă. Cînd ajunse pe o cracă la o înălțime amețitoare lîngă omul-maimuță, acesta îi arătă spre sud şi-acolo, la cîteva sute de metri, negrul zări nenumărate spinări imense legănîndu-se înainte şi înapoi deasupra ierburilor înalte ale junglei. Negrul indică celor de jos direcția, spunîndu-le totodată şi cîte animale putea să vadă.

Numaidecît, vînătorii porniră la drum spre elefanți. Negrul din copac se grăbi să coboare, însă Tarzan înainta, aşa cum avea obiceiul, de-a dreptul prin frunzişul arborilor.

Vînătoarea de elefanți cu arme primitive nu e deloc joacă de copii. Tarzan ştia că puține triburi de băştinaşi se încumetau la o astfel de ispravă şi faptul că tribul acesta se număra printre ele îl făcu să se simtă mîndru; începuse să se considere membru al micii comunități.

Cum Tarzan se deplasa pe sus, printre copaci, văzu dedesubt războinicii tîrîndu-se spre elefanții care nu bănuiau nimic. În cele din urmă zăriră animalele. Aleseră două dintre ele şi, la un semnal, cei cincizeci de bărbați se ridicară de la pămînt, unde stătuseră ascunşi şi azvîrliră sulițele grele de luptă în cei doi elefanți aleşi. Nici unul nu greşi ținta! Douăzeci şi cinci de sulițe se împlîntară în trupul fiecărui animal uriaş. Unul din elefanți rămase încremenit pe locul unde îl cuprinse ploaia de sulițe; două dintre ele, admirabil țintite, îi străpunseră inima şi animalul căzuse pe picioarele din față apoi se rostogolise la pămînt, fără luptă.

Celălalt, stînd cu capul spre vînători, nu se dovedise o țintă tot atît de uşoară şi cu toate că sulițele îşi atinseseră ținta, nici una nu pătrunsese în inimă. Cîteva clipe, elefantul rămase pe loc, mugind de durere şi de furie, rostogolindu-şi ochii în căutarea celui care-i pricinuise durerea. Negrii se mistuiseră în junglă mai înainte ca ochii pahidermului să zărească vreunul. Animalul desluşi însă zgomotul retragerii şi porni ca un iureş năvalnic într-acolo, smulgînd plante şi crengi, în drumul lui.

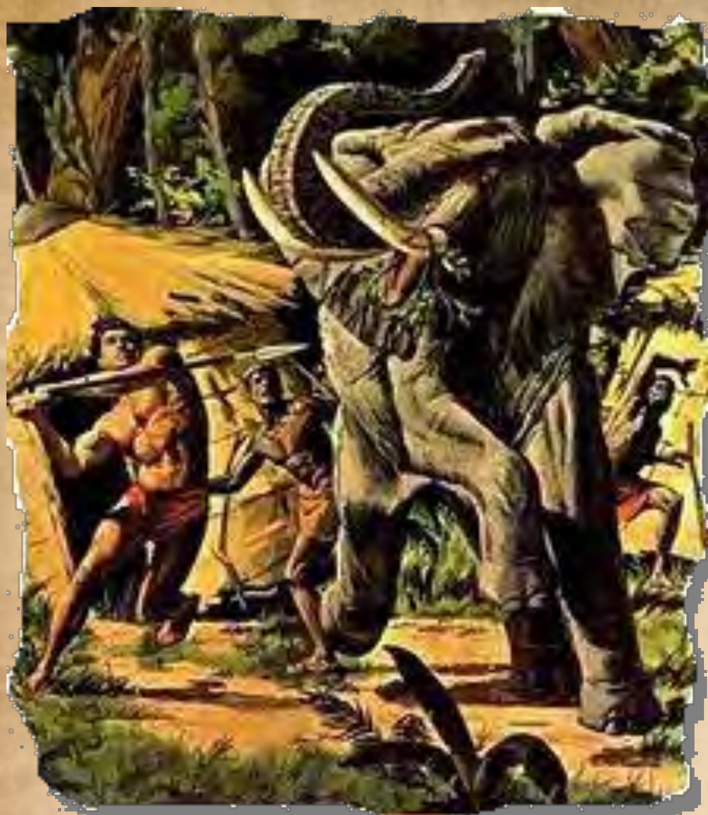

Din întîmplare se năpusti chiar în direcția lui Busuli, care, luat prin surprindere în chip atît de neaşteptat, părea că încremenise în loc să fugă cît îl țineau picioarele ca să scape de la o moarte sigură. Tarzan urmărise întreaga scenă de pe ramurile unui copac din apropiere şi, văzînd că prietenul său se află în pericol, se avîntă cu strigăte puternice spre elefantul înfuriat, sperînd să-l abată din drum.

Ar fi făcut mai bine să-şi cruțe glasul, căci monstrul era şi surd şi orb; singurul lucru ce-l preocupa era obiectul furiei sale care în zadar fugea. Tarzan îşi dădu seama că numai o minune îl mai poate salva pe Busuli şi, cu aceeaşi nepăsare cu care nu demult se lansase în urmărirea negrului, se aruncă în calea elefantului pentru a apăra viața războinicului.

Tarzan ținea în mînă sulița de luptă. Cînd Tantor se află la şase sau opt metri de prada lui, din cer căzu tăindu-i calea un puternic luptător alb. Cu o mişcare smucită, elefantul se abătu spre dreapta, ca să scape de acest duşman temerar care îndrăznise să se bage între el şi prada lui. Nu se gîndise însă la iuțeala de fulger a muşchilor de oțel, care atît de repede se puseră în mişcare, încît ar fi putut să zăpăcească nişte ochi mai pătrunzători decît ai lui Tantor.

Mai înainte ca elefantul să-şi dea seama că noul duşman dispăruse, Tarzan, din spate, ii şi înfipse sulița cu vîrf de fier drept în inimă; uriaşul pahiderm se rostogoli mort la picioarele omului-maimuță.

Busuli nu putuse să vadă cum fusese salvat, însă Waziri, bătrîna căpetenie, văzuse ca de altfel şi cîțiva războinici şi cu toții se îmbulziră în jurul lui Tarzan, aclamîndu-l fericiți. Cînd omul-maimuță sări pe leşul imens şi scoase strigătul acela ciudat prin care îşi vestea o mare victorie, negrii se dădură înapoi cuprinşi de spaimă, căci le amintea de fiorosul Bolgani, de care se temeau la fel de mult ca şi de Numa, leul. La frica lor se adăugă o groază nelămurită stîrnită de acest bărbat, căruia ei îi atribuiau puteri supranaturale.

Dar cînd Tarzan îşi coborî privirea, zîmbindu-le prietenos, le veni inima la loc, deşi nu pricepeau nimic. Nu înțelegeau această făptură ciudată care alerga prin copaci tot atît de repede ca Manu şi totuşi, cînd era pe pămînt, se ținea mai bine pe picioare decît ei. În afară de culoarea pielii, omul acesta era la fel ca ei, însă puternic cît zece. Era un adversar de temut pentru cei mai fioroşi locuitori ai junglei.

Cînd războinicii se adunară toți laolaltă, reluară vînătoarea de elefanți. Dar abia străbătură cîteva sute de metri, cînd, din spatele lor, la o mare distanță, se auziră nişte pocnete ciudate. O clipă rămaseră împietriți ca un grup statuar, ascultînd foarte atenți. Apoi Tarzan vorbi.

— Puşti! Spuse el. Satul a fost atacat.

— Să mergem! țipă Waziri. Jefuitorii arabi s-au întors însoțiți de canibali să ne fure fildeşul şi femeile!

16. JEFUITORII DE FILDEŞ

Războinicii lui Waziri porniră în grabă înapoi prin junglă, îndreptîndu-se spre sat. Cîteva minute, zgomotul asurzitor al puştilor îi îndemnă să întindă pasul, însă în cele din urmă nu se mai auziră decît împuşcături răzlețe. Curînd încetară cu totul. Lucrul acesta era tot atît de rău prevestitor ca şi bubuiturile repetate ale muschetelor, fiindcă dădea de înțeles micului grup de salvatori că satul, slab apărat, căzuse pradă asaltului necruțător al unei forțe superioare.

Vînătorii străbătuseră ceva mai mult de trei kilometri din cei cinci care

îi despărțeau de sat, cînd întîlniră primii fugari care izbutiseră să scape de gloanțele şi din ghearele duşmanului. Grupul număra vreo duzină de femei, copii şi fete, atît de speriate, încît abia putură să se facă înțelese cînd încercară să-i povestească lui Waziri nenorocirea ce se abătuse asupra capului lor.

— Sînt mulți, cît frunzele pădurii! țipă o femeie, vrînd să sugereze forța inamicului. Sînt mulți arabi şi nenumărați negri manyuema şi toți au puşti. S-au furişat pînă aproape de sat, aşa că n-am ştiut ce ne-aşteaptă şi-apoi, cu strigăte sălbatice au năvălit asupra noastră, împuşcînd bărbații, femeile şi copiii. Unii dintre noi au reuşit să fugă în junglă, însă mulți au fost ucişi. Nu ştiu dacă au luat vreun prizonier... părea să-i intereseze numai uciderea noastră a tuturor. Negrii manyuema ne înjurau, spunînd c-or să ne mănînce Pe toți mai înainte de a pleca din ținuturile noastre; spuneau că asta-i pedeapsa pentru că le-am omorît prietenii anul trecut. N-am auzit mai mult, fiindcă am alergat cît am putut mai iute.

Războinicii îşi reluară marşul spre sat, însă mai domolit şi cu precauții mult mai mari, fiindcă Waziri ştia că este prea tîrziu ca să mai salveze ceva; nu le mai rămînea decît să se răzbune. Întîlniră încă vreo sută de fugari, printre care mulți bărbați, astfel că puterea de luptă a grupului spori.

Cîțiva războinici fură trimişi înainte, în recunoaştere. Waziri rămase cu grosul cetei, care înainta atent într-un şir ce se întindea pe o mare distanță în pădure. La dreapta căpeteniei păşea Tarzan.

Curînd, una dintre iscoade se întoarse. Ajunsese pînă în apropierea satului şi văzuse ce se întîmpla acolo.

— Sînt cu toții înlăuntrul întăriturilor — şopti el.

— Straşnic! spuse Waziri. Vom năvăli peste ei şi-i vom ucide pe toți.

Tocmai se pregătea să transmită de-a lungul şirului ordinul ca toți să se oprească la marginea luminişului: cînd aveau să-l vadă alergînd spre sat, trebuiau să-l urmeze.

— Aşteaptă! îl preveni Tarzan. Dacă în interiorul întăriturilor se află numai cincizeci de puşti vom fi secerați de gloanțe şi nimiciți. Lasă-mă să mă duc eu pe sus prin copaci, ca să văd de-acolo cîți sînt şi ce sorți avem dacă-i atacăm. Ar fi o prostie să pierdem de pomană fie şi un singur om, dacă n-avem sorți de izbîndă. Eu sînt de părere că putem realiza mai mult prin şiretenie decît prin forță. O să aştepți, Waziri?

— Da — răspunse bătrîna căpetenie. Du-te! Tarzan se avîntă în copaci şi dispăru în direcția satului. Se mişca mai cu grijă decît obişnuia, fiindcă ştia că gloanțele îl pot ajunge destul de uşor în vîrful copacilor, ca şi pe pămînt. Şi cînd Tarzan din neamul maimuțelor se hotăra să folosească şiretenia, nici o viețuitoare din junglă nu se furişa mai bine ca el şi cu desăvîrşire mascat, astfel încît duşmanii să nu-l observe.

În cinci minute îşi croi drum spre copacul uriaş ce se înălța la capătul satului, deasupra întăritorilor. Din acest post de observație privi hoarda de

sălbatici de dedesubt. Numără cincizeci de arabi şi socoti că negrii manyuema erau de cinci ori mai mulţi. Cei din urmă se îndopau cu mîncare.

Omul-maimuţă îşi dădu seama că a ataca hoarda aceea sălbatică, înarmată cu puşti şi baricadată în spatele porţilor ferecate ale satului, ar fi fost o acţiune inutilă. Se întoarse, aşadar, la Waziri şi-l sfătui să aştepte; el, Tarzan, avea un plan mai bun.

Însă, doar cu o clipă mai înainte, unul dintre fugari îşi încheiase povestirea, zugrăvindu-i lui Waziri moartea groaznică a soţiei sale; înnebunit de furie, căpetenia nu mai vru să audă de nimic. Chemă războinicii la el şi le porunci să atace. Fluturînd suliţele şi scoţînd strigăte sălbatice, războinicii — mai bine de o sută — se năpustiră nebuneşte spre porţile satului. Înainte de a fi străbătut măcar jumătate din luminiş, arabii deschiseră un foc susţinut din spatele întăriturii. Waziri căzu chiar de la prima salvă. Puţini ajunseră la porţile ferecate, dar fură împuşcaţi acolo, fără măcar să poată pătrunde în interiorul întăriturii. Apoi atacul eşua cu desăvîrşire şi luptătorii care mai rămaseră în viaţă fugiră înapoi în pădure.

Pe cînd fugeau bandiţii deschiseră porţile şi porniră în urmărire, ca să sfîrşească masacrul început în cursul zilei. Voiau să extermine tot tribul. Tarzan se afla printre ultimii care se înapoiau în pădure şi, alergînd mai încet, se întorcea din cînd în cînd şi trăgea cîte o săgeată bine ţintită în cîte un urmăritor.

Cînd ajunseră în junglă, Tarzan găsi un mic grup de negri hotărîţi să lupte cu hoarda care-i urmărea, însă omul maimuţă le strigă să se împrăştie şi să se ferească de bandiţi pînă ce se puteau aduna mai mulţi, după căderea întunericului.

— Faceţi ce vă spun! le porunci el. Am să vă conduc la victorie împotriva duşmanilor voştri. Împrăştiaţi-vă prin pădure şi adunaţi-i pe cei rătăciţi, iar la noapte veniţi pe poteci ascunse la locul unde am ucis azi elefanţii. Acolo am să v-arăt planul meu şi-o să vedeţi că e bun. Aşa puţini la număr cum sînteţi şi cu arme rudimentare, nu vă puteţi măsura cu atîţia luptători şi cu atîtea puşti cîte au arabii şi negrii mahyuema.

În cele din urmă, războinicii îi dădură dreptate.

— Cînd o să vă împrăştiaţi — adăugă Tarzan — duşmanii voştri se vor împrăştia şi ei ca să vă urmărească, iar dacă staţi la pîndă după vreun. Copac, o să puteţi doborî cu săgeţile mulţi negri manyuema.

Abia avură timp să intre mai adînc în junglă; primii dintre jefuitori străbătură luminişul şi intrară în pădure după ei.

Înainte de a se căţăra în copaci, Tarzan mai alergă cîţiva metri pe pămînt, apoi o luă îndărăt spre sat, gonind din răsputeri. Aici constată că arabii şi negrii manyema se angajaseră cu toţii în urmărire, lăsînd satul fără apărare, doar cu o singură santinela, care supraveghea prizonierii.

Santinela stătea la poarta deschisă privind în direcţia pădurii, astfel

încît nu văzu uriaşul agil care se lăsă la pămînt, la capătul celălalt al uliței.

Cu arcul pregătit, omul-maimuță se tîrî furiş spre victima care nu bănuia nimic. Prizonierii îl văzuseră şi, cu ochii holbați de uimire şi speranță, îl urmăreau pe salvatorul lor. Tarzan se opri cam la zece paşi de negrul manyuema, care nu se mişcase din loc Trase îndărăt săgeata în toată lungimea ei, la înălțimea ochiului verde care țintea de-a lungul lemnului lustruit. Cînd degetele lui o sloboziră, se auzi un zbîrnîit scurt şi fără să scoată măcar un sunet, tîlharul se prăbuşi cu fața în jos: săgeata îi străpunse inima şi ieşise prin pieptul negru.

Apoi Tarzan se ocupă de cele cincizeci de femei şi fete legate de gît cu lanțul lung al sclavilor. În răgazul scurt pe care-l avea la dispoziție nu putu desface lacătele vechi, aşa că omul-maimuță le strigă să-l urmeze aşa cum erau şi, smulgînd puşca şi cingătoarea cu cartuşe a santinelei ucise, scoase grupul pe poarta satului şi-l duse, de-a curmezişul luminişului înspre pădure.

Mergeau încet şi cu teamă, fiindcă lanțul; de sclavi era ceva nou pentru aceşti oameni. Zăboveau mult căci unele femei se împiedicau şi cădeau, trăgîndu-le şi pe celelalte după ele. Apoi Tarzan fu silit să facă un mare ocol, ca să evite orice posibilitate de a se întîlni cu jefuitorii care se întorceau. Se călăuzea şi după împuşcăturile răzlețe, ceea ce dovedea că arabii tot se mai luptau cu băştinaşii; ştia însă că, dacă aceştia îi urmau sfatul, n-aveau să aibă decît foarte puține pierderi >n comparație cu cele din rîndul tîlharilor.

Spre asfințit, împuşcăturile, încetară cu desăvîrşire şi Tarzan ştiu că arabii se înapoiaseră în sat. Cu greu îşi putut stăpîni zîmbetul de triumf cînd se gîndi la furia ce-i va apuca descoperind că santinela fusese ucisă şi prizonierii eliberați. Tarzan voise să ia şi ceva fildeş din cantitatea mare aflată în sat numai din dorința de a spori turbarea duşmanilor; dar îşi zise că nu mai e nevoie să se gîndească la salvarea fildeşului; îşi şi întocmise în minte alt plan care avea să-i împiedice pe arabi să plece măcar cu un colț de fildeş. Şi-apoi ar fi fost o cruzime din partea lui să le împovăreze pe aceste sărmane femei istovite cu încă o greutate n plus.

Era miezul nopții cînd Tarzan, însoțind convoiul ce abia se tîra se apropie de locul unde zăceau elefanții. Cu mult înainte de a ajunge acolo, fură călăuziți de vîlvătăile uriaşe ale rugului aprins de băştinaşii în centrul unei tabere improvizate, cu scopul să se încălzească, dar să şi gonească leii.

Cînd se apropiară de tabără, Tarzan strigă în gura mare, vestindu-i că sosesc prieteni. La vederea şirului de femei ce se ivi în lumină, negrii îl întîmpinară cu bucurie. Multe dintre femei fuseseră socotite pierdute pentru totdeauna, ca de altfel şi Tarzan; fericiți, negrii ar fi rămas treji toată noaptea să înfulece carne de elefant ca să sărbătorească întoarcerea celor dragi. Tarzan insistă însă să doarmă cît mai mult, ca să facă față trudei de-a doua zi.

Nu fu lucru uşor să doarmă; femeile care-şi pierduseră bărbații şi copiii în masacrul şi luptele de peste zi făcură ca noaptea să fie şi mai îngrozitoare cu bocetele şi văicărelile lor neîntrerupte. În cele din urmă, Tarzan reuşi să le potolească, spunîndu-le că strigătele lor vor atrage arabii acolo, în ascunzătoare şi vor fi omorîți cu toții.

Cînd se iviră zorile, omul-maimuță le expuse războinicilor planul său de luptă şi, fără să murmure, toți se învoiră că acesta e mijlocul cel mai sigur şi mai sănătos ca să scape de vizitatorii lor nepoftiți şi să răzbune uciderea tovarăşilor lor.

Mai întîi, femeile şi copiii, însoțiți de o gardă de vreo douăzeci de luptători şi tineri, fură îndreptați spre sud pentru a ieşi din zona periculoasă. Aveau instrucțiuni să construiască un adăpost temporar şi să ridice un meterez de protecție din tufişuri țepoase; aceasta, fiindcă planul de luptă elaborat de Tarzan urma să se desfăşoare mai multe zile la rînd sau chiar săptămîni, timp în care războinicii n-aveau să se mai întoarcă în noua tabără.

Două ore după răsăritul soarelui, un brîu îngust, de războinici negri înconjurară satul. Din cînd în cînd, cîte unul se cocoța sus, în crengile vreunui copac ce se întindea peste întărituri: şi îndată un negru manyuema din sat cădea străpuns de o singură săgeată. Nu se dăduse nici un semnal de luptă... nu se auzea nici unul din strigătele acelea îngrozitoare de război, nu se vedeau sulițe fluturînd trufaşe şi amenințătoare pregătiri care însoțesc de obicei atacul sălbaticilor... Doar un sol tăcut al morții venea din pădurea misterioasă.

Arabii şi însoțitorii lor fură cuprinşi de o adevărată furie din pricina acestei situații de nesuportat. Alergară spre porți, ca să se răzbune crunt pe autorul temerar al ofensei; însă îşi dădură curînd seama că n-aveau cum să descopere duşmanul. Şi pe cînd stăteau aşa şi se întrebau ce să facă, strigînd furioşi şi gesticulînd, cîte un arab cădea la pămînt fără să scoată un strigăt chiar sub nasul lor... în dreptul inimii, pieptul era străpuns de o săgeată.

În copacii din jurul satului, Tarzan plasase țintaşii cei mai buni ai tribului; erau aşezați în diferite puncte ca să nu se dea de gol; duşmanul se afla chiar în fața lor. Îndată ce un luptător slobozea solia aducătoare de moarte se ascundea repede după trunchiul copacului-adăpost şi nu mai trăgea pînă ce nu se convingea că nimeni nu priveşte spre arborele lui.

De trei ori porniră arabii să străbată luminişul în direcția de unde presupuneau că vin săgețile însă de fiece dată o altă săgeată țîşnea te miri de unde şi îşi lua tributul. Atunci se năpusteau în altă direcție. În cele din urmă se hotărîră să caute într-o singură direcție, însă luptătorii dispărură din calea lor, aşa că nu găsiră nici picior de duşman.

Deasupra, în frunzişul des al copacilor uriaşi; stătea o siluetă necruțătoare: era Tarzan din neamul maimuțelor. Plana deasupra lor

întocmai ca umbra morții. Fulgerător, cîte un negru manyuema se prăvălea în fața celorlalți; nimeni nu-şi dădea seama de unde venea moartea. Totul se întîmpla atît de iute, încît în clipa următoare cei din spate se împiedicau de trupul chircit al camaradului lor cu inima străpunsă de săgeata aducătoare de moarte.

Nu trecu mult şi albii, neînvățați cu asemenea fel de a lupta, fură cuprinşi de furie, în vreme ce negrii manyuema nu-şi mai putură stăpîni spaima. Dacă vreunul o lua înaintea celorlalți, săgeata îl străpungea imediat; dacă un altul rămînea în urmă, nu-l mai vedeau viu niciodată; dacă se depărta luînd-o într-o parte şi dispărînd fie şi o clipă din văzul tovarăşilor săi, nu se mai întorcea. Cînd dădeau peste cadavre, găseau totdeauna şi săgețile acelea cumplite, slobozite cu o precizie supranaturală drept în inima victimei. Mai rău decît toate era faptul că nici măcar o dată, în tot

cursul dimineții, nu auziră nimic şi nu văzură nici cea mai mică urmă de duşman, în afară de săgețile nemiloase.

În cele din urmă se întoarseră în sat, dar situația nu era cu nimic mai bună. Din cînd în cînd, în clipele de aşteptare înnebunitoare, pline de încordare teribilă, ici-colo mai cădea mort cîte unul dintre ei. Negrii manyuema îşi implorau stăpînii să părăsească locul acela îngrozitor; arabii însă se temeau să pornească îndărăt prin pădurea întunecoasă şi ostilă, în care se afla un duşman necunoscut şi cumplit. Înaintarea ar fi fost nespus de anevoioasă, mai ales că puseseră mîna pe o cantitate însemnată de fildeş găsită în sat. Mai rău decît atît, nici nu voiau să audă să lase fildeşul acolo.

Într-un tîrziu, membrii expediției îşi căutară adăpost în colibele acoperite cu stuf; aici, cel puțin, erau în afara bătăii săgeților. Din copacul

de deasupra satului, Tarzan ochise coliba în care se refugiaseră arabii mai de vază şi făcîndu-şi vînt pe o cracă mai lungă, aruncă într-acolo cu toată forța muşchilor săi lancea grea. Fierul pătrunse prin acoperişul de stuf. Un urlet de durere îl anunță că nimerise ținta. Cu acest salut de despărțire, menit să-i convingă pe bandiți că nu erau în siguranță nicăieri în ținutul acela, Tarzan se întoarse în pădure, unde îşi adună războinicii şi se retraseră cu toții la un kilometru spre sud, ca să se odihnească şi să mănînce. Puse observatori în copaci, de unde puteau să supravegheze poteca spre sat. Se încredința astfel că nu fuseseră urmăriți.

O inspecție a grupului de războinici arătă că nu aveau pierderi... nu aveau nici măcar o rană, cît de mică, în timp ce un calcul aproximativ al pierderilor suferite de duşmani scotea la iveală că nu mai puțin de douăzeci căzuseră pradă săgeților. Erau nebuni de fericire şi voiau să încheie ziua cu un ultim asalt victorios asupra satului ca să-i ucidă pe vrăjmaşi. Ba chiar născoceau tot felul de torturi înfiorătoare pe care să le aplice prinşilor. Se şi desfătau imaginîndu-şi chinurile celor din tribul manyuevia, față de care nutreau o ură aprigă. Auzindu-i, Tarzan bătu cu piciorul în pămînt.

— Sînteți nebuni de-a binelea! strigă. Doar v-am arătat singurul mod de a lupta împotriva acestor tîlhari. Ați ucis douăzeci dintre ei fără să pierdeți un singur luptător, în timp ce ieri, folosind tactica voastră pe care vreți s-o repetați acum, ați pierdut cel puțin o duzină şi n-ați ucis nici măcar un arab sau un manyuema. O să luptați cum vă spun eu; dacă nu, vă las şi plec în ținutul meu.

Cînd auziră amenințarea, băştinaşii se înfricoşară şi-i făgăduiră să-l asculte orbeşte, numai să nu-i părăsească.

— Prea bine! le spuse el. Vom merge acum în tabăra de la locul elefanților, unde vom petrece noaptea. Am un plan ca să-i fac pe arabi să simtă pe pielea lor ce vor păți dacă mai rămîn pe meleagurile noastre. Nu voi avea nevoie de nici un ajutor. Să mergem! Chiar dacă o să-i lăsăm în pace în restul zilei, o să le dăm din nou de înțeles că sîntem pregătiți de luptă. Teama şi nesiguranța vor fi mult mai greu de îndurat decît dacă am continua să-i hăituim toată după-amiaza.

Se îndreptară deci spre tabăra de noapte, unde, după ce aprinseră focuri mari, mîncară. Mult timp după ce coborî întunericul îşi povestiră isprăvile din timpul zilei. Tarzan dormi pînă la miezul nopții, cînd se trezi şi se afundă din nou în bezna pădurii. Un ceas mai tîrziu ajunse la marginea luminişului din afara satului. În interiorul întăriturii ardea un foc. Omul-maimuță se tîrî de-a curmezişul luminişului pînă ce ajunse dinaintea porților ferecate. Prin crăpăturile dintre bîrne văzu o santinelă singuratică stînd lîngă foc.

Tarzan se îndreptă tiptil spre copacul din capătul uliței. Se cațără binişor pe o creangă, apoi îşi potrivi o săgeată în arc. Cîteva minute în şir din cauza ramurilor ce se mişcau într-una şi a flăcărilor pîlpîitoare se

convinse că primejdia de a greşi ținta era mult prea mare: căci pentru a-şi pune în aplicare planul, trebuia să nimerească straja chiar în inimă, ca omul să moară pe loc.

Pe lîngă arc, săgeți şi funie adusese şi puşca luată de la santinela pe care o ucisese cu o zi înainte. Le ascunse pe toate într-o scorbură adîncă, apoi se lăsă uşor la pămînt în interiorul întăritorilor, înarmat doar cu cuțitul lung. Santinela şedea cu spatele la el. Tarzan se tîrî ca o pisică spre bărbatul ațipit. Iată-l doar la doi paşi de el... încă o clipă şi cuțitul avea să-i pătrundă fără zgomot drept în inimă.

Tarzan se ghemui să sară — fiindcă acesta e atacul cel mai rapid şi mai sigur al fiarei din junglă — cînd bărbatul, prevestit de vreun simț, sări în picioare şi-l înfruntă pe omul-maimuță.

17. CĂPETENIA ALBĂ A TRIBULUI WAZIRI

Cînd dădu cu ochii de strania apariție ce-i stătea în față înarmată cu un cuțit amenințător, negrul manyuema se holbă plin de groază. Uită că în mîini are o puşcă, uită chiar să strige... singurul lui gînd era să scape de sălbaticul acela înspăimîntător: era un uriaş cu muşchii teribili şi piept vînjos ce străluceau în lumina tremurătoare a focului.

Mai înainte de a o lua la fugă, Tarzan îl înşfacă şi abia atunci santinela se gîndi să strige după ajutor, dar fu prea tîrziu. O mînă mare îl strîngea de gît; omul fu trîntit la pămînt. În zadar se zbătea cu tenacitatea necruțătoare a unui buldog: degetele cumplite i se încleştau în jurul gîtului. Repede şi sigur viața i se scurgea din el. Ochii i se holbară şi mai tare, limba îi ieşi de un cot, fața i se coloră într-un roşu groaznic... muşchii încordați tremurau spasmodic şi santinela manyuema încetă să mai mişte.

Omul-maimuță aruncă trupul mortului pe umărul său puternic şi, după ce luă şi puşca tîlharului, păşi încet pe ulița satului spre copacul care-i dăduse posibilitatea să pătrundă atît de lesne în interiorul întăriturilor. Urcă santinela uriaşă sus, în mijlocul frunzişului de deasupra.

Mai întîi îi smulse cartuşiera şi alte podoabe pe care le găsi folositoare şi le puse într-o scorbură, apoi degetele sale îndemînatice percheziționară cadavrul, pe care nu-l putea vedea desluşit în beznă. Cînd isprăvi, luă puşca şi se duse pînă la extremitatea crengii de unde zărea mai bine colibele. Țintind cu grijă într-o colibă în formă de stup, unde ştia că se adăpostesc şefii arabi, apăsă pe trăgaci. Aproape imediat auzi un geamăt. Tarzan zîmbi. Iar nimerise în plin.

După împuşcătură urmă o clipă de tăcere în toată tabăra, apoi negrii manyuema şi arabii ieşiră din colibe ca un nor de bărzăuni înfuriați; dacă ar fi ştiut adevărul, ar fi fost mai mult înfricoşați decît mînioşi. Încordarea

de peste zi îi umpluse de groază atît pe albi cît şi pe negrii manyuema, iar acum această singură împuşcătură în puterea nopţii stîrni în minţile lor înnebunite tot felul de închipuiri.

Cînd descoperiră că santinela dispăruse, teama nu li se potoli de fel şi, vrînd parcă să mai prindă puţină inimă prin fapte războinice, începură să tragă la întîmplare spre porţile baricadate ale satului, deşi acolo, nu se vedea picior de duşman. Tarzan profită de zgomotul asurzitor al rafalelor ca să tragă în mijlocul gloatei de sub el.

În vacarmul stîrnit, nimeni nu auzi împuşcătura, însă cei ce se aflau în apropiere, văzură cum unul dintre ei se prăbuşeşte ca trăsnit la pămînt. Cînd se aplecară asupra lui, era mort. Panica de care fură cuprinşi era atît de mare, încît arabii trebuiră să intervină cu toată autoritatea ca să-i împiedice pe negrii manyuema să fugă de-a valma în junglă... oriunde, numai să scape din acest sat blestemat.

După cîtva timp începură să se liniştească. Nu mai muri nimeni în chip misterios şi-atunci le veni inima la loc. Răgazul fu însă de scurtă durată, fiindcă tocmai cînd îşi spuneau că nu vor mai fi tulburaţi, Tarzan scoase un urlet înfiorător şi cînd priviră în sus, acolo de unde părea să vină urletul, omul-maimuţă, legănînd corpul santinelei, ucise, zvîrli deodată leşul, departe peste capetele lor.

Cu strigăte de groază, gloata se împrăştie care încotro ca să scape de această nouă şi teribilă făptură ce se năpustea peste ei. În imaginaţia lor deformată de spaimă, corpul santinelei zburînd. cu braţele şi picioarele răşchirate li se părea un animal mare de pradă. În graba de a fugi, mulţi dintre negri escaladară gardul întăriturii, în timp ce alţii rupseră barele porţilor şi o luară nebuneşte la goană de-a curmezişul luminişului, spre junglă.

Cîtva timp nimeni nu se uită la obiectul acela care-i îngrozise, însă Tarzan ştia că în curînd curiozitatea îi va împinge şi la asta. Ştia prea bine ce aveau să facă în clipa cînd vor descoperi că nu era decît leşul santinelei, aşa că dispăru fără zgomot către sud, croindu-şi drum prin vîrful copacilor luminaţi de lună, îndreptîndu-se spre tabăra tribului Waziri.

Deodată, unul dintre arabi se întoarse şi văzu că năluca ce sărise din copac asupra lor zăcea nemişcată acolo unde căzuse: în mijlocul uliţei din sat. Prevăzător, se tîrî pînă în apropiere şi îşi dădu seama că era un bărbat. O clipă mai tîrziu ajunse lîngă el şi recunoscu cadavrul negrului manyuema care stătuse de strajă la poarta satului.

La chemarea lui, oamenii se adunară degrabă în jurul leşului şi, după o discuţie aprinsă, făcură întocmai cum îşi închipuise Tarzan: îndreptîndu-şi puştile în sus, traseră salvă după salvă în copacul din care fusese azvîrlit cadavrul. Dacă Tarzan ar fi rămas acolo, ar fi fost ciuruit de sute de gloanţe.

Cînd arabii şi negrii manyuema descoperiră că singurele semne de violenţă pe trupul camaradului lor mort sînt nişte urme de degete uriaşe pe

gîtul umflat, fură cuprinşi şi mai vîrtos de groază şi deznădejde. Nu erau în siguranță nici măcar în interiorul unui sat întărit, noaptea, iar inamicul putea oricînd intra în mijlocul taberei să omoare santinelele: asemenea lucruri îi înfricoşară din cale afară, depăşind posibilitățile lor de înțelegere. Astfel că, superstițioşii manyuema începură să atribuie năpasta care-i urmărea unor cauze supranaturale, iar arabii nu putură nici ei să dea o explicație mai bună.

Cel puțin cincizeci o luară la goană prin jungla neagră. Nici măcar nu ştiau dacă nemiloşii lor duşmani aveau să reînceapă măcelul din ajun şi nici cînd. Era acum o bandă de tîlhari care aşteptau fără somn zorile. Negrii manyuema care nu fugiseră consimțiră să mai rămînă în sat, însă numai după ce arabii le făgăduiră că vor pleca odată cu ivirea zorilor, grăbindu-se să ajungă în ținuturile lor. Nici măcar frica pe care o aveau față de stăpînii lor neînduplecați nu le putea birui noua teamă ce li se cuibări în suflet.

Aşadar, a doua zi dimineața cînd Tarzan şi războinicii lui se întoarseră spre a reîncepe atacul, îi găsiră pe tîlhari pregătiți să părăsească satul. Negrii manyuema erau împovărați cu fildeşul furat. Văzîndu-i, Tarzan zîmbi batjocoritor; ştia că nu vor ajunge departe cu el. Apoi mai văzu un lucru care îl înfurie: cîțiva negri manyuema aprindeau torțe la rugul ce mai pîlpîia încă: se pregăteau să dea foc satului.

Tarzan se cocoțase într-un copac înalt, la cîteva sute de metri de întăritură. Ducîndu-şi palmele pîlnie la gură, strigă în arabă:

— Nu dați foc colibelor, altfel vă ucidem pe toți! Nu dați foc colibelor, altfel vă ucidem pe toți!...

Repetă avertismentul de mai multe ori. Manyuema şovăiră, apoi unul dintre ei aruncă torța în foc. Ceilalți tocmai voiau să-l imite cînd un arab sări la ei cu un ciomag şi. Croindu-i peste spate, îi mînă spre colibe. Tarzan văzu că ticălosul le porunceşte să dea foc micilor locuințe acoperite cu stuf. Îşi păstră echilibrul pe craca ce se legăna la o sută de picioare deasupra pămîntului şi, sprijinindu-şi de umăr una din puştile arabe, ochi cu grijă şi apăsă pe trăgaci. O dată cu împuşcătura, arabul care-i îndemna pe oameni să dea foc satului se prăvăli pe spate, în vreme ce manyuema aruncară torțele şi o luară la goană mîncînd pămîntul. Tarzan mai văzu cum fugarii

se îndreptau spre junglă, în timp ce stăpînii lor duseră armele la ochi şi traseră în ei.

Oricît de furioşi erau arabii din pricina nesupunerii sclavilor, se încredinţară că lucrul cel mai înţelept ar fi să renunţe la plăcerea de a incendia satul: o dorinţă care le dăduse atîta bătaie de cap. Totuşi, în inimile lor, jurară să se întoarcă aici cu forţe sporite ca să nimicească întregul ţinut pe o rază de mai mulţi kilometri, să nu mai rămînă nici urmă de suflare omenească.

În zadar îl căutară pe omul care-i înfricoşase doar cu glasul pe cei ce trebuiau să dea foc colibelor, căci nici ochiul cel mai ager n-ar fi putut să-l descopere. Văzură dîra de fum înălţîndu-se din copacul de unde pornise glonţul ucigător, însă, deşi traseră pe loc o salvă în frunzişul des, nimic nu arăta că gloanţele şi-ar fi atins ţinta.

Tarzan era prea şiret ca să fie prins într-o astfel de cursă. Abia se stinsese zgomotul împuşcăturii, că el şi coborîse pe pămînt şi alergase spre alt copac aflat la o sută de picioare mai departe. Găsi o altă cracă potrivită de unde putea urmări pregătirile jefuitorilor şi-i trecu prin minte să-şi mai bată niţel joc de ei, aşa că strigă din. Nou:

— Lăsaţi fildeşul! Lăsaţi fildeşul! Morţii n-au nevoie de fildeş!

Cîţiva negri manyuema începură să-şi lepede poverile; asta însă era prea mult pentru lacomii jefuitori. Răcnind întărîtaţi şi blestemînd, îşi îndreptară puştile spre cărăuşii negri, ameninţînd cu moartea pe cel ce-şi punea jos povara. Dacă puteau să renunţe la incendierea satului, gîndul de a abandona imensa avere de fildeş depăşea orice limită; decît să facă asta, mai bine moartea.

Aşadar, părăsiră satul tribului Waziri; sclavii purtau pe umerii lor o pradă însemnată de fildeş. O luară spre nord, către ţinuturile sălbatice şi necunoscute de dincolo de Congo, în adîncurile cele mai tainice ale Marii Păduri. De fiece parte a şirului mergea şi cîte un duşman invizibil şi nemilos.

Sub îndrumarea lui Tarzan, războinicii waziri se plasaseră de-a lungul potecii, în tufişurile cele mai dese. Se postaseră la intervale mari şi cînd coloana trecea prin dreptul lor, o singură săgeată sau suliţă bine ţintită străpungea un manyuema sau vreun arab. Apoi waziri dispăreau şi aşteptau coloana mai departe. Nu loveau decît cînd erau siguri de reuşită şi primejdia de a fi descoperiţi era aproape inexistentă. Săgeţile şi suliţele erau puţine la număr, însă atît de bine ţintite şi de necruţătoare, încît purtătorii de fildeş, care abia se tîrau, trăiau într-o veşnică spaimă; spaimă pricinuită de trupul străpuns al tovarăşului căzut; spaimă stîrnită de întrebarea: cui îi va veni rîndul şi cînd?

Doar cu mare greutate reuşiră arabii să-i împiedice pe hamali să arunce poverile şi să o ia la fugă ca nişte iepuri fricoşi de-a lungul potecii spre nord. Astfel se scurse ziua: jefuitorii trăiră un coşmar în plină zi, iar

cei din tribul waziri trudiră din răsputeri, însă fură pe deplin răsplătiți. Cînd coborî noaptea, arabii înjghebară o tabără primitivă într-un mic luminiş, lîngă un rîu şi poposiră acolo.

Din cînd în cînd, în apropiere răsuna cîte o împuşcătură şi una din cele zece-douăsprezece santinele puse de strajă cădea la pămînt. Situația devenise insuportabilă şi arabii îşi dădură seama că prin această tactică îngrozitoare vor fi decimați pînă la unul, fără ca ei să pricinuiască măcar o singură pierdere în rîndurile duşmanului. Şi totuşi, din pricina lăcomiei ce-i caracteriza, nici nu se gîndeau să scape din mînă prada. Dimineața, ei îi siliră pe înfricoşații manyuema să-şi ia din nou poverile aducătoare de moarte şi să pornească mai departe prin junglă.

Trei zile în şir, sleiți de puteri, jefuitorii îşi continuară marşul îngrozitor. Fiecare ceas era marcat de o săgeată sau de vreo suliță purtătoare de moarte. Nopțile se transformaseră în adevărate coşmaruri din pricina puştii invizibile, care, de fapt, făcea ca serviciul de santinelă să fie echivalent cu o condamnare la moarte.

În dimineața celei de a patra zile, arabii se văzură siliți să împuşte doi hamali ca să-i convingă pe ceilalți să care mai departe fildeşul. Dar cînd dădură să-l ridice, din junglă răsună o voce limpede şi puternică:

— Astăzi, voi manyuema, veți muri. Veți muri dacă nu lăsați fildeşul. Răsculați-vă împotriva stăpînilor voştri cruzi şi omorîți-i! Aveți puşti, de ce nu le folosiți? Ucideți-i pe arabi şi nu vă facem nici un rău. Vă vom duce înapoi în sat, unde o să vă dăm de mîncare, apoi vă lăsăm să plecați de pe meleagurile acestea, în siguranță şi pace. Puneți jos fildeşul şi răsculați-vă împotriva stăpînilor… vă vom ajuta. Altfel, veți muri cu toții!

Cînd glasul amuți, jefuitorii rămaseră ca împietriți. Arabii se uitau fix la sclavii manyuema, iar sclavii se priveau unul pe altul… aşteptau ca cineva dintre ei să ia inițiativa. Mai rămăseseră vreo treizeci de arabi şi vreo sută cincizeci de negri manyuema. Toți erau înarmați, chiar şi hamalii aveau puşti.

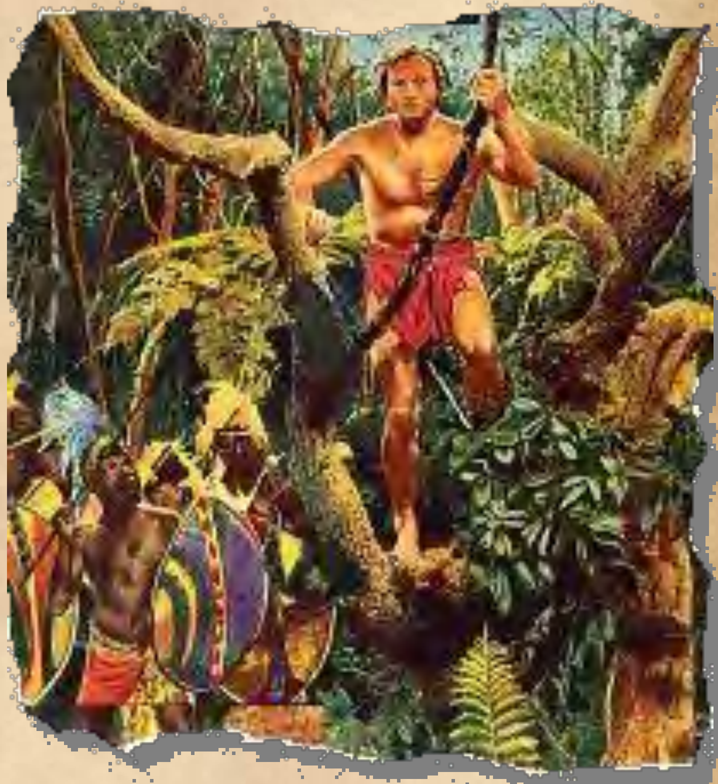
Arabii se strînseră grămadă. Şeicul porunci negrilor manyuema să-şi reia marşul şi, pe cînd vorbea, încarcă puşca şi ochi. În aceeaşi clipă însă, unul dintre negri aruncă jos povara, îşi smulse puşca de pe umăr şi trase în arabi. Cît ai zice peşte, tabăra deveni un

vacarm de înjurături şi urlete drăceşti; se luptau cu puşca, cu cuțitele şi cu pistoalele. Arabii, adunați laolaltă, îşi apărau viața cu mult curaj, însă ploaia de plumb ce se abătu asupra lor, precum şi ploaia de săgeți şi sulițe ce cădea din jungla înconjurătoare aveau o singură țintă. Nu exista deci nici o îndoială asupra rezultatului final, chiar dacă lupta abia începuse. Se scurseseră doar zece minute de cînd primul hamal îşi zvîrlise povara şi ultimul dintre arabi zăcea mort.

Cînd împuşcăturile încetară, Tarzan vorbi din nou negrilor manyuema:

— Luați fildeşul şi duceți-l înapoi în sat, acolo de unde l-ați furat. Nu vă facem nici un rău.

Cîteva clipe negrii manyuema şovăiră. Nu aveau nici un chef să care din nou poverile pe drumul acela păcătos. Se sfătuiră în şoaptă şi unul dintre ei se întoarse cu fața spre junglă, strigînd spre glasul care le vorbise din frunziş:

— De unde ştim noi că, odată ajunşi în sat, nu ne ucideți ?

— Ce-i drept, n-aveți de unde să ştiți, în afară de faptul că v-am făgăduit să nu vă facem nici un rău dacă duceți fildeşul înapoi. Însă un lucru ştiți cu siguranță şi anume că sînteți în puterea noastră şi că vă putem omorî pe toți dacă nu faceți după cum vă spunem. Oare nu sîntem îndreptățiți să procedăm aşa dacă nu vă supuneți?

— Cine eşti tu care vorbeşti limba stăpînilor noştri arabi? Întrebă manyuema. Să te vedem şi-apoi îți vom răspunde.

Tarzan ieşi la iveală.

— Priviți! spuse el.

Cînd văzură că era alb, fură cuprinşi de groază; nu văzuseră niciodată un sălbatic alb, iar muşchii lui puternici şi trupul uriaş îi umplură, de uimire şi admirație.

— Puteți să vă încredeți în mine — li se adresă Tarzan. Atîta timp cît vă veți supune şi nu veți face nici un rău oamenilor mei, nu sînteți în primejdie. Luați deci fildeşul şi duceți-l înapoi în sat. De nu, vă vom urmări într-una, aşa cum am făcut în ultimele trei zile.

Amintirea zilelor cumplite pe care le trăiseră îi hotărî în cele din urmă pe negrii manyuema şi, după ce se mai sfătuiră puțin, luară poverile de fildeş şi porniră îndărăt spre satul tribului waziri.

La sfîrşitul celei de-a treia zile intrau pe poarta satului unde fură

întîmpinați de supraviețuitorii recentului masacru. În ziua în care jefuitorii părăseau satul, Tarzan trimisese un sol spre tabăra lor provizorie din sud, anunțîndu-i că se pot întoarce acasă fără teamă.

Tarzan trebui să facă uz de toată îndemînarea şi puterea de convingere spre a-i împiedica pe cei din tribul waziri să-i căsăpească pe negrii manyuema. Le arătă că-şi dăduse cuvîntul că manyuema nu vor fi vătămați dacă aduceau fildeşul înapoi, în sat, de unde-l furaseră. Le mai aminti că lui îi datorau victoria deplină obținută şi, în cele din urmă, wazirii acceptară să-l asculte, îngăduind canibalilor să se odihnească nestingheriți în sat.

În seara aceea, războinicii waziri ținură sfat mare pentru a serba victoria şi a alege o nouă căpetenie.

De cînd Waziri, bătrîna căpetenie, murise, Tarzan îi condusese la luptă şi, în mod tacit, comanda îi fusese încredințată temporar lui. În toiul luptelor nu mai avuseseră timp să aleagă un nou şef dintre ai lor şi, de fapt, repurtaseră atîtea izbînzi sub conducerea omului-maimuță, încît nici nu doriră să acorde autoritatea supremă altuia, de frică să nu piardă ceea ce cîştigaseră. Văzuseră prea bine ce rezultate avusese neascultarea sfaturilor date de omul alb, mai ales cu prilejul atacului poruncit de Waziri, cînd acesta îşi pierduse viața. Aşa că nu le fu greu să accepte autoritatea lui Tarzan.

Războinicii de frunte se aşezară deci în jurul unui foc pentru a discuta meritele eventualului succesor al bătrînului Waziri. Busuli vorbi primul:

— Deoarece Waziri a murit şi n-a lăsat nici un fiu, gîndesc că între noi nu e decît unul pe care-l ştim după fapte că e potrivit să ne fie un rege bun. Un singur om ne-a dovedit că poate să ne conducă cu succes împotriva puştilor oamenilor albi, ajutîndu-ne să dobîndim o victorie lesnicioasă, fără a pierde un singur om. Există doar un singur om şi acesta e omul alb, care ne-a condus în aceste cîteva zile care s-au scurs.

Busuli sări în picioare şi, ținînd sulița uşor înclinată şi îndreptată cu vîrful în sus, îşi îndoi genunchii şi începu să danseze încet în jurul lui Tarzan, cîntînd în ritmul paşilor.

— Waziri, regele wazirilor! Waziri, omorîtorul de arabi! Waziri, regele wazirilor!

Unul cîte unul, ceilalți războinici arătară că se învoiesc ca Tarzan să le fie rege, alăturîndu-se şi ei dansului solemn. Femeile veniră şi se chirciră la marginea cercului, unde băteau tam-tam-ul şi băteau din palme în ritmul paşilor dansatorilor; se alăturară şi ele cîntecului războinicilor. În mijlocul cercului stătea Tarzan din neamul maimuțelor: Waziri, rege al wazirilor: ca şi predecesorul său, trebuia să poarte numele tribului..

Paşii dansatorilor se întețiră din ce în ce mai mult, iar strigătele deveniră tot mai sălbatice. Femeile săreau şi cădeau în aceeaşi clipă, țipînd cît le lua gura. Sulițele erau învîrtite cu furie, iar cînd dansatorii se înclinau şi loveau scuturile de pămîntul tare, întreaga scenă era atît de primitivă şi

de sălbatică, de parcă s-ar fi desfăşurat în zorii nedesluşiţi ai istoriei omenirii, în urmă cu nenumărate milenii.

Cînd dezlănţuirea atinse paroxismul, omul-maimuţă sări în picioare şi se alătură ceremoniei sălbatice.

Ah, dacă l-ar fi văzut Olga de Coude! Ar fi putut ea oare recunoaşte pe tînărul bine îmbrăcat şi liniştit al cărui chip plăcut şi maniere ireproşabile o încîntaseră numai cu cîteva luni în urmă? Dar Jane Porter? Ar mai fi iubit ea oare pe căpetenia războinică, pe sălbaticul ce dansa gol în mijlocul supuşilor săi sălbatici goi puşcă? Dar D'Arnot? Şi-ar fi putut închipui D'Arnot că era acelaşi om pe care-l introdusese în jumătate de duzină din cele mai selecte cluburi ale Parisului? Ce ar fi spus colegii săi — pairii din Camera Lorzilor — dacă cineva, arătînd spre uriaşul cu pieptănătură barbară şi cu podoabe de metal care ţopăia dezlănţuit, ar fi rostit următoarele:

— Onoraţi lorzi, iată-l pe John Clayton, Lord Greystoke!.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor ajunse rege între oameni... urma, aşadar, încet, dar sigur, evoluţia strămoşilor săi; n-o luase doar de la începutul începuturilor?

18. LOTERIA MORŢII

A doua zi dimineaţă după naufragiul Lady-ei Alice, Jane Porter se trezi cea dintii dintre pasagerii aflaţi în barcă. Ceilalţi membri ai grupului dormeau întinşi pe bănci sau grămădiţi, pe fundul bărcii în poziţii chircite.

Cînd fata îşi dădu seama că se depărtaseră de celelalte bărci, o cuprinse teama. Sentimentul de singurătate şi neputinţă, pe care întinderea nesfîrşită a oceanului pustiu îl trezise în ea, era atît de deprimant încît, gîndindu-se la viitor, nu întrezărea nici cea mai mică rază de speranţă. Era convinsă că sînt pierduţi... pierduţi fără cea mai slabă nădejde de a fi salvaţi.

Nu după mult timp se trezi şi Clayton. Trecură cîteva minute pînă să-şi vină de-a binelea în fire, ca să-şi dea seama unde se aflau sau să-şi amintească dezastrul din seara precedentă. În cele din urmă ochii lui uimiţi dădură de fată:

— Jane! Slavă Domnului că sîntem împreună!

— Priveşte — zise ea, arătînd cu un gest descurajat spre orizont. Sîntem singuri în pustietatea asta.

Clayton scrută noianul de apă în toate direcţiile.

— Unde să fie oare? strigă el. Nu se poate să se fi scufundat; oceanul a fost liniştit şi au pornit odată cu noi după ce s-a scufundat vasul... i-am văzut pe toţi...

Îi trezi şi pe ceilalţi şi le expuse situaţia în care se găseau.

— N-are importanţă că bărcile s-au risipit, domnule — spuse unul dintre marinari. Sînt cu toţii bine aprovizionaţi, aşa că n-au nevoie de ceilalţi; iar dacă ne prinde o furtună, tot nu ar sluji la nimic să fim laolaltă. Dacă sîntem împrăştiaţi pe ocean, avem mai multe şanse de a fi pescuiţi de vreun vapor şi atunci vor începe numaidecît să ne caute pe toţi. Dacă rămîneam împreună, aveam doar o şansă de scăpare, acum însă există patru.

Îşi dădură cu toţii seama de înţelepciunea unei astfel de aprecieri a situaţiei şi deveniră mai optimişti. Bucuria le fu însă de scurtă durată, deoarece, cînd se hotărîră să vîslească necontenit spre est, adică spre continent, constatară că marinarii care vîsliseră cu cele două lopeţi, singurele, de altfel, adormiseră şi le lăsaseră să cadă în apă; nu le zăriră nicăieri prin apropiere.

Urmă un schimb violent de cuvinte şi învinuiri reciproce, iar marinarii fură gata-gata să se încaiere, însă Clayton reuşi să-i potolească. Totuşi, o clipă mai tîrziu, făcînd o remarcă urîtă la adresa prostiei tuturor englezilor şi, în special, a marinarilor englezi, domnul Thuran fu cît pe aci să prilejuiască o nouă încăierare.

— Haide, gata fraţilor! intervenii Tompkins, unul dintre marinari care nu luase parte la ceartă. Dacă o să ne buşim nenorocitele astea de mutre, n-o să cîştigăm nimic. Cum spunea şi Spider înainte, o să fim culeşi cu toţii, aşa că ce rost are să ne ciorovăim? Hai să mîncăm, mai bine, zic eu...

— Nu-i o idee rea — încuviinţă domnul Thuran şi, întorcîndu-se spre un marinar, pe nume Wilson, îi spuse: Amice, dă-mi una din conservele de la pupa.

— Ia-ţi-o şi singur — îi replică Wilson, morocănos. Nu primesc ordine de la... un venetic... n-ai ajuns căpitan pe vasul ăsta.

Rezultatul fu că Clayton se văzu nevoit să ia el conserva. Apoi se dezlănţui o altă ceartă grozavă cînd unul dintre marinari îi acuză pe Clayton şi pe domnul Thuran că vor să distribuie ei proviziile, ca să-şi ia partea leului.

— Trebuie să comande cineva aici — interveni Jane Porter, profund dezgustată de certurile neplăcute ce inaugurau o convieţuire impusă şi care putea să dureze multe zile. Chiar şi fără neînţelegerile şi certurile dintre noi,

e destul de îngrozitor să fim singuri în bărcuța asta pe Atlantic. Voi, bărbații, ar trebui s-alegeți un conducător şi apoi să-l ascultați, făcînd tot ceea ce ordonă el. Aici e nevoie de o disciplină mai strictă chiar decît pe un vapor bine organizat.

Înainte de a spune ceea ce gîndea, sperase să nu fie nevoită să se amestece în astfel de treburi, deoarece îşi închipuia că Clayton este îndeajuns de capabil să facă față oricărei situații. Se vedea nevoită să admită că, pînă în clipa aceea, cel puțin, Clayton nu lăsa să se ghicească a avea vreo veleitate de a stăpîni situația, deşi măcar se abținuse să toarne gaz peste foc. Mersese atît de departe, încît renunțase la conservă în favoarea marinarilor, care se împotriviseră s-o deschidă el.

Vorbele fetei îi potoliră pentru cîtva timp şi, în sfîrşit, hotărîră să împartă pe din două cele două butoiaşe cu apă şi cele patru conserve cu mîncare: jumătate pentru cei trei marinari, jumătate pentru cei trei pasageri.

Astfel, micul grup se diviza în două tabere şi, după ce împărțiră proviziile, fiecare se puse pe treabă, căznindu-se să deschidă cutiile, să distribuie mîncarea şi apa. Marinarii izbutiră primii să deschidă una din conservele cu mîncare şi înjurăturile lor pline de obidă şi dezamăgire îl făcură pe Clayton să-i întrebe ce se mai întîmplase.

— Ce să se întîmple?! țipă Spider. Ce să se întîmple?! O să murim! Asta e! Cutia e plină cu păcură!

Clayton şi domnul Thuran deschiseseră în grabă una din conservele pe care le aveau, ca să descopere că şi cutia lor conținea păcură şi nu mîncare. Una după alta, deschiseră cele patru cutii de conserve. Îndată ce vedeau conținutul, strigăte de furie vesteau adevărul necruțător... în barcă nu exista nici măcar un gram de mîncare.

— Ei, slavă Domnului că nu e vorba de apă! Zise Tompkins. Mai uşor o duci fără mîncare decît fără apă. N-avem decît să ne mîncăm încălțămintea, la o adică, dar cu băutul e mai greu.

Pe cînd vorbea, Wilson făcu o gaură în unul din butoiaşe în vreme ce Spieder ținea dedesubt o cutie de tablă, ca să ia apă. Cînd înclinară butoiaşul, din interior ieşi o pudră fină, neagră şi uscată, care se scurse pe fundul cutiei. Scoțînd un răcnet, Wilson dădu drumul butoiaşului şi privi praful uscat din cutie fără a rosti un cuvînt. Era îngrozit de-a binelea.

— Butoiaşele sînt umplute cu praf de puşcă — zise Spider, cu voce joasă, întorcîndu-se spre cei de la pupa.

Se dovedi că şi celelalte butoiaşe conțineau acelaşi lucru.

— Păcură şi praf de puşcă! strigă domnul Thuran. Sapristi! Ce mai meniu pentru nişte naufragiați!

Îndată ce aflară că la bord nu aveau merinde şi nici apă, junghiurile de foame şi arsurile de sete se întețiră, astfel că neliniştea şi adevăratele grozăvii ale naufragiului îşi arătară colții chiar din prima zi a aventurii lor

tragice.

Pe măsură ce zilele treceau, starea lor se agrava din ce în ce. Ochii, care-i dureau de atîta efort, scrutau zarea zi şi noapte pînă ce observatorii, slăbiţi şi obosiţi, cădeau epuizaţi pe fundul bărcii, unde smulgeau, din somnul, agitat de vise, o clipă de răgaz, uitînd ororile realităţii.

Marinarii, chinuiţi de dureri necruţătoare de foame, îşi mîncaseră centurile, bocancii şi cureluşele de piele de la bonete, deşi atît Clayton cît şi domnul Thuran se străduiseră în fel şi chip să-i convingă că lucrul acesta le va spori chinul.

Istoviţi şi fără speranţă, călătorii din barcă zăceau sub dogoarea nemilosului soare tropical, cu buzele crăpate şi limba umflată, aşteptînd moartea, pe care începuseră s-o dorească mai mult ca orice. Suferinţele cumplite din primele zile deveniră şi mai înfiorătoare pentru cei trei pasageri care nu mîncaseră nimic. Agonia marinarilor era de-a dreptul insuportabilă: stomacurile lor slăbite încercau să lupte cu bucăţile de piele pe care le înghiţiseră. Tompkins îşi dădu primul sufletul. Exact la o săptămînă de la scufundarea Lady-ei Alice, marinarul muri în cele mai groaznice chinuri.

Timp de mai multe ore, cadavrul lui zăcu pe fundul bărcii, cu chipul desfigurat şi hidos, rînjind la cei din barcă. Jane Porter nu putu să îndure prea mult acest spectacol oribil.

— Nu poţi s-arunci cadavrul peste bord, William? întrebă ea.

Clayton se ridică de jos şi se îndreptă împleticindu-se spre mort. Ceilalţi doi marinari îl priviră cu ochi ciudaţi şi răi. În zadar încercă englezul să ridice cadavrul ca să-l azvîrle peste bord; puterile nu-l mai ajutau deloc.

— Dă-mi o mînă de ajutor, te rog... — se rugă el de Wilson, care se afla alături.

— Şi de ce vrei să-l arunci peste bord? îl interogă marinarul, cu o voce gîlcevitoare.

— Trebuie s-o facem înainte de a fi prea sleiţi — răspunse Clayton. Mîine, după o zi, sub soarele ăsta fierbinte, va arăta îngrozitor...

— Mai bine lasă-l în pace — mîrîi Wilson. Poate o s-avem nevoie de el înainte de ziua de mîine.

Încet-încet, mintea lui Clayton desluşi tîlcul vorbelor marinarului. În cele din urmă pricepu de ce Wilson se împotrivea s-arunce mortul.

— Dumnezeule! şopti Clayton, îngrozit. Doar nu vrei să spui...

— Şi de ce nu? se burzului Wilson. Nu trebuie să trăim? E mort; n-o să simtă nimic... — încheie el, arătînd spre cadavru.

— Vino-ncoa, Thuran! strigă Clayton, întorcîndu-se spre acesta. Dacă nu scăpăm de cadavru înainte de căderea nopţii, o s-avem parte de ceva mai rău decît moartea.

Wilson se îndreptă ameninţător spre cei doi pentru a-i împiedica să treacă la fapte, dar cînd văzu că şi tovarăşul său, Spider, e de partea lui

Clayton şi a lui Thuran, renunţă. Continuă însă să se uite cu ochi flămînzi la cadavru pînă cînd cei trei bărbaţi, unindu-şi puterile, reuşiră să-l azvîrle peste bord.

Tot restul zilei, Wilson îl privi ţintă pe Clayton. În ochii lui se putea desluşi o urmă de nebunie. Spre seară, pe cînd soarele se cufunda în mare, începu să chicotească şi să bolborosească de unul singur; ochii însă îi erau în permanenţă pironiţi asupra lui Clayton. Chiar şi după ce se întunecă, Clayton mai simţea încă privirea acea sfredelitoare şi fixă. Nu îndrăznea să adoarmă; era nespus de istovit, însă se străduia din răsputeri să rămînă treaz. După un răstimp, care-i păru o veşnicie de suferinţă, capul îi căzu pe banchetă şi adormi. Nu-şi dădea seama de cînd zăcea aşa, lipsit de cunoştinţă... Deodată îl trezi un tîrşîit chiar lîngă el. Luna era sus pe cer şi, printre genele ochilor cîrpiţi de somn, Clayton îl zări pe Wilson tîrîndu-se pe furiş spre el. Marinarul sta cu gura căscată şi limba umflată îi atîrna afară.

Zgomotul o trezi şi pe Jane Porter; cînd văzu scena teribilă, fata scoase un ţipăt ascuţit. În aceeaşi clipă, marinarul se clătină şi se prăvăli peste Clayton. Ca o fiară sălbatică, dinţii lui căutau beregata prăzii, însă Clayton, deşi foarte slăbit, găsi destulă putere ca să se ferească de colţii nenorocitului.

Ţipetele Janei Porter îl treziră şi pe domnul Thuran şi pe Spider. Văzînd ce se petrece, amîndoi se tîrîră în ajutorul lui Clayton şi tustrei laolaltă reuşiră să-l imobilizeze pe Wilson şi să-l culce pe fundul bărcii. Cîteva minute, acesta stătu liniştit, vorbind aiurea şi rîzînd de unul singur. Apoi scoase un strigăt îngrozitor şi, înainte ca ceilalţi să-l poată opri, se clătină pe picioare şi căzu peste bord.

Încordarea şi starea de surescitare groaznică îi vlăgui pe naufragiaţi, lăsîndu-i plini de deznădejde şi tremurînd ca frunza. Spider începu să plîngă; Jane Porter se ruga; Clayton se blestema în şoaptă; domnul Thuran şedea cu capul îngropat în palme, gîndindu-se. Rezultatul meditaţiei sale se dezvălui în dimineaţa următoare, cînd făcu o propunere lui Spider şi lui Clayton.

— Domnilor, aţi văzut ce soartă ne-aşteaptă dacă nu sîntem salvaţi într-o zi sau două. E limpede că sînt puţine şanse să fim salvaţi. În timpul acestor zile cît am plutit în derivă, n-am văzut nici o pînză, nici măcar un firicel de fum la orizont, îi privi o clipă pe cei doi, apoi continuă: am fi avut o şansă dacă aveam mîncare, însă fără hrană, n-avem nici una. Deci ne rămîn doar două soluţii şi trebuie s-alegem una din ele imediat. Fie să murim cu toţii în cîteva zile, fie să sacrificăm pe unul dintre noi pentru ca ceilalţi să poată supravieţui, înţelegeţi ce vreau să spun?

Auzindu-l, Jane Porter se îngrozi. Dacă această propunere ar fi venit din partea unui marinar neajutorat şi ignorat, poate că n-ar fi fost surprinsă; însă cum venea din partea unui om care se pretindea cult şi rafinat, din partea unui gentleman, aproape că nu putea să-şi creadă

urechilor.

— Atunci e mai bine să murim toți — spuse Clayton.

— Acest lucru îl va decide majoritatea — îi replică domnul Thuran. Cum unul dintre noi trei va fi obiectul sacrificiului, vom decide noi. Domnişoara Porter nu e implicată în acest lucru, deci nu se va afla în pericol.

— Cum o să ştim care e primul? întrebă Spider.

— Putem hotărî prin tragere la sorți — răspunse domnul Thuran. Am în buzunar cîteva piese de un franc. Vom alege cîteva care au pe ele bătuți ani diferiți... cel ce trage primul de sub o bucată de postav o anumită dată va fi primul.

— Nu vreau să am de-a face cu o asemenea propunere diabolică — se împotrivi Clayton. Poate că între timp se iveşte un vapor la orizont.

— Vei face aşa cum hotărăşte majoritatea sau vei fi primul, fără să ne mai formalizăm cu tragerea la sorți — zise domnul Thuran, amenințător. Haideți să punem la vot propunerea. Eu, unul sînt pentru. Tu ce spui, Spider?

— Şi eu sînt pentru — răspunse marinarul.

— Voința majorității... — anunță domnul Thuran. Acum să nu mai pierdem timpul şi să tragem la sorți. Toți avem aceleaşi şanse. Ca trei dintre noi să trăiască, unul din noi trebuie să moară... poate cu cîteva ceasuri mai devreme decît altminteri.

Apoi începu să pregătească loteria morții, în vreme ce Jane Porter stătea cu ochii holbați de groază, gîndindu-se la grozăviile la care avea să fie martoră. Domnul Thuran îşi întinse haina pe fundul bărcii, apoi alese şase piese de un franc dintr-un pumn de monede. Ceilalți doi bărbați se aplecară spre el cînd le controla. În cele din urmă domnul Thuran i le dădu pe toate lui Clayton.

— Uită-te cu atenție... — îi spuse. Anul cel mai vechi este o mie opt sute şaptezeci şi cinci; n-avem decît o singură monedă cu acest an.

Clayton şi marinarul examinară fiece monedă. Pentru ei, toate păreau la fel; în afară de anii marcați nu constatară nici o altă deosebire. Fură cît se poate de satisfăcuți. Dacă ar fi ştiut că marea experiență a domnului Thuran în măsluirea cărților îi dezvoltase pipăitul în asemenea măsură, încît el cunoştea cărțile numai atingîndu-le, atunci cei doi n-ar mai fi fost la fel de convinşi că jocul e cinstit: piesa din 1875 era mai subțire decît celelalte doar cît grosimea unui fir de păr. Însă nici Clayton şi nici Spider n-ar fi putut sesiza această deosebire fără ajutorul unui micrometru.

— În ce ordine tragem? întrebă domnul Thuran, ştiind din experiență că majoritatea oamenilor preferă totdeauna ultima şansă la o loterie în care unicul premiu este un lucru neplăcut... Există întotdeauna şansa şi speranța ca un altul să tragă mai înainte lozul fatal. Domnul Thuran, din motive ştiute numai de el, preferă să tragă primul, mai ales pentru

eventualitatea cînd tragerea trebuia să se repete.

Astfel, cînd Spider dori să tragă ultimul, Thuran se oferi cu nepăsare să tragă primul. Băgă mîna sub haină doar o clipă, totuşi în clipa aceea scurtă degetele dibace pipăiră fiece monedă, dibuind şi lăsînd la o parte piesa fatală. Cînd scoase mîna, în palmă avea o piesă bătută în 1888. Trase apoi Clayton. Cînd mîna bărbatului cu care trebuia să se mărite dispăru sub haină, Jane Porter se aplecă înainte, cu privirea încordată şi plină de groază. Imediat, acesta scoase o piesă; în palma lui se afla o monedă de un franc. O clipă nu îndrăzni să se uite, însă domnul Thuran, care se aplecase să se uite la dată, îl anunţă că era în afară de orice pericol.

Jane Porter se prăbuşi pe banchetă, tremurînd toată. Lipsită de putere, trebui să se sprijine de marginea bărcii. Se simţea bolnavă şi ameţită. Şi daca Spider nu trăgea moneda din 1875, trebuia să îndure din nou toată tortura aceea cumplită.

Marinarul vîrî mîna sub haină. Pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare. Tremura, cuprins parcă de un acces de friguri. Ocăra în gura mare că voise să tragă ultimul, fiindcă şansele lui de a scăpa erau acum doar trei la unu, în timp ce domnul Thuran avea cinci la unu, iar Clayton patru la unu.

Domnul Thuran era foarte calm şi nu-l grăbi fiindcă ştia că el, oricum, este în siguranţă chiar dacă piesa din 1875 nu ieşea acum la sorţi. Cînd marinarul scoase mîna şi privi în palmă, căzu leşinat pe fundul bărcii. Atît Clayton cît şi domnul Thuran se grăbiră să vadă ce monedă trăsese; piesa se rostogolise din palma marinarului pe jos; nu era din 1875. Destinderea ce urmase spaimei îl doborî pe Spider cu aceeaşi forţă, ca şi cum ar fi tras moneda fatală.

Erau nevoiţi să reia operaţia de la capăt. Thuran băgă iar mîna sub haină, Jane Porter închise ochii. Spider se aplecă, cu ochii holbaţi, spre mîna ce trebuia să-i hotărască soarta; fiindcă, în funcţie de ce trăgea Clayton, depindea soarta lui.

William Cecil Clayton, Lord Greystoke, scoase mîna de sub haină ţinînd moneda în pumnul încleştat, astfel încît nimeni nu putea s-o vadă. Privi pierdut spre Jane Porter. Nu îndrăznea să deschidă palma.

— Mai iute! şuieră Spider. Dumnezeule, arată-ne odată!

Clayton deschise palma. Spider fu primul care văzu data şi, înainte ca ceilalţi să-i ghicească gîndul, se ridică în picioare şi sări peste bordul bărcii, dispărînd pentru totdeauna în adîncurile lugubre de dedesubt — moneda lui Clayton nu era din 1875.

Încordarea îi vlăguise într-atîta pe cei doi, încît zăcură aproape în nesimţire tot restul zilei. O bucată de vreme nimeni nu pomeni nimic despre cele întîmplate. Urmară zile de deznădejde; pierduseră orice speranţă. Într-o bună zi, domnul Thuran se tîrî spre locul unde zăcea Clayton.

— Trebuie să mai tragem o dată la sorți înainte de a ne pierde ultimul strop de putere — şopti el.

Clayton era într-o asemenea stare, încît abia dacă mai era stăpîn pe propria-i voință. Jane Porter nu vorbea de trei zile. Tînărul ştia că fata e pe moarte. Oricît de groaznică era propunerea, spera ca sacrificiul, al lui sau al domnului Thuran, să fie mijlocul de a-i da puteri noi. Fu deci de acord cu propunerea lui Thuran.

Traseră ca şi prima oară; de data asta însă rezultatul nu putea fi decît unul singur: Clayton scoase moneda cu anul 1875.

— Cînd să fie? întrebă Thuran. Îşi şi scosese briceagul din buzunarul pantalonilor şi se tot căznea să-l deschidă. Acum? Murmură el şi ochii lacomi dădeau tîrcoale englezului.

— Nu poți s-aştepți pînă coboară întunericul? întrebă Clayton. Domnişoara Porter nu trebuie să vadă nimic. Trebuia să ne căsătorim, ştii

asta...

O umbră de dezamăgire trecu peste chipul domnului Thuran.

— Bine, bine... — răspunse el, şovăind. Nu mai e mult pînă la noapte. Am aşteptat atîtea zile... pot să mai aştept cîteva ceasuri.

— Mulțumesc, prietene — murmură Clayton. Acum am să mă duc lîngă ea şi am să rămîn acolo pînă la momentul potrivit. Vreau să stau cu ea o oră-două înainte de a muri.

Cînd Clayton ajunse lîngă fată, aceasta zăcea lipsită de cunoştință. Ştia că Jane o să moară şi-i părea într-un fel bine că n-avea să vadă sau să ştie nimic din tragedia cumplită ce urma să aibă loc curînd. Îi luă mîna şi o duse la buzele sale crăpate şi umflate. Stătu aşa vreme îndelungată, mîngîind uscătura aceea sleită, ca o gheară, ce fusese cîndva mîna albă şi delicată a unei frumoase fete din Baltimore.

Nici nu-şi dădu seama cînd se întunecă, însă un glas din beznă îl

readuse la realitate. Era domnul Thuran, care-l chema să-şi ispăşească soarta.

— Vin acum, domnule Thuran — se grăbi el să răspundă.

Încercă de mai multe ori să se aşeze în patru labe pentru a se tîrî. Spre locul fatal, însă în cele cîteva ore care trecuseră puterile îl părăsiseră cu desăvîrşire şi Clayton nu se mai putea duce lîngă Thuran.

— Va trebui să vii dumneata la mine, domnule — spuse el încet. Nu mai am destulă vlagă să mă tîrăsc în patru labe.

— Sapristi! şuieră domnul Thuran. Vrei să mă tragi pe sfoară, să nu pot profita de cîştig.

Clayton îl auzi cum se foieşte pe fundul bărcii, în cele din urmă auzi un geamăt disperat: _ — Nu mă pot tîrî... — îl auzi pe Thuran, văitîndu-se. E prea tîrziu. M-ai păcălit, cîine murdar de englez!

— Nu te-am înşelat, domnule — răspunse Clayton. M-am străduit să mă ridic şi am să încerc din nou. Dacă o să încerci şi dumneata poate că ne vom tîrî pînă la jumătatea drumului şi atunci vei putea „profita de cîştig".

Clayton se strădui din nou, încordîndu-şi toate puterile; îl auzi şi pe Thuran făcînd la fel. După aproape un ceas, englezul reuşi să se aşeze în patru. Labe, însă cînd încercă să înainteze, căzu pe burtă. O clipă mai tîrziu, îl auzi pe domnul Thuran scoțînd o exclamație de izbîndă.

— Vin! şopti el.

Clayton încercă din nou să se tîrască în întîmpinarea destinului, dar de fiece dată, cădea pe fundul bărcii; în cele din urmă, în cîuda strădaniilor repetate, nu se mai putu ridica. Cînd încercă ultima oară, se rostogoli pe spate şi rămase acolo, privind stelele de pe cer, în tîmp ce în spatele iui putea auzi eforturile laborioase şi respirația gîfîîtă a domnului Thuran, care se tîra din ce în ce mai aproape.

Se scurse astfel o oră, tot aşteptînd ca acesta să apară din beznă şi să pună capăt suferințelor lui. Îi despărțea doar o mică distanță, însă între strădaniile domnului Thuran de a înainta interveneau acum pauze din ce în ce mai lungi şi fiecare pas spre englezul care aştepta părea să fie imperceptibil.

În cele din urmă, Clayton îşi dădu seama că Thuran este foarte aproape de el. Auzi un chicotit isteric, ceva îi atinse fața şi el îşi pierdu cunoştința.

19. CETATEA DE AUR

Chiar în noaptea cînd Tarzan din neamul maimuțelor devenea căpetenia wazirilor, femeia pe care o iubea zăcea într-o barcă, undeva la două sute de mile spre vest, plutind pe noianul de ape al Atlanticului, în vreme ce dansa gol printre sălbaticii despuiați — flăcările focului îi luminau muşchii masivi şi noduroşi: era o întrupare a perfecțiunii

fizice şi a puterii — femeia care-l iubea zăcea slăbită şi istovită în agonia ce precede moartea pricinuită de sete şi de foame.

În săptămîna care urmă instalării lui Tarzan ca rege al wazirilor, tribul însoţi pe negrii manyuema, veniţi odată cu jefuitorii arabi, spre hotarul dinspre miazănoapte al ţinutului lor, aşa cum le făgăduise Tarzan. Înainte de a se despărţi, căpetenia îi puse să jure că în viitor nu vor mai întreprinde nici o altă expediţie împotriva wazirilor. Şi Tarzan nu întîmpină nici o greutate în a obţine jurămîn-tul.. Manyuema cunoşteau îndeajuns de bine tactica de luptă a noului şef al wazirilor, ca să nu mai dorească a însoţi altă ceată de jefuitori pe cuprinsul domeniului său.

Îndată ce se înapoie în sat, Tarzan începu pregătirile în vederea unei expediţii: voia să pornească în căutarea ruinelor cetăţii de aur, pe care bătrînul şef Waziri i-o descrisese înainte de a muri. Alese deci cincizeci din cei mai vînjoşi războinici ai tribului, dar numai pe cei ce se arătară dornici să-l însoţească în această expediţie istovitoare, bărbaţi capabili să înfrunte primejdiile acelui ţinut necunoscut şi ostil.

Din clipa în care Waziri îi povestise aventurile neobişnuite ale primei expediţii, cînd din întîmplare descoperiseră măreţele ruine, gîndul la bogăţia fabuloasă a cetăţii de basm nu-i mai dădea pace. Spiritul de aventură se dovedi foarte puternic în hotărîrea pe care Tarzan din neamul maimuţelor o luă de a întreprinde călătoria. Mai era la mijloc şi mirajul aurului, căci omul-maimuţă aflase de la oamenii civilizaţi ce minuni poate face posesorul preţiosului metal galben. Dar la ce i-ar fi folosit aurul în inima Africii sălbatice, nu se mai osteni să se întrebe... Se mulţumea să deţină puterea de a săvîrşi minuni, chiar dacă nu avea prilejul să o folosească.

Astfel, într-o superbă dimineaţă tropicală, Waziri căpetenia wazirilor, se aşeză în fruntea celor cincizeci de războinici negri ca abanosul şi porni în căutarea aventurii şi bogăţiei. Urmară drumul arătat de bătrînul Waziri în descrierea pe care i-o făcuse lui Tarzan. Timp de mai multe zile merseră în susul unui rîu, apoi trecură de-a curmezişul o cumpănă a apelor, coborîră pe cursul altui rîu, urcară spre izvoarele unui al treilea, pînă cînd, la sfîrşitul celei de-a douăzeci şi cincea zi, îşi înjghebară tabăra pe o coastă de munte de pe vîrful căruia se aşteptau să vadă priveliştea minunatului oraş al comorii.

A doua zi în zori se căţărară pe pereţii aproape perpendiculari, care formau ultima, dar cea mai dificilă barieră naturală între ei şi ţinta călătoriei lor. Era aproape miezul zilei cînd Tarzan, care conducea şirul de războinici căţărători, se urcă în vîrful ultimei stînci, păşind pe platoul de pe coastă.

În dreapta şi în stînga se înălţau piscuri falnice, negrăit de semeţe — se ridicau la cîteva mii de picioare deasupra trecătorii prin care pătrunseseră în valea misterioasă. În spatele său se întindea valea împădurită pe care o străbătuseră timp de mai multe zile, iar dincolo de ea

se afla un lanț muntos mai mic ce marca hotarul ținutului lor.

Chiar în față se desfăşura priveliştea asupra căreia Tarzan îşi ațintise privirea. Era o vale pustie — o vale îngustă şi nu prea adîncă, presărată cu arbuşti şi plină de nenumărați bolovani. La capătul îndepărtat al văii se desluşea ceva asemănător unei cetăți grandioase; zidurile puternice, turnurile înalte şi ascuțite, bastioanele, foişoarele şi cupolele se profilau roşii şi aurii în lumina soarelui. Tarzan se afla totuşi prea departe ca să distingă ruinele; lui i se părea că oraşul este de o frumusețe feerică. Îşi imagină bulevardele largi şi templele imense populate cu oameni mulți şi fericiți.

Mica expediție se odihni un ceas pe vîrful muntelui, apoi Tarzan îi conduse în valea ce se deschidea dedesubt. Nu se zărea nici o potecă, însă drumul era mai puțin povîrnit decît cealaltă colină a muntelui. Odată ajunşi în vale, înaintară mai repede, aşa încît, cînd se opriră în fața zidurilor vechii cetăți, era încă lumină.

Acolo unde nu se năruise, zidul exterior măsura cincizeci de picioare în înălțime, însă, după constatarea lor, în cea mai mare parte nu trecea de zece sau douăzeci de picioare, fiind prăbuşit. Era totuşi un zid de apărare impresionant. De cîteva ori, Tarzan avu impresia că zăreşte nişte umbre mişcîndu-se în spatele ruinelor; s-ar fi zis că nişte făpturi îi urmăreau de după bastionul vechii construcții. Şi deseori i se păru că doi ochi nevăzuți sînt ațintiți asupra lui. Dar nu putea să pună mîna în foc şi să susțină că e vorba de ceva mai mult decît simple închipuiri.

În noaptea aceea rămaseră în afara zidurilor cetății. Deodată, la miezul nopții, fură treziți de un țipăt strident ce venea din spatele marelui zid. Nespus de ascuțit la început, țipătul sfîrşi treptat într-o succesiune de gemete triste. Negrii waziri rămaseră paralizați de frică. Trecu o oră pînă cînd cei din tabără se liniştiră şi adormiră din nou. Dimineața, frica încă mai sălăşluia în privirile înfricoşate şi piezişe pe care wazirii le aruncau necontenit spre zidurile de apărare masive ce se ridicau în fața lor.

Fu nevoie de nenumărate îndemnuri, eforturi şi încurajări din partea lui Tarzan ca să-i convingă pe negrii să nu abandoneze aventura chiar acolo

şi s-o ia la goană de-a curmezişul văii, spre stîncile pe care le escaladaseră cu o zi înainte. Într-un tîrziu, amenințîndu-i că intră în cetate de unul singur, războinicii se învoiră să-l însoțească.

Merseră cam vreo cincisprezece minute de-a lungul zidului pînă să descopere un loc pe unde să pătrundă în cetate. Ajunseră la o spărtură largă cam de douăzeci de inch. În interior văzură o scară de piatră cu treptele tocite de vreme. Treptele dispăreau brusc la cîțiva metri în fața lor, unde drumul făcea o cotitură.

Tarzan pătrunse în acest coridor îngust, strecurîndu-se pe o parte, ca să poată încăpea cu umerii săi uriaşi. În urma lui veneau războinicii waziri. Mai departe treptele se sfîrşeau şi începea un nou coridor care cotea şi se răsucea ca un melc pînă ce dădea brusc, după o altă cotitură în unghi ascuțit, într-o curte strîmtă. Curtea era străjuită de un zid interior la fel de înalt ca cel exterior. Acest zid interior era prevăzut cu mici turnulețe ce alternau pe întreaga lungime cu blocuri de piatră. Din loc în loc, turnurile se prăbuşiseră, iar zidul se năruise; cu toate acestea, se conservase mult mai bine decît cel exterior.

Un alt coridor îi conduse prin acest zid. La capătul lui, Tarzan şi luptătorii waziri se pomeniră pe un bulevard larg; pe partea cealaltă se ridicau ruinele mohorîte şi inaccesibile ale unor edificii din granit cioplit. Pe grămezile imense de sfărîmături, înşirate de-a lungul fațadei clădirilor, crescuseră copaci şi iederă. Verdeața izbucnea afară prin ferestrele căscate. Chiar în fața lor se afla o clădire ce părea că se înalță deasupra celorlalte şi care se păstrase într-o stare mult mai bună. Era un edificiu masiv, acoperit cu o cupolă enormă. De o parte şi de alta a intrării monumentale se rînduiau şiruri de stîlpi înalți, fiecare avînd în vîrf o pasăre imensă, grotescă, cioplită în rocă tare.

Pe cînd omul-maimuță şi însoțitorii săi stăteau şi priveau, cuprinşi mai mult sau mai puțin de uimire, la această cetate străveche, atît de neobişnuită în mijlocul Africii sălbatice, cîțiva dintre ei ar fi putut să jure că în interiorul clădirii pe care o admirau se mişca ceva. Li se părea că nişte siluete nedesluşite se plimbă de colo-colo ca nişte umbre prin semiîntunericul din interior. Nu era vorba de ceva concret, pe care ochiul să-l surprindă. Aveau doar impresia ciudată că există viață acolo unde nu putea să fie viață; cele însuflețite păreau nelalocul lor în această cetate moartă de secole.

Tarzan îşi reaminti că într-o bibliotecă la Paris citise despre nişte oameni albi, care, potrivit legendelor băştinaşilor, trăiau în mijlocul Africii. Se întreba dacă cele citite nu se refereau chiar la rămăşițele civilizației acestui popor enigmatic, care-şi construise cetatea aceasta misterioasă în mijlocul sălbăticiei. Era oare cu putință ca supraviețuitori ai acestui popor pierdut să locuiască în mijlocul ruinelor grandioase, care odinioară fuseseră cetatea strămoşilor lor? Din nou avu senzația că în marele templu din fața

lui ceva se mişcă pe furiş.

— Să vedem ce se află în spatele acestor ruine!

Războinicii nu prea aveau chef să-l urmeze, însă, cînd îl văzură cum se avîntă plin de curaj prin portalul sinistru, îl urmară la cîțiva paşi, îngrămădindu-se unul într-altul, îngroziți. Un singur țipăt, ca cel pe care-l auziseră în timpul nopții, ar fi fost de ajuns să-i pună pe fugă spre crăpătura îngustă ce croia drum prin zidurile groase către lumea din afară.

Cînd intră în clădire, Tarzan era pe deplin încredințat că asupra lui sînt ațintiți nenumărați ochi. În bezna unui coridor apropiat se auzea un foşnet şi ar fi putut să jure că văzuse o mînă omenească retrăgîndu-se dintr-o ambrazură ce se deschidea deasupra, în rotonda ca o cupolă, unde se aflau ei în clipa aceea.

Pardoseala încăperii era din piatră, iar zidurile din granit neted, avînd sculptate nişte figuri stranii de oameni şi fiare. Din loc în loc, în zidurile

trainice se vedeau aplicate plăci de metal galben. Apropiindu-se de una din aceste plăci, Tarzan băgă de seamă că e de aur şi că are înscrise o mulțime de hieroglife. După această încăpere urmau altele, iar cînd se terminară, clădirea se ramifica în nişte aripi enorme. Tarzan străbătu cîteva încăperi, descoperind mereu alte şi alte mărturii ale averii fabuloase a constructorilor cetății. Într-o cameră se aflau şapte stîlpi din aur masiv, iar în alta podeaua era toată din metal prețios. Tot timpul cît le explora, negrii îl însoțiră, îngrămădiți unii într-alții în spatele său. De o parte şi de alta, umbre ciudate pluteau înainte şi înapoi, dar niciodată nu se apropiau prea tare ca ei să se poată convinge că nu sînt singuri.

Încordarea deveni insuportabilă pentru nervii wazirilor. Îl implorară pe Tarzan să se întoarcă afară, la lumina soarelui. Spuneau că expediția n-o să se sfîrşească cu bine, fiindcă ruinele sînt bîntuite de duhurile foştilor locuitori.

— Ne urmăresc pas cu pas, o, rege! şopti Busuli. Ne pîndesc pînă om ajunge în locul cel mai tainic din cetate şi-atunci or să năvălească peste noi şi-or să ne sfîşie cu dinţii. Aşa fac duhurile. Mi-a spus-o unchiul mamei mele, care este un mare vraci şi mi-a spus-o de multe ori...

Tarzan rîse.

— Hai, duceţi-vă înapoi, ieşiţi afară la lumina soarelui, copii! Am să vin şi eu, după ce isprăvesc de cercetat de la cap la coadă ruinele astea şi după ce mă conving că există sau nu aur. Cel puţin putem smulge plăcile de pe pereţi, fiindcă stîlpii sînt prea grei să-i cărăm. Trebuie, să fie pe undeva niscai depozite mari, ticsite cu aur... aur pe care-l putem duce acasă destul de uşor. Fugiţi acum la aer curat, unde puteţi respira în voie...

Unii dintre războinici porniră în pas vioi să îndeplinească ordinul căpeteniei, însă Busuli şi alţi cîţiva se codiră să-l părăsească, deoarece le era greu să aleagă între dragostea şi loialitatea faţă de regele lor şi frica superstiţioasă faţă de necunoscut. Apoi, pe neaşteptate, se întîmplă un lucru care-i hotărî fără a mai fi nevoie de discuţii. Din templul cufundat în tăcere răsunară aceleaşi strigăte înfiorătoare pe care le auziseră cu o noapte înainte. Cît ai clipi, războinicii negri o luară la goană prin sălile pustii ale edificiului străvechi, scoţînd urlete îngrozite.

Tarzan din neamul maimuţelor rămase pe loc; un zîmbet dispreţuitor îi flutură pe buze... Aştepta ca duşmanul să sară asupra lui. Însă brusc se aşternu din nou tăcerea. I se păru că desluşeşte un zgomot de picioare desculţe ce păşeau prin apropiere. Apoi Tarzan se întoarse şi continuă să pătrundă în adîncurile templului. Trecu din încăpere în încăpere pînă ce ajunse la o uşă masivă şi ferecată. Cînd puse umărul să o împingă, auzi din nou strigătul acela ameninţător. Era limpede că i se da de ştire să se ferească să profaneze mai ales această încăpere. Oare se afla pe punctul de a dezlega taina comorii?

În orice caz, tocmai fiindcă păzitorii misterioşi şi invizibili ai acestui loc necurat doreau, dintr-un motiv sau altul, să-l împiedice să intre în încăpere, era de ajuns ca să-l întărîte pe Tarzan să facă tocmai pe dos. Deşi strigătul fu repetat într-una, el izbi cu umărul în uşă pînă ce aceasta cedă forţei uriaşe şi se deschise cu un scrîşnet al balamalelor de lemn.

Înăuntru domnea o beznă de nepătruns. Nicăieri, nici o crăpătură prin care să intre măcar cea mai firavă rază de lumină şi nici prin uşa deschisă nu intra vreo dîră; coridorul de unde venise era cufundat în semiîntuneric. Cercetînd podeaua din faţa sa cu coada suliţei, Tarzan înainta în întuneric. Brusc, uşa din spate se închise şi în aceeaşi clipă mai multe mîini îl înşfăcară din toate părţile.

Omul-maimuţă se zbătu cu furie sălbatică, dezlănţuindu-şi puterea herculeană. Deşi simţea că loviturile sale nimereau în plin şi dinţii se înfigeau în carnea agresorilor, avea impresia că mîinile ce se agăţau de el sînt fără număr. Treptat, superioritatea agresorilor îl copleşi; îl doborîră la

pămînt şi-l legară fedeleş de mîini şi de picioare.

În afară de răsuflarea grea a atacatorilor şi zgomotul luptei nu auzise nimic. Nu ştia ce fel de făpturi îl capturaseră, însă, după cum îl legaseră, îşi dădu seama că sînt ființe «meneşti.

Brusc îl ridicară de pe podea şi, mai trăgîndu-l, mai împingîndu-l, îl scoaseră din încăperea întunecoasă printr-o altă uşă şi-l duseră într-o curte interioară a templului. Aici putu în sfîrşit să-i vadă pe cei ce-l făcuseră prizonier. Erau poate peste o sută: nişte barbari scunzi şi îndesați, cu bărbi mari ce le acopereau fețele şi piepturile păroase.

Părul gros şi încîlcit din cap le cădea peste sprîncenele depărtate, lațele atîrnîndu-le pe umeri şi pe spate. Aveau picioarele strîmbe, scurte şi groase, iar brațele lungi şi musculoase. În jurul coapselor purtau piei de leopard sau de leu, iar pe piept le atîrna un şirag din colții acestor animale! Brațele şi picioarele lor erau împodobite cu brățări masive din aur curat. Drept arme, aveau nişte măciuci grele şi noduroase, iar la cingătorile ce susțineau singurul lor veşmînt atîrnau cuțite lungi şi înfricoşătoare.

Ceea ce-l impresiona mai mult pe prizonier fu pielea albă; culoarea şi înfățişarea lor nu indicau de fel apartenența la rasa neagră. Totuşi, frunțile teşite, ochii mici şi răi şi colții galbeni nu făceau o impresie bună.

Cît timp durase lupta din încăperea întunecoasă şi-n vreme ce-l tîrîseră pe prizonier spre curtea interioară, straniile făpturi nu scoseseră nici un cuvînt. Acum însă cîțiva dintre ei începură o conversație monosilabică şi miorlăită într-o limbă necunoscută, îl lăsară pe pardoseala de piatră şi se retraseră tropăind cu picioarele scurte spre o altă aripă a templului, la capătul celălalt al curții.

Pe cînd zăcea acolo pe spate, Tarzan văzu că pretutindeni jur împrejur se ridicau ziduri foarte înalte. Sus de tot se zărea o mică pată de cer albastru. Printr-o ambrazură desluşi un frunziş, dar nu-şi putea da seama dacă frunzişul se afla dincolo de zidurile templului. În jurul curții, de la pămînt pînă la acoperişul templului, se aflau nenumărate galerii: din cînd în cînd, captivul surprindea ațintită asupra lui licărirea unui ochi ce

scapără de sub claia de păr încîlcit.

Omul-maimuță încercă nițel rezistența legăturilor şi i se păru că nu erau îndeajuns de trainice pentru a rezista încordării muşchilor săi puternici cînd va sosi clipa să evadeze. Dar nu îndrăzni să le încerce temeinic, pînă ce nu cobora întunericul sau pînă nu se încredința că nu-l spionează nimeni.

După multe ceasuri, lumina soarelui pătrunse în puțul vertical. Cînd soarele se ivi deasupra, auzi un zgomot de tălpi desculțe lipăind în coridoarele de deasupra şi văzu galeriile umplîndu-se de chipuri şirete; în acelaşi timp, alt grup intră în curte.

O clipă, ochii tuturor se îndreptară spre soarele ajuns la amiază. Apoi, într-un glas, oamenii din galerii şi cei din curtea de jos reluară cu voce tărăgănată refrenul unei incantații lugubre. Cei din jurul lui Tarzan începură să danseze în cadența cîntecului solemn. Păşeau în jurul lui încet şi, dansînd, semănau cu nişte urşi gigantici şi neîndemînatici. Nu se uitau deloc la el; ochii mici se pironiseră pe discul soarelui.

Dansară astfel vreo zece minute, îngînîndu-şi incantația lor monotonă. Deodată se întoarseră cu toții spre prizonier şi, ridicînd măciucile şi scoțînd urlete înfricoşătoare, cu fețele schimonosite în chipul cel mai diabolic cu putință, se năpustiră asupra lui.

Tot atunci, o siluetă de femeie se aruncă în mijlocul hoardei însetate de sînge şi, cu o măciucă asemănătoare cu a lor, însă făurită din aur, îi izgoni pe bărbații ce se apropiau de Tarzan.

20. LA

O clipă, Tarzan crezu că fusese salvat printr-un capriciu al soartei. Cînd constată însă uşurința cu care fata îi alungase pe bărbații aceia semănînd cu nişte gorile şi cînd, puțin mai tîrziu, aceştia îşi reluară dansul în timp ce ea li se adresa cu un cînt monoton şi sacadat, trase concluzia că, de fapt, nu era nimic altceva decît un moment din ceremonia al cărei erou principal era el.

După cîteva clipe, fata scoase un cuțit de la brîu şi, aplecîndu-se asupra lui Tarzan, îi tăie legăturile de la picioare. Apoi, după ce bărbații încetară dansul şi se apropiară, îi făcu semn să se ridice. Îi puse de gît frînghia care-i legase picioarele şi-l trase după ea de-a curmezişul curții. Bărbații veneau doi cîte doi în urma lor.

Îl purtă prin coridoarele întortocheate, departe în interiorul templului, pînă ce ajunseră într-o sală mare în centrul căreia se afla un altar. Tarzan, înțelese, în fine, scopul straniei ceremonii ce precedase aducerea lui în lăcaşul sacru.

Căzuse, desigur, în mîinile unor descendenți ai adoratorilor soarelui.

Parodierea salvării de către o vestală a marii preotese a soarelui fusese doar o parte din ceremonialul lor păgîn. Soarele, care se revărsa asupra lui printr-o deschidere de sus, îl plăcuse, iar preoteasa venise să-l salveze din mîinile profanatoare ale păcătoşilor de pe pămînt; să-l salveze pentru a-l oferi apoi jertfă Zeului incandescent.

Dacă mai avea nevoie de vreo confirmare suplimentară a ipotezelor sale, nu-i rămînea decît să-şi arunce ochii la petele cafenii şi roşietice de pe altarul de piatră şi de pe lespezile din imediata apropiere, sau la craniile hidoase înşirate în nişele din pereții încăperii.

Preoteasa conduse victima pînă la treptele altarului. Din nou, galeriile din jur se umplură pînă sus de spectatori, iar prin arcada de la capătul sălii se strecura încet-încet o procesiune de femei. Ca şi bărbații, purtau în jurul coapselor piei de animale sălbatice, prinse cu brîie din piele netăbăcită sau cu lanțuri de aur. În părul negru şi bogat erau prinse podoabe făurite din nenumărate plăcuțe de aur, rotunde sau ovale, îmbinate ingenios, în aşa fel ca să alcătuiască un fel de pălărie de metal. De o parte şi de alta a capului atîrnau lungi şiraguri de podoabe ovale ce le ajungeau pînă la brîu.

Femeile erau mult mai bine proporționate decît bărbații; aveau trăsături mai frumoase, iar chipul şi ochii mari, calzi şi negri denotau o inteligență superioară celei a stăpînilor lor.

Fiecare preoteasă purta două cupe de aur. Se înşirară de o parte a altarului, în vreme ce bărbații formau un alt şir, pe partea cealaltă. Bărbații înaintară cîțiva paşi şi luară pe rînd cîte o cupă de la femeia din fața lor. Apoi incantația reîncepu şi deodată, dintr-un coridor întunecos de dincolo de altar care venea din adîncurile cavernoase de sub încăpere, apăru o altă femeie.,

“Marea preoteasă” — gîndi Tarzan. Era o femeie tînără, cu o față destul de frumoasă şi inteligentă. Podoabele sale erau asemănătoare celor purtate de ajutoarele ei, însă mult mai meşteşugit lucrate. Cele mai multe erau

bătute în diamante. Brațele goale, ca şi picioarele, aproape se pierdeau sub podoabe masive şi giuvaeruri, iar pielea de leopard era susținută de un brîu foarte strîns, făcut din inele de aur alcătuind un model ciudat şi presărat cu mici diamante. La brîu purta un cuțit lung, încrustat cu nestemate, iar în mînă, în loc de măciucă, ținea o vergea.

Cînd ajunse în partea cealaltă a altarului, se opri; incantația încetă. Preoții şi preotesele îngenunchează dinaintea ei, în timp ce ea întinse vergeaua deasupra capetelor lor şi recită o invocație lungă şi plicticoasă. Avea o voce caldă şi muzicală. Lui Tarzan mai că nu-i venea să creadă că peste cîteva clipe posesoarea acestui glas melodios avea să se transforme într-un călău fanatic, cu ochi răi şi însetați de sînge, care urma să bea prima sîngele roşu şi cald al victimei, prelins de pe cuțitul de sacrificiu în cupa de aur de pe altar.

După se sfîrşi invocația, preoteasa îşi coborî pentru prima dată ochii asupra lui Tarzan. Cu o curiozitate crescîndă îl cercetă din cap pînă în picioare, apoi îi adresă cîteva cuvinte, iar cînd isprăvi, îl privi țintă, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

— Nu înțeleg ce spui — zise Tarzan. Putem vorbi în altă limbă?

Ea nu pricepu, deşi omul-maimuță încercă în franțuzeşte, englezeşte, arabă, waziri şi, pentru ultima oară în limba metişilor de pe Coasta de Vest.

Marea preoteasă dădu din cap şi, cînd ceru preoților să continue ritualul, s-ar fi zis că-n glasul ei răzbate o nuanță de plictiseală. Aceştia reluară dansul lor stupid şi se opriră la porunca preotesei, care tot timpul rămăsese nemişcată, privindu-l foarte absorbită pe Tarzan.

La semnalul ei, preoții se năpustiră asupra omului-maimuță şi-l ridicară de pe lespezi. Îl aşezară cu fața în sus pe altar. Capul îi atîrna la un capăt al altarului, iar picioarele la celălalt; apoi preoții şi preotesele se aşezară pe două rînduri, cu micile cupe de aur pregătite, să ia cîteva picături din sîngele jertfei îndată ce cuțitul de sacrificiu îşi făcea datoria.

În rîndul preoților izbucni o ceartă: se certau pentru întîietate. O brută mătăhăloasă, avînd înscrise pe fața-i de bestie toate însemnele şireteniei unei gorile, încerca să împingă în spatele său pe un bărbat mai scund, însă mititelul ceru ajutor marii preotese,

care, cu voce tăioasă şi hotărîtă, îl trimise pe celălalt la coada şirului. Tarzan auzi cum acesta se îndreaptă spre fundul sălii, bombănind şi mîrîind.

Apoi marea preoteasă, stînd dinaintea altarului, începu să recite o altă invocație şi, în acelaşi timp, ridică încet cuțitul ascuțit asupra jertfei. Omului-maimuță i se păru că s-au scurs secole pînă ce, în sfîrşit, brațul se opri. Cuțitul se afla sus, deasupra pieptului descoperit. Începu să coboare; la început încet, însă, pe măsură ce incantația sporea în intensitate, coborî mai repede. Dinspre capătul şirului Tarzan auzi bombănelile preotului nemulțumit. Glasul acestuia răzbătea din ce în ce mai tare. O preoteasă țipă la el cu o voce ascuțită mustrîndu-l. Cuțitul era acum foarte aproape de pieptul lui Tarzan, dar se opri o clipă: marea preoteasă ridică ochii pentru a-şi arăta nemulțumirea față de autorul sacrilegiului.

Dinspre locul incidentului se auzi brusc o foiala şi Tarzan întoarse capul într-acolo tocmai la timp ca să vadă cum matahala se năpusteşte la preoteasă şi-i zdrobeşte țeasta dintr-o singură lovitură de măciucă. Tarzan văzuse de sute de ori ceea ce urmă. Văzuse lucrul acesta întîmplîndu-se cu Kerchack, cu Tublat sau Terkoz ori cu alte gorile din tribul lui; ba chiar şi la Tantor, elefantul. Puțini erau masculii din junglă, care să nu-i cadă pradă. Preotul înnebunise şi, cuprins de furie lovea cu măciuca la întîmplare.

Urletele lui de furie erau înfricoşătoare; bestia se năpustea cînd ici, cînd colo, împărțind lovituri năpraznice cu ghioaga-i uriaşă şi înfigîndu-şi colții în oricine avea nenorocul să-i stea pe-aproape. În tot acest răstimp, marea preoteasă rămase cu cuțitul ridicat asupra lui Tarzan; ochii ei priveau îngroziți cum maniacul seamănă moarte şi-i schilodeşte vestalele.

Ca la un semn, încăperea se goli. Rămaseră doar morții, muribunzii, victima de pe altar, marea preoteasă şi nebunul. Cînd ochii fioroşi ai nebunului zăriră femeia, în el se dezlănțui o nouă şi subită patimă. Încet-încet, se apropie de ea, vorbindu-i. Tarzan fu cuprins de uimire: urechile sale auzeau o limbă pe care o înțelegea. Era ultima pe care s-ar fi gîndit vreodată să o folosească într-o conversație cu o ființă omenească. Limba nu era alta decît lătratul gutural al tribului marilor antropoide... limba lui maternă. Femeia îi răspundea în aceeaşi limbă.

Nebunul o amenința... ea încerca să-l facă să-şi vină în fire, fiindcă era limpede că acum bruta ignora cu desăvîrşire autoritatea marii preotese. Era foarte aproape de ea... se tîra în patru labe, pe la capătul altarului...

Tarzan forță legăturile ce-i imobilizau brațele la spate. Femeia nu-l mai vedea... îngrozită de primejdia ce-o amenința, uitase de jertfă. După ce bruta, ca să-şi înhațe victima, trecu de Tarzan, omul-maimuță rupse cu un efort supraomenesc legăturile care-l țineau, dar sforțîndu-se, se rostogoli de pe altar pe podeaua de piatră, în partea opusă celei unde stătea preoteasa. Cînd sări în picioare, legăturile căzură de pe brațele libere; în aceeaşi clipă îşi dădu seama că rămăsese singur în sală: marea preoteasă şi nebunul

dispăruseră.

Dincolo de altarul de sacrificiu, dinspre deschizătura întunecoasă pe unde preoteasa intrase în templu se auzi un țipăt înăbuşit. Fără măcar să-i mai pese de propria-i siguranță sau de posibilitatea de a evada prilejuită de această înşiruire vertiginoasă de împrejurări, Tarzan din neamul maimuțelor răspunse la chemarea femeii aflate în pericol. Dintr-un salt ajunse la intrarea ce dădea spre camera subterană, iar o clipă mai tîrziu cobora alergînd pe nişte trepte de piatră ce duceau către un loc necunoscut.

Lumina slabă ce pătrundea de sus îi descoperi o grotă largă, cu tavanul jos. Din grotă porneau mai multe coridoare cufundate într-un întuneric de păcură, însă nu mai era nevoie să caute: cei doi se aflau chiar în fața lui. Bruta înnebunită pusese fata pe podea şi degetele de gorilă o strîngeau isteric de gît. Fata se zbătea din răsputeri încercînd să scape de furia dezlănțuită a fiarei.

Cînd mîna grea a lui Tarzan căzu pe umărul brutei, aceasta lăsă victima şi se întoarse spre salvatorul fetei. Adoratorul soarelui, cu balele curgîndu-i şi cu colții rînjiți, se lupta cu puteri înzecite pe care i le dădea nebunia. Pofta de sînge şi furia îl transformaseră brusc: devenise o fiară sălbatică. Uitase cu totul de pumnalul de la brîu şi se slujea numai de armele cu care-l înzestrase natura şi cu care se luptau fiarele.

Cu toate că se putea folosi de colți şi gheare foarte bine, bestia descoperi curînd că are de-a face cu un adversar mai versat în lupta cu fiarele, fiindcă Tarzan din neamul maimuțelor nu rămînea cu nimic mai prejos. Se rostogoliră pe podea, sfîşiindu-se ca două gorile. În tot acest timp, preoteasa stătea lipită de perete, urmărind cu ochii holbați şi plini de spaimă fiarele care răcneau şi se sfîşiau la picioarele ei.

În cele din urmă văzu cum necunoscutul îşi sugrumă duşmanul cu mîinile sale puternice. După ce împinse capul brutei. Tarzan începu să-i care pumni cu nemiluita peste față. Cîteva clipe mai tîrziu îi aruncă leşul cît colo şi se ridică scuturîndu-se ca un leu. Puse un picior pe trupul fără viață şi înălță capul vrînd să slobozească strigătul său de victorie, dar cînd zări deschizătura de deasupra ce dădea în templul de sacrificiu, se răzgîndi.

Fata, care în timpul luptei dintre cei doi încremenise, pe jumătate paralizată de frică, se gîndea acum la soarta ce-o aştepta: scăpată din ghearele unui nebun, căzuse în mîinile celui pe care, cu puțin înainte,

fusese pe punctul de a-l sacrifica. Se uita în jur, căutînd o cale să se salveze. Chiar lîngă ea se căsca gura neagră a unui coridor ce pornea din sală, însă tocmai cînd se pregătea să o zbughească pe-acolo, ochii omului-maimuță o văzură şi, dintr-o săritură, o ajunse şi o prinse de braț.

— Aşteaptă! spuse Tarzan din neamul maimuțelor în limba tribului lui Kerchak. Fata îl privi uimită.

— Cine eşti tu, care vorbeşti limba primului om? şopti.

— Sînt Tarzan din neamul maimuțelor — răspunse el în limba maimuțelor antropoide.

— Ce-ai de gînd să faci cu mine? continuă ea. Cu ce gînd m-ai salvat din mîinile lui Tha?

— Puteam să las să fie ucisă o femeie? Continuă el.

Răspunse doar pe jumătate la întrebarea ei.

— Şi ce-ai să faci cu mine acum? repetă ea.

— Nimic, însă tu ai putea face ceva pentru mine... ai putea să mă scoți din acest loc... în libertate.

Tarzan îi spuse toate acestea, fără a avea însă convingerea că fata se va învoi. Era sigur că sacrificiul va fi reluat de acolo de unde fusese întrerupt, deşi acum era tot atît de sigur că, nemaifiind legat şi avînd un cuțit lung în mînă, devenise o victimă mai puțin docilă decît fusese pînă nu demult: fără arme şi legat fedeleş.

Înainte de a vorbi, fata îl privi cîtva timp.

— Eşti un om minunat — îi spuse. Eşti un om aşa cum mi-am închipuit numai în visurile mele pe cînd eram mică, eşti un om aşa cum îmi imaginez eu pe strămoşii poporului meu... marele popor care a construit această cetate puternică în inima acestei lumi sălbatice. Au construit-o aici ca să smulgă din străfundurile pămîntului bogăția fabuloasă pentru care au renunțat la civilizația lor, lăsată departe. Nu înțeleg de ce ai sărit să mă salvezi, după cum nu înțeleg de ce, avîndu-mă în puterea ta, nu vrei să te răzbuni fiindcă te-am osîndit la moarte... eram gata să te ucid cu mîna mea...

— Bănuiesc — îi răspunse omul-maimuță — că ai urmat doar perceptele religiei tale. Nu te pot condamna pe tine pentru acest lucru, indiferent de ceea ce cred eu despre religia ta. Însă cine eşti tu... ce fel de popor e cel în mîinile căruia am căzut?

— Eu sînt La, marea preoteasă a Templului Soarelui din cetatea Opar. Sîntem descendenții unui popor care a venit să caute aur prin aceste ținuturi sălbatice acum mai bine de zece mii de ani. Cetățile lor se întindeau de la marea cea mare, de la soarele care răsare, pînă la marea cea mare, unde soarele coboară noaptea ca să-şi răcorească fruntea învăpăiată. Erau foarte bogați şi foarte puternici; cîteva luni pe an trăiau în palatele minunate de aici, restul timpului şi-l petreceau în ținutul lor de baştină, departe, în nord. Multe corăbii călătoreau între lumea nouă şi cea veche. În

anotimpul ploios, rămîneau aici puțini oameni:

Numai cei care supravegheau în mine munca sclavilor negri, negustorii care furnizau cele trebuincioase, precum şi soldații care apărau cetățile şi minele. Într-unul din aceste anotimpuri s-a întîmplat marea catastrofă. Cînd a venit vremea ca miile de oameni să se reîntoarcă aici, n-a mai venit nici unul. Multe săptămîni în şir oamenii noştri au tot aşteptat... apoi au trimis o galeră mare, ca să afle de ce nu s-a mai întors nimeni. Cu toate că au navigat multe luni, n-au putut să descopere nici o urmă din ținutul care vreme de nenumărate secole fusese leagănul civilizației lor: se scufundase în mare. De atunci a început decăderea poporului meu. Descurajați şi nefericiți, oamenii au căzut curînd pradă hoardelor din nord şi a celor din sud. Una cîte una, cetățile au fost părăsite sau cucerite. Ultimii supraviețuitori au fost în cele din urmă siliți să-şi găsească adăpost în această cetate din creierul munților. Treptat, puterea noastră a scăzut, am pierdut orice atribut al civilizației noastre; inteligența ni s-a împuținat, numărul nostru s-a micşorat pînă ce, acum, am ajuns un mic trib de maimuțe sălbatice.

De fapt, maimuțele trăiesc cu noi şi au trăit astfel multe secole. Noi le numim primii oameni.. vorbim limba lor la fel de bine ca şi pe a noastră; numai în ceremonialul de la templu ne mai străduim să păstrăm limba maternă. Cu timpul însă şi aceasta va fi uitată şi vom vorbi doar limba maimuțelor; nu-i vom mai alunga pe aceia dintre noi care se însoțesc cu maimuțele şi astfel, în cele din urmă, vom degenera în fiarele din care, probabil, cu multe secole în urmă, s-au născut strămoşii noştri.

— Dar de ce voi, femeile, sînteți mai pline de omenie decît bărbații? întrebă Tarzan.

— Din anumite motive, femeile nu s-au întors la starea de sălbăticie atît de repede ca bărbații. O cauză poate fi faptul că, în timpul marii catastrofe, aici au rămas doar bărbații mai de jos, în timp ce templele erau pline de cele mai nobile fiice ale poporului. Spiritul meu a rămas mai limpede decît al celorlalți fiindcă, după mamă, mă trag dintr-un şir de preotese... această funcție sacră se lasă moştenire numai fiicelor. Soții ne sînt aleşi dintre bărbații cei mai nobili. Bărbatul cel mai desăvîrşit din punct de vedere intelectual şi fizic e hărăzit să fie soțul marii preotese.

— Trebuie să fie cam greu să-i alegi dintre gentlemenii pe care i-am văzut sus — replică Tarzan, cu un zîmbet.

Fata privi o clipă, surprinsă.

— Nu huli — spuse. Sînt sacri... sînt preoți.

— Aşadar, sînt alții care arată mai bine? întrebă el, curios.

— Ceilalți sînt mult mai urîți decît preoții — răspunse ea.

Tarzan se cutremură cînd se gîndi ce soartă avea fata, fiindcă, cu toată lumina neclară din grotă, fu impresionat de frumusețea ei.

— Cum rămîne cu mine? întrebă el brusc. M-ajuți să scap de aici?

— Zeul în Flăcări te-a ales să fii al lui — răspunse ea, solemn. Nici chiar eu n-am puterea să te salvez... dacă ei te găsesc din nou. N-am însă de gînd să-i las să te găsească. Ți-ai primejduit viața ca să mi-o scapi pe-a mea. Nu pot să fac mai puțin. Nu va fi deloc uşor... s-ar putea să fie nevoie de zile întregi, însă pînă la sfîrşit cred c-o să te pot duce dincolo de ziduri. Să plecăm de aici! Au să mă caute în curînd şi, de ne găsesc împreună, vom fi pierduți amîndoi... Dacă vor avea cea mai mică bănuială că mi-am trădat zeul, mă vor ucide.

— Atunci nu trebuie să rişti — se grăbi el să-i spună. Mă voi întoarce în templu şi, dacă voi lupta să-mi recapăt libertatea, nimeni nu te va bănui de nimic.

Fata nu fu de acord cu propunerea lui; în cele din urmă îl convinse să o urmeze, spunînd că şi aşa, se aflau de prea multă vreme în grotă ca să dea naştere la bănuieli, chiar dacă se întorceau în templu.

— Am să te-ascund, apoi am să mă întorc singură şi-am să le spun că, după ce l-ai omorît pe Tha, mi-am pierdut cunoştința şi că nici măcar nu ştiu dacă ai scăpat.

Îl conduse, aşadar, prin coridoarele întortocheate şi întunecoase, pînă ce ajunseră într-o mică încăpere luminată doar de o rază de lumină ce se furişa printr-un grătar de piatră aflat în tavan.

— Aceasta e camera morților — spuse. Nimănui nu-i va trece prin cap să te caute aici... nu vor îndrăzni. Mă voi întoarce după ce se întunecă. Pînă atunci poate că voi găsi un mijloc să te scap.

Plecă. Tarzan din neamul maimuțelor rămase singur în camera morților, sub cetatea de mult uitată a Oparului...

21. NAUFRAGIAȚII

Clayton tocmai visa că bea găleți întregi de apă, înghițituri de apă dulce, limpede şi minunată la gust. Cu o zvîcnire îşi recapătă cunoştința şi simți, în sfîrşit, torentele de ploaie care cădeau peste el. O ploaie tropicală în rafale puternice îl biciuia fără milă. Deschise gura şi înghiți. Deodată îşi simți puterile renăscîndu-i, încît fu în stare să se ridice în coate. Peste picioarele sale zăcea prăbuşit domnul Thuran. La cîțiva metri mai încolo, Jane Porter zăcea pe fundul bărcii, ca o grămadă diformă, demnă de milă... zăcea nemişcată. Clayton bănuia că murise.

După eforturi supraomeneşti, se smulse de sub corpul lui Thuran şi, cu forțe reînnoite, se tîrî spre fată. Îi ridică binişor capul de pe scîndurile aspre. Poate că mai era un dram de viață în acel sărman trup sleit de nemîncare; apucă deci o zdreanță îmbibată cu apă şi stoarse picăturile prețioase între buzele umflate ale scheletului care, pînă nu demult, strălucea de fericirea şi bucuria unei tinereți înfloritoare.

O vreme, fata nu dădu nici un semn de înviorare; în cele din urmă însă, eforturile lui Clayton fură răsplătite de un tremur uşor al buzelor întredeschise, îi frecă mîinile uscate şi mai stoarse cîteva picături de apă între buzele arse. În sfîrşit, fata deschise ochii şi-l privi lung pînă să-şi dea seama unde se află.

— Apă? şopti. Sîntem salvați?

— Ploaia... o lămuri el. Cel puțin avem apă. Am şi renăscut.

— Şi domnul Thuran? Se interesă ea. Nu te-a ucis. E mort?

— Nu ştiu — răspunse Clayton. Dacă trăieşte şi ploaia îi redă puterea...

Se opri aici, aducîndu-şi aminte prea tîrziu că nu trebuie să adauge alte grozăvii la cele pe care fata le îndurase pînă atunci.

Dar ea ghici ce voia el să spună.

— Unde e? întrebă Jane.

Clayton arătă cu capul spre trupul ghemuit al domnului Thuran. Cîteva clipe tăcură.

— Am să văd dacă pot să-l readuc în simțiri — spuse Clayton, într-un tîrziu.

— Nu! şopti ea, întinzînd o mînă ca să-l oprească. Nu face asta... cînd îşi va recăpăta puterile, te va omorî. Dacă e pe moarte, lasă-l să moară. Nu mă lăsa în barcă, singură cu fiara asta.

Clayton şovăi. Omenia îi cerea să-l ajute pe Thuran; s-ar fi putut însă ca nemernicul să fie într-o stare cînd orice ajutor devine inutil. Nu era nici o ruşine să gîndească astfel. În vreme ce chibzuia aşa, îşi luă ochii de la Thuran şi privi în gol, apoi se ridică clătinîndu-se pe picioare şi scoase un strigăt de bucurie.

— Pămînt! Jane, pămînt! Slavă Domnului, pămînt! Chiui printre buzele crăpate.

Fata se uită şi ea. Nu departe — la mai puțin de o sută de metri — zări o plajă aurie, iar dincolo de ea, vegetația luxuriantă a junglei tropicale.

— Acum poți să-l trezeşti — spuse Jane Porter: avea mustrări de conştiință fiindcă îl oprise pe Clayton să-i acorde ajutor lui Thuran.

Trecu o jumătate de oră pînă ce acesta dădu semne că-şi recapătă cunoştința. Deschise, în sfîrşit, ochii şi abia mai tîrziu se dumiri de norocul, ce le picase din cer. Cînd îşi reveni de-a binelea, barca se tîra uşor pe fundul nisipos..

Apa dătătoare de viață pe care o băuse şi imboldul speranței renăscute îi insuflară puteri lui Clayton ajutîndu-l să înainteze prin apa puțin adîncă

spre țărm; cu o frînghie trăgea barca după el. Legă frînghia de un mic arbore ce creştea chiar pe țărm; îi era teamă că refluxul o să ducă barca înapoi, în larg. De asemenea, îşi dădea seama că nu-şi redobîndise într-atît puterile, încît s-o mai ducă pe Jane Porter la mal şi că trebuie să mai aştepte cîteva ore.

Apoi izbuti să înainteze şi să se tîrască spre jungla din apropiere, unde văzuse nişte fructe tropicale. Cunoştințele sale privitoare la jungla lui Tarzan din neamul maimuțelor îl ajutară să aleagă din mulțimea de plante pe cele comestibile. După un ceas se înapoie pe plajă, încărcat cu de-ale gurii.

Ploaia încetase şi soarele incandescent îşi arunca săgețile nemiloase asupra fetei. Jane insistă să încerce cu orice chip să ajungă la mal. Înviorați de hrana pe care Clayton o adusese, cei trei reuşiră să poposească la umbra copacului de care era legată barca. Aici, vlăguiți de puteri, se aruncară pe pămînt ca să se odihnească şi adormiră; dormiră buştean pînă la căderea întunericului.

O lună încheiată trăiră pe plajă într-o singurătate relativă. Cînd îşi recăpătară pe de-a-ntregul puterile, cei doi bărbați construiră în crengile unui copac un adăpost primitiv, destul de sus ca să fie la adăpost de animalele de pradă. Ziua adunau fructe şi prindeau mici rozătoare; noaptea stăteau ghemuiți în adăpostul lor rudimentar, în timp ce sălbăticiunile junglei transformau orele nopții într-un adevărat chin.

Drept aşternut aveau ierburi din junglă, iar pe Jane Porter o înveleau cu pardesiul lui Clayton — acelaşi pardesiu pe care tînărul englez îl purtase în gara din Wisconsin. Clayton ridicase un paravan de crengi ca să despartă în două adăpostul: o parte pentru fată, cealaltă pentru el şi domnul Thuran.

Chiar de la început, domnul Thuran îşi dădu arama pe față: egoism, proastă creştere, aroganță, laşitate şi desfrîu. De vreo două ori, cei doi erau să se ia la bătaie din cauza purtării lui Thuran față de fată. Clayton nu îndrăznea să o lase singură cu el nici o clipă. Viața englezului şi a logodnicei sale era un coşmar neîntrerupt şi totuşi trăiau cu speranța că vor fi salvați.

Adeseori, gîndul Janei Porter zbura la aventura trăită odinioară pe țărmul sălbatic. Ah, dacă invincibilul zeu al pădurii ar fi alături de ei aşa cum fusese data trecută. Nu ar mai fi fost aşa de înfricoşați de fiarele care

dădeau tîrcoale pe sub adăpost sau de ticălosul lor tovarăş. Fără să vrea, făcea comparație între ocrotirea firavă pe care i-o putea oferi Clayton şi între ceea ce i-ar fi oferit Tarzan, dacă acesta ar fi fost martor la mitocăniile şi amenințările domnului Thuran. Într-o zi, cînd Clayton se duse la rîu s-aducă apă şi Thuran îi vorbi urît Janei, fata îi spuse deschis ce gîndeşte despre el:

— Ai noroc, domnule Thuran, că sărmanul domn Tarzan, care a dispărut în mod misterios de pe vaporul cu care călătoreați dumneata şi domnişoara Strong spre Cape Town nu e aici.

— L-ai cunoscut pe porcul ăla? o întrebă Thuran, rînjind.

— L-am cunoscut pe omul acela — răspunse ea. Cred că e singurul om adevărat pe care l-am cunoscut vreodată.

În glasul ei desluşi ceva care-l făcu pe ticălos să-şi dea seama că sentimentele fetei, pentru duşmanul lui însemnau ceva mai mult decît prietenie şi se bucură că se poate răzbuna şi mai vîrtos pe Tarzan, pe care-l credea mort, ponegrindu-l în fața Janei.

— Era mai rău decît un porc! strigă el. Era un nemernic, un laş. Ca să se salveze de mînia dreaptă a soțului unei femei pe care o necinstise şi-a spurcat sufletul încercînd să arunce toată vina asupra ei. Nereuşindu-i planul, a fugit din Franța ca să evite să-l întîlnească pe soț pe cîmpul de onoare. De aceea se afla pe vasul care ne ducea pe mine şi pe domnişoara Strong la Cape Town. Ştiu bine ce spun. Fiindcă femeia în cauză e chiar sora mea. Şi-am să-ți mai spun ceva ce n-am spus nimănui: bravul dumitale domn Tarzan a sărit peste bord, cuprins de spaimă că l-am recunoscut. Se tot lăuda c-o să-mi dea satisfacție, a doua zi... ne-am fi putut lupta cu cuțitele în salonul meu. Jane Porter îi rîse în nas:

— Să nu-ți închipui nici măcar o secundă că cineva care v-a cunoscut pe amîndoi ar crede o poveste atît de năstruşnică!

— Atunci de ce călătorea sub nume fals? o întrebă domnul Thuran.

— Nu te cred şi pace! țipă ea.

Cu toate acestea un grăunte de îndoială încolți în sufletul ei, deoarece ştia că Hazel Strong îl cunoscuse pe zeul pădurii sub numele de John Caldwell din Londra.

La mai puțin de cinci kilometri spre nord de adăpostul lor rudimentar se afla cabana lui Tarzan din neamul maimuțelor. Şi mai la nord, tot pe coastă, la cîțiva kilometri depărtare de cabană, se aflau nişte adăposturi rudimentare, dar bine construite, în care locuiau optsprezece suflete. Erau naufragiații din cele trei bărci de pe Lady Alice, de care se rătăcise barca lui Clayton.

Vîsliseră spre continent pe o mare liniştită şi ajunseră la țărm după trei ore. Nu avuseseră parte de nici una din nenorocirile naufragiului şi, deşi erau descurajați, necăjiți şi abătuți, din cauza catastrofei şi a greutăților neobişnuite din noua lor existență, nu luau totul în tragic. Se îmbărbătau

cu speranța că cea de-a patra barcă fusese descoperită de vreun vapor şi că, în scurt timp, se va organiza o cercetare amănunțită a coastei. Cum toate armele de foc şi munițiile de pe iaht fuseseră puse în barca Lordului Tennington, grupul era pregătit să se apere şi vîna cele necesare hranei.

Profesorul Archimedes Q. Porter era singura lor problemă. Încredințat pe deplin că fiica lui se află pe puntea unui vas care descoperise cea de-a patra barcă, renunțase să se mai preocupe de ea şi-şi dedicase toată forța intelectuală unor probleme ştiințifice extrem de importante şi greu de înțeles. Le considera singura hrană adecvată pentru un om cu erudiția sa şi nu-l interesa altceva nimic.

— Niciodată! Îi spunea domnul Samuel T. Philander, cu desăvîrşire istovit, Lordului Tennington. Niciodată n-a fost profesorul Porter mai dificil... ba... aş putea spune, imposibil. Vai, nu mai departe decît azi-dimineață am fost silit să slăbesc supravegherea o jumătate de oră; ei bine, cînd am revenit, ia-l de unde nu-i. Să fiu iertat, domnule! Unde credeți că l-am descoperit? La o jumătate de milă în largul oceanului, domnule, în una din bărcile de salvare, vîslind ca să slujească viața; căuta o viață mai bună. Nu ştiu cum de a ajuns pînă acolo, fiindcă avea doar o singură vîslă şi se învîrtea foarte fericit în loc. Un marinar m-a dus, cu o barcă, la el; profesorul s-a indignat de-a binelea cînd i-am sugerat că trebuie să ne întoarcem imediat la țărm. „Vai, domnule Philander, îmi spunea, sînt surprins că tocmai dumneata, care eşti un fin intelectual, ai îndrăzneala să întrerupi progresul ştiinței. Tocmai am dedus din anumite fenomene astronomice pe care le-am ținut sub o observație amănunțită, în timpul ultimelor nopți tropicale, o ipoteză complet nouă asupra nebuloaselor, care, fără îndoială, va revoluționa lumea ştiințifică. Doresc să consult o monografie excepțională asupra ipotezei lui Laplace, care, după cîte ştiu, se află într-o colecție particulară la New York. Intervenția dumitale, domnule Philander, va avea drept urmare o întîrziere ireparabilă, fiindcă tocmai acum mă duceam să obțin această carte". Trebuie să vă spun că numai cu mare greutate am reuşit să-l conving să se întoarcă imediat la țărm, fără a recurge la forță — încheie domnul Philander.

Domnişoara Strong şi mama ei se comportau foarte bine, în ciuda fricii, aproape permanente, că vor fi atacate de fiarele sălbatice. Pe de altă parte, nu împărtăşeau la fel de uşor ca ceilalți părerea că Jane, Clayton şi domnul Thuran fuseseră găsiți şi că se aflau în siguranță.

Esmeralda, guvernanta Janei Porter, plîngea într-una gîndindu-se la soarta crudă care o despărțise de „puica ei dulce".

Proverbiala bună dispoziție a Lordului Tennington nu-l părăsise nici acum. Rămăsese aceeaşi gazdă jovială care căuta să ofere întotdeauna oaspeților săi tot confortul şi toată plăcerea. Pentru oamenii de pe iaht era acelaşi comandant drept, dar ferm... nu încăpea nici un dubiu aici, în junglă, cum nu existase nici la bordul Lady-ei Alice, privitor la cine este

deținătorul autorității supreme în problemele importante şi în cazurile de urgență care cereau o rezolvare lucidă şi inteligentă.

Dacă acest grup de naufragiați, bine organizat şi relativ în siguranță, i-ar fi văzut pe ceilalți trei — zdrențăroşi şi înfricoşați — care se aflau doar la cîțiva kilometri mai la sud, cu greu ar fi recunoscut în ei pe foştii membri — elegant îmbrăcați şi bine dispuşi — ai micului grup de pe Lady Alice.

Clayton şi domnul Thuran erau aproape goi. Hainele li se sfîşiară în tufişurile țepoase şi în lianele încîlcite ale junglei prin care erau siliți să-şi croiască drum în căutarea hranei.

Jane Porter nu fusese, desigur, obligată să participe la aceste expediții istovitoare: cu toate acestea şi îmbrăcămintea ei era într-o stare de plîns.

Clayton, din lipsă de o ocupație mai bună, păstrase cu grijă pielea fiecărui animal pe care-l vînase. Întinzîndu-le pe tulpinile copacilor şi curățindu-le cu grijă, reuşise să le păstreze în bună stare, iar acum, cînd hainele amenințau să se rupă cu totul şi să nu-i mai acopere goliciunea, se apucă să-şi croiască din ele un veşmînt. Drept ac, folosi un ghimpe ascuțit, iar nişte fire de iarbă tare şi tendoane de animal îi slujiră drept ață.

Cînd isprăvi, avea un veşmînt fără mîneci, care-i ajungea aproape pînă la genunchi; şi cum era încropit din numeroase piei mici de diferite rozătoare, haina arăta mai degrabă ca o rochie grozav de ciudată, care, împreună cu mirosul urît şi persistent pe care-l emana, cu greu și-ar fi găsit loc în vreo garderobă. Veni însă timpul cînd, de dragul decenței, fu obligat să o îmbrace şi, cu toată situația, disperată în care se aflau, Jane Porter nu se putu abține să nu rîdă cu poftă văzîndu-l.

Nu după mult timp, Thuran, ajunse şi el la concluzia că este necesar să-şi confecționeze o haină asemănătoare, aşa încît cei doi — în picioarele goale şi cu bărbi imense — nu se deosebeau prea mult de reîncarnările a doi străbuni preistorici ai rasei umane. Mai mult, Thuran se şi purta ca unul dintr-aceştia.

Se scurseră aproape două luni de cînd duceau viața aceasta, cînd, pe neaşteptate, asupra lor se abătu marea nenorocire. Aceasta fu precedată de o întîmplare care mai-mai era să pună capăt suferințelor a doi dintre ei: să pună capăt pentru totdeauna în chip groaznic şi înspăimîntător, caracteristic junglei.

În urma unui acces de friguri, Thuran zăcea printre crengile adăpostului din copac. Clayton se afla în junglă, la cîteva sute de metri depărtare, în căutarea hranei. Cînd se întoarse, Jane Porter îi ieşi în întîmpinare. Pe urmele bărbatului se furişa şiret şi îndemînatic, un leu bătrîn şi jigărit. Timp de trei zile muşchii şi tendoanele lui îmbătrînite se dovediseră incapabile să-l ajute să facă rost de hrană pentru burta-i goală. De mai multe luni mînca din ce în ce mai rar şi mai puțin. Se ducea tot mai departe, rătăcind hăt aiurea de locurile lui obişnuite, să-şi caute o pradă mai lesnicioasă. În cele din urmă descoperi ființa cea mai slabă şi mai

lipsită de apărare — peste o clipă Numa avea să se înfrupte din carnea prăzii.

Clayton, neştiind nimic de moartea care-l pîndea pe la spate, intră în luminiş, îndreptîndu-se spre Jane. Ajunsese aproape de ea, la o sută de metri de liziera încîlcită a junglei. Deodată, peste umărul lui, fata văzu coama gălbuie şi ochii fioroşi tocmai cînd ierburile înalte se dădeau la o parte şi fiara uriaşă, înaintînd cu botul în pămînt, ieşi la iveală.

Înlemnită de groază, fata nu putu scoate un sunet, însă privirea fixă şi îngrozită a ochilor holbaţi vorbeau de la sine. Clayton aruncă iute o privire în spate şi-şi dădu seama de situaţia disperată în care se găseau. Leul se afla la mai puţin de treizeci de paşi de ei şi aceeaşi distanţă îi despărţea de adăpost. Bărbatul era înarmat cu un ciomag zdravăn, care însă după cum îşi dădu seama imediat, avea tot atîta eficacitate împotriva unui leu flămînd ca o puşcă de jucărie.

Numa, lacom şi înfometat, învăţase de mult că era inutil să ragă sau să geamă cînd pornea în căutarea prăzii; acum însă, fiind sigur că are carnea în labele sale încă puternice, deschise fălcile imense şi dădu drumul la o serie de răgete asurzitoare ce exprimau furia lui de mult înnăbuşită. Răgetul făcu să vuiască jungla.

— Fugi, Jane! strigă Clayton! Repede! Fugi în adăpost!

Muşchii paralizaţi refuzară să-i dea ascultare şi fata rămase pe loc, mută şi nemişcată, privind cu ochii holbaţi fiara ce înainta spre ei.

La auzul acelui răget îngrozitor, Thuran veni în pragul adăpostului şi, cînd văzu scena din faţa ochilor, începu să strige la ei:

— Fugiţi! Fugiţi! Fugiţi! Altfel rămîn singur în locul ăsta blestemat.!..

Se prăbuşi şi începu să plîngă.

O clipă, glasul lui abătu atenţia leului, care se opri deodată, să arunce o privire întrebătoare în direcţia copacului. Clayton nu mai putu să îndure încordarea nervoasă. Întorcîndu-se cu spatele spre fiară, îşi îngropa capul în palme şi aşteptă. Fata îl privi, cuprinsă de groază. De ce nu făcea nimic? Dacă trebuia să moară, cel puţin să moară ca un bărbat curajos; să-l ciomăgească pe leu cu băţul acela, oricît de puternică ar fi fost fiara. Aşa ar fi făcut oare Tarzan din neamul maimuţelor? Nu ar fi luptat vitejeşte, vînzîndu-şi scump pielea?

Chiar în clipa aceea leul se ghemui, pregătindu-se să sară, săritură ce avea să le sfîrşească vieţile în colţii ascuţiţi şi necruţători. Jane căzu în genunchi şi se rugă; închise şi ochii ca să nu vadă clipa cumplită. Thuran, slăbit de febră, leşină.

Secundele se prelungiră în minute, minutele se transformară în eternitate şi totuşi fiara nu sărea. Clayton îşi pierduse aproape de tot, cunoştinţa din cauza chinului prelungit de frică... genunchii îi tremurau... încă un minut şi se prăbuşea.

Jane Porter nu mai putu îndura. Deschise ochii. Visa oare?

— William, priveşte! şopti ea.

Clayton se stăpîni îndeajuns ca să poată înălța capul; se întoarse spre leu. Un strigăt de uimire îi scăpă de pe buze: chiar la picioarele lor, fiara zăcea moartă; o suliță grea străpunsese trupul gălbui. Pătrunsese prin spinarea lată, deasupra omoplatului drept şi după ce străbătuse corpul, se înfipsese în inimă.

Jane Porter se ridică în picioare, tremurînd din toate mădularele. Clayton întinse o mînă să o sprijine şi o trase aproape de el. Apoi, apăsîndu-i capul pe umăr, se aplecă să o sărute de fericire că scăpaseră cu viață.

Fata îl respinse uşor:

— Te rog, nu, William. În ultimele clipe am trăit parcă o mie de ani. În fața morții am învățat ce înseamnă viața. Nu vreau să te rănesc mai mult decît e necesar; însă nu mai suport să trăiesc în situația asta imposibilă. Am încercat să mă țin de cuvînt; asta din cauza unui fals sentiment de loialitate față de tine şi de o făgăduială făcută în grabă. Ultimele secunde din viață mi-au arătat că ar fi groaznic să continui să m-amăgesc, atît pe mine cît şi pe tine, sau să mai nutresc, chiar şi pentru o clipă, speranța de a deveni soția ta, dacă vom ajunge din nou printre oameni.

— Vai, Jane, ce vrei să spui? Ce legătură are salvarea noastră providențială cu schimbarea sentimentelor tale față de mine? Acum eşti slăbită… mîine vei fi din nou tu…

— Acum sînt mult mai mult eu însămi decît am fost pînă acum un an — răspunse fata. Spaima prin care tocmai am trecut mi-a reamintit că omul cel mai curajos din cîți au existat pe lume m-a onorat cu dragostea lui. Mult timp nu mi-am dat seama că l-am iubit tot atît şi că l-am alungat. Acum e mort şi nu mai am de gînd să mă mărit. Cu siguranță că nu mă voi mărita cu un altul mai puțin curajos decît el; aş avea un veşnic sentiment de dispreț pentru laşitatea soțului meu. Mă înțelegi?

— Da — răspunse el, cu capul plecat şi cu fața roşie ca focul din cauza ruşinii.

A doua zi se petrecu marea tragedie.

22. COMORILE DIN OPAR

Se făcu întuneric beznă înainte ca La, marea preoteasă, să se întoarcă în camera morților, cu mîncare şi apă pentru Tarzan. Fără nici o lumină, La îşi dibuia drumul cu mîinile de-a lungul zidurilor năruite, pînă ce găsi camera. Prin grătarul de piatră de deasupra străbătea lumina palidă a lunii tropicale.

Cînd auzi zgomotul de paşi apropiindu-se, Tarzan se ascunse în bezna din capătul celălalt al încăperii; îndată ce o recunoscu însă, veni să o întîmpine.

— Sînt furioşi — fură primele ei cuvinte. Niciodată nu s-a întîmplat ca un om care urma să fie sacrificat să scape cu viață de pe altar. Cincizeci de luptători au şi pornit în căutarea ta. Au scotocit prin tot templul... în afară de camera asta...

— Dar de ce se tem să vină aici?

— Fiindcă aici e lăcaşul morților. Aici se întorc cei morți ca să se roage. Vezi acest vechi altar? Pe el, cei morți îi sacrifică pe cei vii, dacă găsesc vreunul aici. Iată de ce ai noştri ocolesc camera asta. Oricine ar vrea să intre aici, ştie că morții îl aşteaptă ca să-l înşface şi apoi să-l sacrifice.

— Dar tu?

— Eu sînt mare preoteasă... eu sînt singura care sînt ocrotită împotriva morților. Eu sînt aceea care, la anumite intervale de timp, le aduce cîte o jertfă umană în lumea de deasupra. Numai eu pot intra aici fără să mă tem.

— De ce nu m-au înhățat morții şi pe mine? o întrebă el, rîzînd uşor.

Uimită, ea îl privi o clipă. Apoi îi răspunse:

— Datoria unei mari preotese e de a învăța, de a oficia potrivit credinței pe care alții, mai înțelepți au statornicit-o; nicăieri însă nu se spune că preoteasa trebuie să şi creadă. Cu cît cineva ştie mai mult despre religie, cu atîta crede mai puțin... nimeni nu ştie mai mult despre religia mea decît ştiu eu.

— Atunci singurul lucru de care te temi e că prietenii tăi morți ar putea descoperi duplicitatea ta?

— Un lucru e sigur: morții sînt morți, nu mai pot face rău... sau ajuta. De aceea trebuie să ne bizuim pe propriile noastre forțe şi cu cît vom acționa mai repede, cu atît mai bine. Mi-a fost greu să le înşel vigilența, chiar şi acum cînd ți-aduceam picul ăsta de mîncare. A încerca să repet

acest lucru în fiecare zi, ar fi culmea nebuniei. Hai să vedem cît de departe putem înainta prin coridoare înainte de a fi nevoită să mă întorc.

Îl conduse înapoi, în camera de sub sala altarului; de aici o luară pe unul din nenumăratele coridoare ce porneau din ea; în întuneric, Tarzan nu putu să vadă pe care din ele o apucaseră. Timp de zece minute orbecăiră de-a lungul unui coridor întortocheat pînă ce ajunseră la o uşă zăvorită. Aici o auzi pe La cum bîjbîie cu o cheie; curînd răsună un scrîşnet de zăvor metalic. Uşa se deschise, scîncind în balamalele-i ruginite şi intrară.

— Aici vei fi în siguranță pînă mîine seară — îi spuse.

La ieşi afară şi, după ce închise uşa, o zăvori la loc.

Tarzan parcă coborîse în Erebus. Nici măcar ochii săi, obişnuiți cu întunericul din junglă, nu putură străpunge bezna din jur. Precaut, înaintă cu mîna întinsă pînă ce atinse un perete; apoi cercetă cu grijă tuspatru pereți ai încăperii.

Camera părea să aibă cam cincizeci de metri pătrați. Pardoseala era de piatră, iar pereții erau alcătuiți din plăcuțe de granit de diferite mărimi, îmbinate ingenios fără mortar.

După ce făcu primul tur în jurul camerei, Tarzan descoperi un fenomen ciudat pentru o încăpere prevăzută cu o singură uşă şi fără nici o fereastră. Păşi din nou cu multă atenție de-a lungul pereților. Nu, nu se putea înşela! Se opri dinaintea peretelui opus uşii. O clipă rămase nemişcat, apoi făcu cîțiva paşi la dreapta, se întoarse la loc şi făcu cîțiva paşi la stînga.

Repetă întregul circuit al camerei, pipăind cu grijă fiece centimetru de perete. Cînd isprăvi, se opri din nou în fața porțiunii care-i trezise curiozitatea. Nu exista nici o îndoială. Într-un loc anumit şi numai acolo, pătrundea un curent de aer proaspăt.

Tarzan încercă să mişte cîteva plăcuțe de granit, care alcătuiau zidul în acel loc şi în cele din urmă reuşi: găsi o plăcuță ce se deplasă imediat. Avea cam douăzeci şi cinci de centimetri grosime şi o suprafață de şapte pe cincisprezece centimetri. Omul-maimuță scoase una cîte una şi celelalte plăcuțe. În acest loc peretele era construit în întregime din astfel de plăci aproape perfecte. În scurt timp îndepărtă cam o duzină, după care întinse mîna să încerce stratul următor de zidărie. Spre surprinderea lui, atît cît ajunse cu brațul său lung, nu dădu peste nimic în spatele zidăriei.

După cîteva minute îndepărtase destule plăcuțe ca să poată trece prin deschizătură. Chiar în față, i se părea că desluşeşte o licărire slabă; abia dacă se zărea în întunericul de nepătruns. Înainta cu grijă de-a buşilea pînă ce, după aproape cinci metri — cît era grosimea medie a fundației zidurilor — podeaua se sfîrşea brusc într-un abis. Întinse mîna: nu întîlni nimic; apoi, ținîndu-se de marginea hăului, îşi dădu drumul în jos: picioarele nu atingeau fundul.

În cele din urmă îi trecu prin minte să se uite în sus şi acolo, deasupra lui, printr-o deschizătură rotundă, văzu o pată de cer înstelat. Pipăind mai

departe pereții puțului, atît cît putea întinde brațul, omul-maimuță constată că peretele convergea spre centrul puțului, în sus. Deci orice posibilitate de evadare în direcția aceasta era înlăturată.

Pe cînd şedea astfel, făcînd fel şi fel de presupuneri privitoare la rostul şi întrebuințarea pasajului misterios şi a puțului de la capătul său, luna ajunse exact deasupra deschizăturii rotunde de sus, aruncînd o lumină dulce şi argintie în adîncul întunecos. Brusc, Tarzan dezlegă misterul puțului, departe, sub el, văzu cum sclipeşte oglinda unei ape. Dăduse deci peste un puț vechi... însă ce legătură era între puț şi închisoarea în care fusese ascuns?

Lumina lunii inunda acum tot interiorul puțului şi Tarzan putu să observe o altă deschidere în peretele opus. Se întreba dacă această deschidere era cumva gura unui pasaj care să ducă dincolo de zidurile cetății. Merita, oricum, să cerceteze şi se apucă de treabă.

Se întoarse imediat la peretele pe care-l desfăcuse plăcuță cu plăcuță şi explora ce se afla dincolo de el; cără apoi plăcile în coridor şi le puse la loc, aşa cum fuseseră înainte. Cantitatea imensă de praf pe care o observase pe plăci cînd le scosese din, loc îl încredințase că pasajul secret nu fusese folosit de mult, chiar dacă locuitorii de azi ai cetății ştiau de el.

După ce refăcu peretele, Tarzan se întoarse la puț, care în acel loc avea o lățime de vreo cinci metri. Nu-i era deloc greu să sară peste spațiul gol şi, o clipă mai tîrziu, înainta de-a lungul unui tunel îngust. Păşea acum cu mai multă atenție de frică să nu cadă în alt puț la fel cu puțul lăsat în urmă.

Parcursese cîteva zeci de metri cînd întîlni nişte trepte ce duceau în jos, într-o beznă de nepătruns. La vreo şapte metri dedesubt reîncepea porțiunea orizontală a tunelului; puțin după aceea fu oprit să mai înainteze din pricina unei uşi grele de lemn baricadată cu bîrne groase pe partea dinspre care venea el. Acest lucru îl convinse şi mai vîrtos că se afla într-un pasaj ce ducea spre lumea din afară. Era limpede că uşa ferecată avea drept scop să împiedice accesul din partea opusă. Numai dacă tunelul nu dădea într-o închisoare!

Bîrnele erau acoperite cu un strat gros de praf: alt indiciu că pasajul nu fusese folosit de mult. Pe cînd înlătura masivul obstacol, balamalele uriaşe scoaseră nişte sunete stridente, parcă protestînd împotriva intrusului. Tarzan se opri o clipă ca să se convingă că zgomotul acela neobişnuit în puterea nopții nu-i alarmase pe cei din interiorul templului; nu auzi nimic şi trecu pragul uşii.

Continuîndu-şi cu grijă drumul, ajunse în interiorul unei încăperi largi. De-a lungul pereților, pînă la tavan şi pe jos cît era podeaua de largă, se aflau îngrămădite rînduri-rînduri de lingouri avînd o formă ciudată, totuşi uniformă. Pipăindu-le, trase concluzia că sînt în formă de romb. Lingourile erau foarte grele şi, dacă nu ar fi fost atît de multe, nu s-ar mai fi îndoit că sînt de aur; socotind ce bogăție fabuloasă ar reprezenta aceste mii de

kilograme de metal dacă ar fi într-adevăr aur, rămase încredinţat că trebuie să fie un metal mai puţin preţios.

La capătul celălalt al încăperii descoperi o altă uşă ferecată. Din nou bîrnele de la interior îi dădură speranţa că merge printr-un pasaj vechi şi uitat ce duce spre libertate. Dincolo de uşă, coridorul înainta drept, ca o suliţă de război şi curînd deveni limpede pentru omul-maimuţă că se îndrepta spre exteriorul templului. De-ar fi ştiut numai direcţia în care ducea! Dacă mergea spre apus, însemna că ajunsese dincolo de zidurile exterioare ale cetăţii.

Cu speranţe crescînde se avîntă mai departe, îndrăzneala îmboldindu-l să se grăbească, pînă ce, după o jumătate de oră, întîlni alte trepte ce duceau undeva sus. La bază, scara era de piatră, însă pe cînd urca, tălpile sale goale simţiră o schimbare bruscă a materialului de construcţie! Treptele de piatră fuseseră înlocuite cu trepte de granit. Pipăindu-le, omul-maimuţă descoperi că sînt tăiate în stîncă, fiindcă nu simţi nici o crăpătură care să indice că sînt îmbinate.

Urcă scara în spirală cam vreo treizeci de metri pînă ce, la o cotitură bruscă, Tarzan se pomeni într-o crăpătură îngustă, între doi pereţi de stîncă. Deasupra strălucea cerul înstelat, iar în faţă se înălţa o pantă ce înlocuia treptele ce se sfîrşeau chiar la temelia ei. Tarzan se grăbi să urce cărarea; la capătul de sus dădu peste culmea stîncoasă a unui bloc de granit. La o milă în urmă se afla cetatea năruită, Opar, cu foişoarele şi turnurile scăldate în lumina blîndă a lunii ecuatoriale. Tarzan privi lingoul pe care îl adusese cu el. Îl cercetă doar o clipă în razele lunii, apoi înălţă capul şi privi în depărtare la grandioasele construcţii în ruine.

— Opar... — murmură el. Opar, cetate vrăjită... cetate a morţilor şi a trecutului de mult uitat. Cetate a frumuseţilor şi a monştrilor. Cetate a grozăviilor şi a morţii... Cetate a bogăţiilor fabuloase.

Lingoul era de aur curat.

Blocul de granit pe care se găsea Tarzan se afla departe, în cîmpia dintre cetate şi stîncile pe care el şi războinicii lui negri le escaladaseră cu o zi înainte. Coborîrea de pe colina abruptă şi bolovănoasă se dovedi foarte grea şi nespus de periculoasă chiar şi pentru omul-maimuţă. În cele din urmă simţi sub picioare pămîntul moale al văii şi, fără a mai întoarce privirea spre Opar, se îndreptă cu paşi repezi către stîncile ce închideau valea.

Cînd ajunse pe platoul din vîrful muntelui la graniţa de vest a văii, soarele tocmai răsărea. Departe, sub el, văzu un fir de fum ridicîndu-se

deasupra copacilor din pădurea de la poalele dealurilor.

— Oameni! murmură el. Cincizeci erau cei care au pornit în urmărirea mea. N-or fi chiar ei?

Coborî încet pe pereții stîncilor şi, după ce ajunse într-o vîlcea îngustă care-l ducea direct spre pădurea din depărtare, grăbi pasul în direcția fumului. Ajungînd la marginea pădurii, cam la un sfert de kilometru de locul unde, în aerul liniştit, se înălța firicelul de fum, o porni într-acolo. Se apropie pe furiş de ei pînă ce în față apăru o tabără rudimentară; în centrul ei, în jurul focurilor, şedeau cei cincizeci de războinici waziri. Strigă la ei în limba lor:

— Sculați-vă, copiii mei şi întîmpinați-vă regele!

Cu exclamații de uimire şi teamă, luptătorii săriră în picioare, neştiind bine dacă să fugă sau ba. Apoi Tarzan se lăsă uşor de pe o creangă, care atîrna chiar deasupra lor. Văzînd că e într-adevăr căpetenia lor în carne şi oase şi nu un duh reîncarnat, războinicii înnebuniră de bucurie.

— Am fost nişte laşi, o, Waziri! strigă Busuli. Am fugit şi te-am lăsat să înfrunți singur soarta; însă cînd ne-a trecut spaima, am jurat să ne întoarcem să te salvăm sau, cel puțin să ne răzbunăm pe ucigaşii tăi. Tocmai ne pregăteam să urcăm din nou înălțimile astea, ca să trecem prin valea pustie spre cetatea înfricoşătoare.

— Ați văzut cumva cincizeci de oameni cu înfățişare de monştri trecînd peste stînci şi îndreptîndu-se spre pădurea asta?

— Da, Waziri — răspunse Busuli. Au trecut ieri tîrziu, tocmai cînd voiam să ne întoarcem după tine. Nu se pricepeau deloc să se furişeze prin pădure. I-am auzit că vin în urma noastră cu mult înainte de a-i vedea şi, cum noi aveam alte planuri, ne-am ascuns în pădure şi i-am lăsat să treacă. Umblau repede, legănîndu-se pe picioarele lor scurte şi, din cînd în cînd, mergeau pe tuspatru labele ca Bolgani, gorila. Aveau, într-adevăr, o înfățişare groaznică, Waziri.

La rîndul său, Tarzan le istorisi peripețiile sale, vorbindu-le şi despre metalul galben pe care-l descoperise. Nici unul nu şovăi cînd le expuse planul de a se reîntoarce în timpul nopții să ia cît puteau duce din comoara imensă. Drept care, cînd peste valea dezolantă a Oparului coborî asfințitul, cincizeci de războinici negri ca abanosul se îndreptau în pas vioi spre blocul

uriaş de granit ce se ridica în fața cetății.

Dacă coborîrea pe suprafața blocului se dovedise o treabă anevoioasă, Tarzan îşi dădu seama că era aproape cu neputință să-i urce pe cei cincizeci de luptători pe culmea lui. Într-un tîrziu făcură şi isprava asta în urma unor eforturi herculeane din partea omului-maimuță. Legară zece sulițe cap la cap şi, cu un capăt al acestui lanț neobişnuit, prins de brîu, Tarzan reuşi să ajungă în vîrf. Odată ajuns, îi trase pe toți sus; în felul acesta, grupul poposi cu bine pe culmea blocului. Tarzan îi călăuzi de îndată la comoară şi dădu fiecăruia cîte două lingouri: cam patruzeci de kilograme.

Pe la miezul nopții grupul se afla din nou la poalele blocului de granit, însă, din cauza poverilor, le trebui mai mult timp să ajungă din nou pe culme. De acolo călătoriră spre casă mai încet, fiindcă aceşti mîndri luptători nu erau obişnuiți să care poveri. Duceau lingourile fără să crîcnească. După treizeci de zile ajunseră la hotarul ținutului lor.

Aici, în loc să meargă tot spre nord-vest, către satul lor, Tarzan îi îndreptă spre vest pînă ce, în dimineața celei de a treizeci şi treia zi, le porunci să ridice tabăra şi să se întoarcă în sat, lăsînd aurul acolo unde-l stivuiseră cu o noapte înainte.

— Şi tu, Waziri? Îl întrebară.

— Voi rămîne aici cîteva zile, copiii mei — le răspunse. Acum grăbiți-vă s-ajungeți acasă, la neveste şi la copii.

După ce plecară, Tarzan luă două lingouri şi, sărind într-un copac, înainta cu uşurință la cîțiva zeci de metri deasupra vegetației încîlcite şi de nepătruns, după care intră brusc într-un fel de luminiş în jurul căruia giganții pădurii tronau ca nişte gardieni. În centrul acestui amfiteatru natural se afla o movilă de pămînt.

Tarzan mai fusese de sute de ori în acest loc tainic; era atît de bine ascuns de tufişuri spinoase şi de liane încîlcite şi atît de dese, încît nici măcar Sheeta, leopardul, nu-şi putea croi drum pînă acolo. Nici Tantor, cu puterea lui uriaşă, n-avea cum să-şi deschidă cale prin barierele care ocroteau locul de sfat al marilor maimuțe, ferindu-l de indiscreția celorlalți locuitori ai junglei.

Tarzan făcu de cincizeci de ori drumul înainte şi înapoi pînă ce cără în interiorul amfiteatrului toate lingourile. Apoi, din scorbura unui copac bătrîn şi lovit de trăsnet, scoase sapa cu care dezgropase lada profesorului Archimedes Q. Porter, îngropată odinioară în acelaşi loc. Săpă un şanț lung şi acolo rîndui lingourile aduse de negri tocmai din comoara uitată ce zăcea în cetatea Oparului.

Peste noapte, Tarzan dormi în amfiteatru. A doua zi în zori plecă să-şi mai vadă cabana înainte de a se întoarce la wazirii săi. Găsind lucrurile aşa cum le lăsase, se avîntă mai adînc în junglă, să vîneze. Avea de gînd să-şi aducă prada la cabană, unde putea să prînzească în linişte şi-apoi să-şi petreacă noaptea într-un pat confortabil.

Merse cam cinci kilometri spre sud, spre rîul mare ce se vărsa în ocean la vreo şase kilometri de cabana lui. Străbătuse aproape o jumătate de kilometru cînd nările sale fură izbite de mirosul ce trezeşte toată jungla: adulmecase carne de om.

Briza venea dinspre ocean, aşa că Tarzan ştia că oamenii se aflau la vest de el. Odată cu mirosul de om veni şi mirosul lui Numa. Om şi leu., Aş face bine să mă grăbesc — gîndi omul maimuță, recunoscînd mirosul de oameni albi. Numa a plecat la vînătoare.

Cînd ajunse printre copacii de la marginea junglei, văzu o femeie îngenuncheată rugîndu-se; în fața ei se afla un bărbat alb care arăta ca un sălbatic şi care îşi ținea fața îngropată în palme. În spatele bărbatului zări un leu jigărit gata să ucidă prada uşoară. Fața bărbatului era aplecată; capul femeii, de asemenea: se ruga. Nu putea desluşi trăsăturile nici unuia.

Numa se pregătise să sară. Nu mai era de pierdut nici măcar o clipă. Tarzan nu putea folosi arcul, trăgînd la momentul potrivit una din săgețile sale otrăvite în trupul fiarei; apoi se afla prea departe ca să ajungă la vreme şi să lovească fiara cu cuțitul. Mai avea o singură speranță, una singură. Şi omul-maimuță acționa cu viteza gîndului.

Un braț musculos se trase înapoi... o fracțiune de secundă deasupra umărului gigant se legănă o suliță imensă, apoi brațul puternic se destinse: moartea izbucni ca un fulger printre frunze şi se împlîntă în inima leului. Fără să scoată un sunet, fiara se prăbuşi moartă chiar la picioarele celor ce urmau să-i cadă în gheare.

O clipă, nici bărbatul, nici femeia nu se clintiră din loc. Apoi femeia deschise ochii şi, privi cuprinsă de mirare la fiara moartă din spatele prietenului ei. Cînd capul acela frumos se ridică, Tarzan din neamul maimuțelor scoase un strigăt de uimire. Nu-i venea să creadă. Înnebunise oare? Doar nu era cu putință să fie femeia pe care o iubea?! Şi totuşi ea era!

Femeia se ridică, iar bărbatul o cuprinse cu brațele, vrînd să o sărute; atunci, deodată omul-maimuță văzu roşu înaintea ochilor; privirea i se încețoşa, iar vechea cicatrice de pe frunte se făcu purpurie pe pielea-i bronzată. Fața i se schimonosi într-o expresie cumplită; potrivi o săgeată otrăvită în arc. Pe cînd țintea bărbatul, în ochii de oțel avea o licărire de ură. Privi o clipă de-a lungul săgeții lustruite, întinzînd coarda arcului mult înapoi, ca săgeata să poată străpunge inima rivalului.

Totuşi mesagerul morții nu porni. Încet, Tarzan coborî vîrful săgeții; cicatricea de pe frunte dispăru, coarda se destinse. Cu capul plecat, Tarzan din neamul maimuțelor se întoarse, mîhnit în junglă, îndreptîndu-se spre satul tribului waziri.

23. CEI CINCIZECI DE MONŞTRI

Timp de mai multe minute, Jane Porter şi William Cecil Clayton stătură nemişcați, privind țintă la leşul fiarei a cărei pradă urmau să devină şi de care scăpaseră în chip atît de miraculos. Fata vorbi cea dintîi:

— Cine să fi fost? şopti ea.

— Dumnezeu ştie! fu singurul răspuns al bărbatului.

— Dacă e un prieten, de ce nu se-arată? N-ar fi mai bine să-l strigăm şi să-i mulțumim cel puțin?

Clayton făcu întocmai, însă nu primi nici un răspuns.

Jane Porter se cutremură.

— Jungla misterioasă... — murmură ea. Jungla teribilă... Pînă şi manifestările de prietenie sînt pline de mister.

— Mai bine ne-am întoarce în adăpost — spuse Clayton. Cel puțin acolo vei fi în siguranță. Eu nu-ți pot asigura nici un fel de protecție — adăugă el, trist.

— Nu vorbi aşa, William — îl dojeni fata, mîhnită că-i rănise mîndria. Ai făcut tot ce ai putut. Ai fost bine intenționat, ai dovedit spirit de sacrificiu şi curaj. N-ai nici o vină că nu eşti supraom. Doar un singur bărbat din cîți am întîlnit vreodată ar fi putut să facă mai mult decît tine. Din cauza încordării n-am ales cuvintele cele mai potrivite... N-am vrut cîtuşi de puțin să te rănesc. Tot ceea ce doresc e să ne înțelegem amîndoi, o dată pentru totdeauna, că nu voi putea să mă mărit cu tine... că o astfel de căsătorie ar fi un păcat.

— Cred că înțeleg — răspunse el. Să nu mai vorbim de asta... cel puțin pînă ajungem din nou în lumea civilizată.

A doua zi Thuran se simți şi mai rău. Delira aproape tot timpul. Nu puteau face nimic ca să-i potolească durerea şi nici Clayton nu se grăbea să încerce ceva. Se temea de el din cauza fetei... şi, în străfundul inimii, spera că bărbatul acela o să moară. Gîndul că i s-ar fi putut întîmpla ceva care s-o lase pe fată la discreția acestui nemernic îl îngrijora mult mai mult decît faptul că, lăsînd-o singură la marginea pădurii, ar fi avut parte de o moarte sigură.

Englezul scoase sulița grea din trupul leului. Acum, cînd pornea dimineața la vînătoare în junglă, se simțea mai sigur pe sine, mai puternic ca oricînd. Se avînta mult mai departe de adăpost.

Într-o zi, ca să nu mai audă văicărelile nesuferite ale bolnavului de friguri, Jane Porter coborî din adăpost şi se aşeză la poalele trunchiului... Nu îndrăznea să se aventureze mai departe. Se aşeză chiar la piciorul scării, pe care Clayton o cioplise special pentru ea şi se uita spre largul oceanului, în speranța că va zări un vapor la orizont.

Cum stătea cu spatele spre junglă, nu văzu cum ierburile se dădură la o parte şi cum nişte chipuri sălbatice priveau spre ea. Ochii oblici, injectați şi mici o cercetau cu atenție, rotindu-se din cînd în cînd în toate direcțiile ca să vadă dacă nu mai sînt şi alți oameni prin apropiere.

Se ivi un cap, apoi încă unul şi încă unul... Bărbatul din adăpost începu să aiureze din nou; capetele dispărură tot atît de discret precum apăruseră. Curînd însă ieşiră din nou la iveală. Fata părea surdă la văicărelile neîncetate ale bărbatului din adăpost.

Una cîte una, siluetele monstruoase ieşiră din junglă şi se tîrîră pe furiş spre femeia care nici nu bănuia ce se petrece în spatele ei. Un foşnet uşor de ierburi îi atrase în cele din urmă atenția. Întoarse capul şi cînd văzu chipurile acelea hidoase, sări în picioare, scoțînd un țipăt de groază. În clipa aceea se năpustiră asupra ei. Unul din monştri o ridică în brațele-i lungi, ca de gorilă şi fugi cu ea înapoi în junglă. O labă murdară îi astupă gura şi-i înăbuşi strigătele. Şocul, adăugat la săptămînile de chin prin care trecuse pînă atunci, era mult mai mult decît putea să îndure. Nervii zdruncinați cedară şi fata îşi pierdu cunoştința.

Cînd îşi reveni, se găsea în desişul pădurii virgine. Era noapte. În mica poiană unde se opriseră ardea vesel un foc mare; în jurul lui şedeau ghemuiți cincizeci de bărbați. Aveau capul şi fața acoperite cu lațe de păr încîlcit; îşi sprijineau brațele lungi pe genunchii îndoiți ai picioarelor lor scurte şi strîmbe. Tocmai mestecau ca nişte fiare o mîncare groaznică. Într-un vas, pe foc, clocotea o fiertură şi, din cînd în cînd, una din făpturi scotea de acolo, cu un băț ascuțit la un capăt, cîte o bucată de carne.

Cînd băgară de seamă că prizoniera şi-a recăpătat cunoştința, o mînă murdară îi aruncă o bucată din fiertura înfiorătoare. Bucata se rostogoli lîngă ea; Jane fu cutremurată de o senzație puternică de greață şi închise ochii.

Străbătură jungla deasă zile la rînd. În tot timpul acestor zile nesfîrşite, obositoare şi înăbuşitoare, fata, cu răni la picioare şi istovită, era cînd tîrîtă, cînd îmbrîncită fără milă. Adesea se împiedica şi cădea şi atunci monştrii aflați în apropierea ei o înghionteau şi o loveau. Cu mult înainte de a ajunge la capătul călătoriei, pantofii i se făcuseră ferfeniță, nici tălpi. Nu mai aveau. Hainele i se sfîşiaseră şi ajunseseră nişte zdrențe, iar prin zdrențele acelea vrednice de milă se vedea pielea, care, odată albă şi catifelată, era acum aspră şi însîngerată din cauza miilor de ghimpi şi a mărăcinilor necruțători prin care o tîrau monştrii.

În ultimele două zile ale drumului era atît de istovită, încît nici măcar

loviturile şi ghionturile nu mai ajutau ca ea să se țină pe sărmanele-i picioare, pline de răni sîngerînde şi vînătăi. Trupul sleit de puteri ajunsese la ultima limită; fata era cu desăvîrşire sfîrşită: nu mai putea să se tîrască nici măcar în genunchi.

Bestiile o înconjurară, amenințînd-o şi împingînd-o cu ciomegele. O băteau şi o loveau cu pumnii şi cu picioarele, însă ea continua să zacă la pămînt, cu ochii închişi, implorînd moartea salvatoare să vină şi s-o ia; numai moartea o putea scăpa de acest chin. Însă sfîrşitul nu voia să vină şi, brusc, cei cincizeci de monştri îşi dădură seama că victima lor nu mai poate să umble. O ridicară pe sus, o purtară pe brațe tot restul drumului. Tîrziu, într-o după-amiază, fata zări înălțîndu-se în fața lor zidurile în ruină ale unei cetăți mari, însă era atît de slăbită şi de bolnavă, încît nu manifestă nici un dram de curiozitate. Oriunde ar fi dus-o, sfîrşitul la care se putea aştepta din partea acestor brute fioroase nu era decît unul singur.

Într-un tîrziu, trecură dincolo de două ziduri mari şi pătrunseră în interiorul cetății năruite. O duseră într-un edificiu ce stătea gata să se prăbuşească şi acolo fu înconjurată de alte cîteva sute de făpturi asemănătoare cu cele care o capturaseră. Printre ele se aflau femei, cu o înfățişare mai puțin cumplită. Văzîndu-le, în sufletul ei miji o rază de speranță ce-i mai alină starea jalnică în care se afla. Dar speranța nu dură mult: femeile nu-i arătară nici un pic de milă, deşi, pe de altă parte, nu-i făcură nici un rău.

După ce, spre satisfacția unanimă a locuitorilor, o controlară din cap pînă în picioare, o duseră într-o hrubă întunecoasă şi o lăsară să zacă acolo pe podeaua goală. Lîngă ea se aflau un castron de tablă plin cu apă şi un altul cu mîncare.

Timp de cîteva săptămîni nu văzu decît două, trei femei, a căror menire era să-i aducă hrană şi apă. Treptat, fata îşi recapătă forțele... În curînd avea să fie vrednică de a fi oferită drept jertfă Zeului în Flăcări. Din fericire pentru ea, nu ştia ce soartă o aşteaptă.

Pe cînd Tarzan din neamul maimuțelor păşea abătut prin junglă, după ce împlîntase în trupul leului sulița care-i salvă pe Clayton şi pe Jane Porter din ghearele şi colții lui Numa, sufletul îi fu năpădit de o durere covîrşitoare izvorîtă dintr-o rană proaspăt deschisă în inima lui. Îi părea bine că se oprise la timp şi nu săvîrşise omorul acela, sub impulsul nebunesc al geloziei şi furiei oarbe. Pe Clayton nu-l despărțise decît o secundă de moartea pornită din mîinile omului-maimuță. În răstimpul de o clipă în care o recunoscu pe fată şi pe logodnicul ei şi renunțase de a trimite săgeata otrăvită spre inima englezului, Tarzan fu stăpînit de impulsurile sălbatice ale fiarei.

Văzuse femeia pe care o dorea... femeia lui... în brațele altuia. Potrivit legilor necruțătoare ale junglei, pentru el nu exista decît o singură cale; însă, înainte de a fi prea tîrziu, sentimentele mai blînde ale cavalerismului

său dominară flăcările patimei şi-l salvară. De o mie de ori mulțumi cerului că acestea triumfaseră înainte de a da drumul săgeții.

Se gîndea acum să se întoarcă în mijlocul tribului waziri, însă pînă şi ideea aceasta îi repugnă. Nu mai dorea să vadă în ochi ființă omenească. Va hoinări o vreme de unul singur prin junglă, pînă ce tăişul ascuțit al amărăciunii avea să se tocească. Ca şi fiarele, semenele lui, prefera să sufere în tăcere şi în singurătate.

În noaptea aceea dormi din nou în amfiteatrul maimuțelor; cîteva zile porni la vînătoare de-acolo, întorcîndu-se tîrziu, noaptea. În după-amiaza celei de a treia zi se întoarse mai devreme. Tocmai se întinsese de cîteva minute pe iarba moale din luminiş, cînd departe, spre sud, auzi un zgomot cunoscut. Prin junglă trecea un grup de maimuțe mari... Nu se putea înşela. Ascultă încordat cîteva clipe. Maimuțele se îndreptau chiar înspre amfiteatru.

Tarzan se ridică alene şi se întinse de-i trosniră toate oasele. Auzul său ascuțit urmărea fiecare mişcare a tribului care se apropia. Mergeau chiar în direcția vîntului şi brusc le simți mirosul, cu toate că n-avea nevoie de încă o dovadă spre a fi sigur că nu se înşelase.

Pe cînd se apropiau de amfiteatru, Tarzan din neamul maimuțelor se ascunse în frunzişul din capătul celălalt al arenei. Aşteptă acolo să-i cerceteze pe noii veniți. Şi nu aşteptă mult. Curînd, printre ramurile din fața lui se ivi o față fioroasă, plină de păr. Ochii mici şi răi cuprinseră luminişul dintr-o privire, apoi dădu de ştire celor din spate. Tarzan îi înțelese. Iscoada le spunea celorlalți membri ai tribului că luminişul era pustiu şi că puteau intra fără teamă în amfiteatru.

Primul care păşi uşor pe covorul moale de iarbă fu iscoada, apoi, una cîte una, veniră aproape o sută de antropoide. Erau adulți şi cîțiva tineri. Sugacii se țineau agățați de gîturile păroase ale mamelor.

Tarzan recunoscu mulți membri ai tribului. Era tribul în mijlocul căruia crescuse de mic copil. Multe dintre maimuțe, acum mari, copilăriseră cu el. Zburdase şi se jucase cu ele chiar prin această junglă. Se întreba dacă îl vor recunoaşte... memoria maimuțelor e scurtă şi doi ani de zile puteau să însemne pentru ele o eternitate.

Din cele ce discutau trase concluzia că veniseră acolo să-şi aleagă un nou rege... fosta căpetenie căzuse de la o mare înălțime, craca rupîndu-se sub el şi murise înainte de vreme.

Tarzan se trase la capătul unei crengi care se întindea departe de

trunchi: era acum în văzul lor; ochii ageri ai unei femele îl descoperiră imediat. Cu un lătrat gutural atrase atenția celorlalți. Mai mulți masculi se ridicară să-l vadă mai bine pe nepoftit. Cu colții rînjiți şi cu părul zbîrlit la ceafă, înaintară prevăzători spre el, scoțînd din gîtlej mîrîituri amenințătoare.

— Karnath, eu sînt, Tarzan din neamul maimuțelor — spuse omul-maimuță în limba tribului. Ți-aduci aminte de mine? Cînd eram mici, îl necăjeam împreună pe Numa, aruncînd în el cu bețe şi cu nuci, din copaci, unde eram în siguranță.

Fiara căreia i se adresase se opri şi se uită la el, ca şi cum ar fi priceput pe jumătate; fața lui sălbatică exprima o nemaipomenită uimire.

— Şi tu, Magor — continuă Tarzan, adresîndu-se altuia — nu-ți mai aminteşti de fostul tău rege... cel care a ucis pe puternicul Kerchak? Priveşte-mă! Nu sînt eu acelaşi Tarzan... puternicul vînător... luptătorul nebiruit... pe care toți îl cunoaşteți de mai multe anotimpuri?

Maimuțele se îngrămădiră spre el cu toatele; erau mai mult curioase decît amenințătoare. Mormăiră între ele ceva.

— Ce vrei de la noi? întrebă Karnath.

— Numai pace — răspunse omul-maimuță. Maimuțele se sfătuiră din nou. În cele din urmă, Karnath vorbi iarăşi.

— Vino în pace, atunci, Tarzan din neamul maimuțelor — îi spuse.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuțelor coborî lin pe iarbă, în mijlocul hoardei sălbatice şi oribile: îşi încheiase ciclul evoluției. Se întorsese la ai lui să fie din nou brută printre brute.

Nu schimbară saluturi, aşa cum s-ar fi întîmplat între oameni după o despărțire de doi ani. Maimuțele, în cea mai mare parte, îşi văzură de treburile lor, întrerupte de venirea omului-maimuță şi nu-i mai dădură nici o atenție. Parcă n-ar fi plecat niciodată din trib.

Doi masculi mai tineri, care nu erau îndeajuns de mari să şi-l reamintească, se repeziră în patru labe spre el, ca să-l intimideze; unul chiar îşi arătă colții şi mîrîi amenințător... voia să-l pună la punct pe Tarzan de la început. Dacă omul-maimuță s-ar fi retras mîrîind doar, probabil că masculul ar fi fost satisfăcut, însă după aceea Tarzan ar fi trebuit să se mulțumească să ocupe un loc în urma celui care-l înfruntase.

Tarzan din neamul maimuțelor nu se retrase. Dimpotrivă, îşi încorda muşchii imenşi şi-i trase tînărului mascul o palmă atît de năprasnică peste

urechi, încît acesta se duse de-a berbeleacul prin iarbă. Maimuța se ridică şi, cît ai clipi, se năpusti iar la el; de data aceasta se sfîşiară cu ghearele şi cu colții... cel puțin asta fusese intenția masculului. Dar nici nu atinseră bine pămîntul, mîrîind şi lovindu-se, că degetele omului-maimuță îl şi înşfăcară de gît pe potrivnic. Brusc, tînărul mascul renunță să mai lupte şi rămase nemişcat. Atunci Tarzan slăbi strînsoarea şi se ridică... nu voia să-l omoare, voia doar să-i dea o lecție şi să le arate celorlalți că Tarzan din neamul maimuțelor era încă puternic şi stăpîn.

Îşi atinsese scopul... masculii mai tineri se fereau acum din calea lui, aşa cum făceau maimuțele mai tinere cînd prin preajmă se aflau cea mari; masculii în vîrstă nici nu încercară să-i conteste prerogativele. Mai multe zile în şir mamele îl priviră cu neîncredere, iar cînd Tarzan se apropia prea tare de ele, se năpusteau spre el, scoțînd nişte țipete înspăimîntătoare. Tarzan se ferea discret din calea lor, fiindcă printre maimuțe e un obicei: numai masculii nebuni atacă o femelă-mamă. După un timp se obişnuiră şi ele cu noul venit.

Vînau împreună cu el, ca în zilele de demult. Cînd antropoidele îşi dădură seama că Tarzan judeca mai bine ca ele şi le ducea în locurile cu hrana cea mai gustoasă, iar frînghia lui necruțătoare prindea în cursă numai vînat gustos — aşa cum nu mîncaseră niciodată — ajunseră să-l privească din nou ca în trecut cînd fusese regele lor.

Astfel că, înainte ca el să părăsească amfiteatrul pentru a-şi relua peregrinările prin junglă, maimuțele îl realeseră pentru a doua oară conducătorul lor.

Omul-maimuță se simțea foarte mulțumit cu noua situație: Nu era fericit... nici nu putea să fie... însă, cel puțin, se afla departe de tot ceea ce putea să-i reamintească nenorocirile din trecut. Renunțase de mult la orice intenție de a se întoarce printre oameni, iar acum se hotărî să nu-i mai vadă nici pe prietenii săi din tribul waziri. Renegase omenirea pentru totdeauna. Începuse viața ca maimuță, ca maimuță avea să moară.

Nu putea să uite totuşi că femeia pe care o iubea se află nu departe de ținuturile tribului său; de asemenea, îl obseda teama că fata ar putea fi în primejdie. Că nu era bine apărată, îşi putuse da seama în clipa aceea

scurtă, cînd Clayton se dovedise incapabil să înfrunte leul. Cu cît se gîndea mai des la ea, cu atît îl mustra mai tare conştiinţa. Regreta nespus că egoismul şi gelozia lui îl împiedicaseră să-i ofere Janei Porter o situaţie sigură. Pe măsură ce zilele treceau, gîndul acesta II chinuia tot mai rău şi era aproape pe punctul de a se reîntoarce la ţărm ca să-i apere pe Jane Porter şi pe Clayton, cînd la ureche îi ajunseră nişte lucruri care-i schimbară toate planurile şi-l făcură să pornească nebuneşte spre răsărit, fără să-i pese de pericole sau moarte.

Înainte ca Tarzan să-şi regăsească tribul, un oarecare mascul tînăr, nefiind în stare să-şi ia o soaţă din propriul său trib, se dusese, potrivit obiceiului, departe, prin jungla sălbatică, întocmai ca un cavaler rătăcitor pornit să cucerească inima unei preafrumoase doamne din triburile învecinate.

Tocmai se reîntorsese cu mireasa şi-şi povestea grăbit aventurile, ca să nu le uite. Printre alte lucruri, relata cum văzuse un trib de maimuţe care arătau grozav de ciudat.

— Toţi erau masculi cu feţe păroase în afară de una şi aceea era una cu pielea mai deschisă decît acest necunoscut — spuse el, arătînd cu degetul spre Tarzan.

Omul-maimuţă deveni brusc foarte atent. Îi puse la repezeală o sumedenie de întrebări, atît cît putea să-i răspundă antropoida cu mintea înceată.

— Masculii erau scunzi şi aveau picioare strîmbe?

— Chiar aşa.

— Purtau piei de Numa şi Sheeta în jurul coapselor şi aveau ciomege şi suliţe?

— Da, da...

— Şi pe braţe şi picioare aveau multe inele galbene?

— Da, da...

— Şi ea... era micuţă şi subţire şi foarte albă?

— Da.

— Părea să facă parte din trib sau era captivă?

— O tîrau cu ei... uneori de un braţ... alteori de părul lung care-i creştea din cap şi tot timpul o loveau şi o băteau. Oho, dar erau tare caraghioşi!

— Dumnezeule! murmură Tarzan. Unde se aflau cînd i-ai văzut şi încotro se duceau? mai întrebă omul-maimuţă.

— Erau lîngă a doua apă de aici — şi tînărul mascul arătă spre sud. Cînd au trecut pe lîngă mine, se duceau spre soare-răsare, în susul apei.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Acum o jumătate de lună.

Fără să mai spună vreun cuvînt, omul-maimuţă se avîntă în copaci şi zbură ca un duh dezlănţuit spre răsărit, în direcţia cetăţii uitate a Oparului.

24. CUM A AJUNS TARZAN DIN NOU LA OPAR

Cînd Clayton se reîntoarse la adăpost şi văzu că Jane Porter lipsea, înnebuni de-a binelea de spaimă şi durere. Îl găsi pe domnul Thuran destul de înzdrăvenit; frigurile îl lăsaseră la fel de repede, precum îl apucaseră. Slab şi extenuat, el mai zăcea încă pe patul de ierburi din interiorul adăpostului. Cînd Clayton îl întrebă despre Jane, Thuran păru surprins să afle că fata dispăruse.

— N-am auzit nimic neobişnuit — spuse. Mai tot timpul am zăcut lipsit de cunoştinţă.

Dacă Thuran n-ar fi fost atît de sleit de puteri, Clayton l-ar fi suspectat că ştie unde se află fata; îşi dădu însă seama că nenorocitul nici măcar nu putea coborî din adăpost fără a i se da o mînă de ajutor. Deci, în această stare fizică, n-avusese cum să-i facă rău fetei şi nici n-ar fi fost în stare să se urce înapoi în culcuş.

Pînă la căderea întunericului, englezul căută prin apropiere, doar-doar o găsi vreo urmă de-a fetei sau a răpitorului. Deşi urmele lăsate de cei cincizeci de monştri, greoi cum erau, ar fi fost la fel de vizibile pentru oricare dintre locuitorii junglei ca şi o stradă pentru un englez, Clayton trecu de nenumărate ori pe lîngă ele fără să observe dovada negrăit de limpede că mai mulţi oameni trecuseră pe-acolo doar cu cîteva ceasuri înainte.

În timp ce căuta, Clayton striga necontenit numele fetei, însă singurul rezultat fu că-l atrase pe Numa, leul. Din fericire observă la vreme silueta fiarei, care-şi croia drum ca o umbră spre el şi apucă să se caţere într-un copac, înainte ca leul să ajungă destul de aproape şi să-l înhaţe. Întîmplarea îi întrerupse căutările pentru tot restul după-amiezii, fiindcă leul dădu tîrcoale pe sub el, pînă la sosirea nopţii.

Chiar şi după ce fiara plecă, Clayton nu îndrăzni să coboare în bezna cumplită de sub el şi petrecu o noapte teribilă şi îngrozitoare în copac. A doua zi se reîntoarse pe plajă fără nici o speranţă de a o salva pe Jane Porter.

În cursul săptămînii următoare, domnul Thuran îşi redobîndi rapid puterile, stînd toată ziua în pat, în adăpost, în timp ce Clayton se ducea să vîneze pentru amîndoi. Cei doi nu-şi vorbeau decît cînd era absolută nevoie. Clayton ocupa acum partea din adăpost care fusese rezervată Janei Porter şi-l vedea pe Thuran numai cînd îi ducea hrană sau apă sau îi făcea vreun alt serviciu din omenie.

Cînd Thuran fu din nou în stare să coboare şi să caute hrană, Clayton se îmbolnăvi de friguri. Multe zile zăcu la pat, zvîrcolindu-se în delir şi suferinţă, însă tovarăşul său nu veni nici măcar o dată lîngă el. Englezul nu

simțea nevoia să mănînce, însă setea tot mai arzătoare ajunsese o adevărată tortură. O dată pe zi, între accesele de delir, aşa slăbit cum era, izbutea să se tîrască la rîuleț să-şi umple cutia de conserve pe care o găsi în barca de salvare.

Cuprins de o plăcere diabolică, Thuran îl urmărea cum se chinuie: părea să se bucure de suferința bărbatului care, în ciuda disprețului ce-l nutrea pentru el, îl îngrijise cît putuse mai bine cîtă vreme zăcuse de aceeaşi boală.

În cele din urmă, Clayton slăbi atît de mult, încît nu mai fu în stare să coboare din adăpost. Suferi o zi întreagă de sete fără să-i ceară lui Thuran apă, totuşi, nu după mult timp, nemaiputînd îndura chinul, îl rugă să-i aducă apă.

Thuran veni în pragul încăperii lui Clayton, cu un vas cu apă în mînă. Chipul îi era schimonosit de un rînjet dezgustător.

— Apă!... zise el. Însă mai întîi să-ți amintesc că m-ai defăimat în fața fetei... că ai ținut-o numai pentru tine... n-ai vrut deloc s-o împărți cu mine...

Clayton îl întrerupse:

— Taci! Taci odată! Eşti oare atît de ticălos, încît să ponegreşti o sărmană femeie care poate e moartă?! Dumnezeule! Am fost nebun să te las să trăieşti... nu meriți să trăieşti nici măcar în ținutul ăsta păcătos.

— Poftim, uite cîtă apă îți dau — spuse Thuran. Asta-i tot ce-ți dau...

Zicînd acestea, duse vasul la gură şi bău, iar ce rămase aruncă pe jos, apoi plecă, lăsîndu-l singur pe bolnav.

Clayton se răsuci şi, îngropîndu-şi fața în palme, renunță la luptă.

A doua zi Thuran se hotărî să plece spre nord, de-a lungul coastei, fiind convins că, în cele din urmă, va întîlni oameni... cel puțin acolo nu putea fi mai rău decît aici şi, mai mult decît orice, delirul englezului îl călca pe nervi.

Fură sulița lui Clayton şi porni la drum. Înainte de a pleca ar fi vrut să-l omoare pe bolnav, gîndindu-se că, de fapt, îi făcea un serviciu.

În aceeaşi zi ajunse la o cabană de pe țărm şi cînd descoperi această dovadă a civilizației, inima i se umplu de bucurie şi speranță: se gîndea că este doar un post înaintat al unei aşezări omeneşti. Dacă ar fi ştiut cui aparține şi că proprietarul se află doar la cîțiva kilometri în interiorul junglei, Nikolas Rokoff ar fi fugit din acel loc mîncînd pămîntul. Cum însă n-avea de unde să bănuie, rămase cîteva zile să se bucure de siguranța şi confortul cabanei; apoi îşi continuă călătoria spre nord.

În tabăra lordului Tennington, oamenii se pregăteau să construiască locuințe mai trainice, urmînd ca după aceea să trimită spre nord o expediție alcătuită din cîțiva bărbați spre a căuta ajutor.

Pe măsură ce zilele treceau, speranța că Jane Porter, Clayton şi domnul Thuran fuseseră salvați începu să se spulbere. Nimeni nu-i mai amintea

profesorului Porter de acest lucru, iar el era atît de cufundat în cercetările sale ştiinţifice, încît nu-şi dădea seama de scurgerea timpului. Din cînd în cînd spunea că în cîteva zile vor vedea cu siguranţă un vas care va arunca ancora în largul mării şi că vor fi din nou împreună şi fericiţi. Uneori vorbea de un tren şi se întreba dacă acesta nu întîrzie din cauza furtunilor de zăpadă.

— Dacă nu l-aş cunoaşte atît de bine pe bătrîn, aş fi sigur că nu e... în toate minţile — îi spuse Lordul Tennington domnişoarei Strong.

— Dacă n-ar fi atît de patetic, ar fi ridicol — replică fata cu tristeţe. Eu, care l-am cunoscut de mică, ştiu cît de mult ţine la Jane; ceilalţi ar putea crede că-i este perfect indiferentă soarta ei. E aşa numai fiindcă-i un om lipsit de spirit practic şi nu-şi poate imagina că pe lume există şi lucruri rele, ca moartea, pînă ce nu i se pune în faţă o dovadă zdrobitoare.

— Nici nu bănuieşti ce era să facă ieri — continuă Tennington. Mă întorceam singur de la vînătoare, cînd l-am întîlnit mergînd grăbit pe poteca ce duce spre tabără. Mergea cu mîinile împreunate sub cozile redingotei şi cu jobenul îndesat bine pe cap; cu ochii în pămînt, se grăbea, probabil, spre o moarte sigură dacă nu se-ntîmpla să-l întîlnesc eu. „Ei, unde te duci, profesore?" l-am întrebat. „Mă duc pînă-n oraş, Lord Tennington, îmi răspunse pe un ton foarte serios, să mă plîng dirigintelui poştei că serviciul de mesagerii nu merge cum trebuie pe aici. Domnule, de săptămîni de zile nu am primit nici o scrisoare. Trebuie să fi sosit ceva scrisori de la Jane. Situaţia aceasta trebuie adusă la cunoştinţa Washingtonului imediat". Şi vă rog să mă credeţi, domnişoară Strong, că am fost nevoit să insist al dracului de mult ca să-l conving pe bătrîn că pe aici nu e nici un oficiu poştal, ca să nu mai vorbim de oraş şi că nici măcar nu sîntem pe acelaşi continent cu Washingtonul şi nici în aceeaşi emisferă. Cînd a înţeles lucrul acesta, a început să se îngrijoreze de soarta fiicei sale... cred că şi-a dat seama pentru prima oară în ce situaţie ne aflăm, precum şi de faptul că domnişoara Porter s-ar putea să nu fi fost salvată.

— Mi-e groază să mă gîndesc la asta — spuse fata. Şi totuşi nu pot să-mi imaginez că s-ar fi putut întîmpla altceva cu ei...

— Să sperăm totuşi că e bine — răspunse Tennington. Chiar dumneata ne-ai dat un exemplu splendid de curaj, fiindcă, într-un fel, pierderea pe care ai suferit-o dumneata a fost nespus de grea.

— Da — răspunse fata. Dacă Jane Porter ar fi fost sora mea, n-aş fi iubit-o mai mult.

Tennington abia îşi reţinu un strigăt de uimire. Nu răspunsul acesta îl aşteptase. După naufragiul Lady-ei Alice, vorbise de multe ori cu această fată frumoasă din Maryland şi-n sinea lui îşi zicea că o îndrăgise mai mult decît era nevoie pentru a-şi păstra cugetul liniştit, deoarece mereu îşi aducea aminte de confidenţa pe care i-o făcuse domnul Thuran, potrivit căreia el şi domnişoara Strong erau logodiţi. Se întreba dacă, la urma

urmei, Thuran îi spusese adevărul. Mai ales că purtarea fetei nu dovedea mai mult decît o prietenie obişnuită față de domnul Thuran.

— Şi-atunci... dacă s-au pierdut de tot, dispariția domnului Thuran ar fi o nenorocire foarte mare... — îndrăzni el.

Fata îl privi atentă.

— Domnul Thuran era un bun, un foarte bun prieten. Mi-era foarte simpatic, deşi îl cunoşteam doar de puțină vreme.

— Cum, nu erai logodită cu el? izbucni Tennington.

— Dumnezeule, nu! strigă fata. Nu mă interesează deloc în sensul acesta.

Grozav ar fi vrut Lordul Tennington să-i spună Hazelei Strong ceva; ceva ce de mult voia să-i spună... însă vorbele îi rămaseră în gît. Începu cu stîngăcie de cîteva ori, îşi drese glasul, se înroşi la față ca un rac şi, în cele din urmă, sfîrşi prin a spune că speră ca toate colibele să fie gata înainte de sosirea anotimpului ploios. Dar, fără să-şi dea seama, îi transmise fetei mesajul şi acest lucru o făcu fericită... mai fericită decît fusese vreodată în toată viața ei.

În acea clipă conversația lor fu întreruptă de apariția unei siluete care tocmai ieşea din junglă şi care arăta teribil. Tennington şi fata o văzură în acelaşi timp. Englezul puse mîna pe revolver, însă cînd făptura bărboasă, pe jumătate goală îl strigă pe nume şi se îndreptă spre ei alergînd, lordul lăsă arma şi porni în întîmpinarea necunoscutului.

Nimeni n-ar fi putut recunoaşte în omul acela murdar şi sleit, îmbrăcat cu un veşmînt de piei, pe elegantul domn Thuran, aşa cum fusese văzut ultima oară la bordul iahtului Lady Alice. Înainte ca ceilalți membri ai micii comunități să fie înştiințați de sosirea lui, Tennington şi domnişoara Strong îl întrebară de soarta celorlalți.

— Au murit cu toții — răspunse Thuran. Cei trei marinari au murit înainte de a ajunge la țărm. Domnişoara Porter a fost răpită şi dusă în junglă de vreun animal sălbatic în timp ce eu deliram, scuturat de friguri. Clayton a murit din cauza frigurilor acum cîteva zile. Şi cînd te gîndeşti că-n tot acest timp am fost la o depărtare de cîțiva kilometri de voi... nici măcar o zi de mers. E teribil!

Jane Porter nu mai ştia de cît timp zăcea în grota întunecoasă de sub templul din vechea cetate a Oparului. Cîtva timp delira din cauza febrei. După ce febra scăzu, începu să-şi recapete treptat puterile. În fiecare zi femeia care-i aducea mîncare îi făcea semn să se ridice, însă zile în şir fata abia a putut să-şi mişte capul, ca să arate cît era de slăbită.

În cele din urmă izbuti să se ridice în picioare şi să facă vreo cîțiva paşi, sprijinindu-se cu o mînă de zid. Răpitorii o urmăreau cu un interes crescînd. Se apropia ziua jertfirii şi victima îşi dobîndea puterile.

Veni şi ziua sorocită. O tînără femeie, pe care Jane Porter nu o mai văzuse pînă atunci, coborî în temnița ei, însoțită de alte cîteva. Aici avu loc

un fel de ceremonie. Fata era încredințată că ceremonia e de natură religioasă şi, în străfundul inimii, se bucura că nimerise în mijlocul unui popor care trăia sub influențele binefăcătoare ale religiei, însemna deci că o vor trata omeneşte: era pe deplin convinsă de acest lucru.

Astfel că, în ziua cînd o scoaseră din temniță şi o conduseră de-a lungul coridoarelor lungi şi întunecoase, apoi în susul scării cu trepte de granit, spre o curte inundată în lumină, Jane merse de bunăvoie, ba chiar bucuroasă. Nu se găsea oare printre supuşii divinității? Desigur, poate că interpretarea ființei supreme se deosebea de a ei, însă faptul că aveau un zeu era o dovadă suficientă că aceşti oameni sînt cucernici şi buni.

Cînd văzu însă altarul de piatră din centrul curții şi petele cafenii de pe el şi de pe pardoseala de piatră, o cuprinse îndoiala şi începu să se frămînte. Iar cînd se aplecară să-i lege gleznele şi încheieturile mîinilor, îndoielile ei se transformară în groază. O clipă mai tîrziu, pe cînd o ridicau şi o aşezau pe altar, speranța o părăsi cu totul şi fata începu să tremure de frică.

În timpul dansului grotesc, inima îi îngheță de groază; nu mai fu nevoie să vadă lama subțire din mîna marii preotese ridicîndu-se încet deasupra, ca să ştie ce soartă o aştepta. Cînd mîna începu să coboare, Jane Porter închise ochii şi înălță în tăcere o rugăciune spre cer, unde avea să urce atît de curînd... apoi nervii încordați o părăsiră şi leşină.

Tarzan alergă zi şi noapte prin pădurea virgină spre cetatea în ruine, unde era sigur că se afla femeia iubită, captivă sau moartă. Intr-o zi şi o noapte străbătu aceeaşi distanță pe care cei cincizeci de monştri o parcurseseră aproape într-o săptămînă: Tarzan din neamul maimuțelor se deplasa cu mult deasupra obstacolelor care îngreuiază înaintarea pe pămînt.

Spusele tînărului mascul îl încredințaseră că fata captivă era Jane Porter, fiindcă în junglă nu mai era o altă „ea" mică şi albă. Iar „monştrii" din descrierea succintă a maimuței nu erau decît parodiile groteşti ale locuitorilor din cetatea năruită a Oparului. Cît despre soarta fetei şi-o putea imagina de parcă ar fi fost martor ocular. Un singur lucru nu ştia: cînd

aveau s-o aşeze pe altarul de sacrificiu, însă era convins că trupul ei, drag şi gingaş trebuia să ajungă acolo fără doar şi poate.

În sfîrşit, omul-maimuță ajunse la brîul de stînci care închidea valea dezolantă; sub el se aflau ruinele cumplite şi înfricoşătoare ale cetății hidoase Opar. Porni să străbată cu pas grăbit terenul ars, prăfuit şi bolovănos, îndreptîndu-se spre ținta dorințelor sale.

Se întreba dacă va ajunge la vreme ca s-o salveze. Spera împotriva speranței. Cel puțin se putea răzbuna şi, în mînia lui, era încredințat că ar fi fost în stare să nimicească întreaga populație a acelei cetăți blestemate. Era aproape miezul zilei cînd ajunse la blocul de granit în vîrful căruia se sfîrşea pasajul secret ce ducea spre galeriile subterane ale cetății. Escaladă ca o pisică pantele abrupte ale granitului Kopje. Peste o clipă alerga prin întunericul tunelului lung şi drept ce ducea la grota comorii. Îl străbătu, apoi îşi contiguă goana pînă ce ajunse la galeria ce se sfîrşea în închisoarea cu zidul fals.

Cînd se opri o clipă la marginea puțului, prin deschizătura de deasupra se auzi un zgomot slab. Auzul său ager îl prinse şi-l desluşi: era dansul morții care însoțea incantația ritmică a marii preotese şi care preceda sacrificiul. Putea chiar să recunoască vocea femeii. Era oare cu putință ca ceremonia să fi atins chiar momentul pe care se grăbise atît de mult să-l împiedice? Îl năpădi un val de furie. Cum, după toată truda, ajunsese prea tîrziu? Ca un cerb hăituit, sări peste prăpastie şi-şi continuă drumul dincolo de abis. Trecu prin zidul fals, gata să dărîme orice i-ar fi stat în cale... muşchii uriaşi forțară deschiderea, apoi se aruncă cu capul şi umerii prin mica deschizătură, năruind restul peretelui şi împrăştiindu-l pe pardoseala temniței cu un zgomot infernal.

Dintr-un singur salt ajunse la capătul celălalt al încăperii şi se năpusti în uşa veche. Insă uşa nu cedă. Barele solide de pe partea cealaltă rezistară chiar şi forței sale. Nu-i trebui decît o clipă ca să-şi dea seama de inutilitatea străduințelor lui de a birui această barieră de netrecut. Mai exista un singur drum, care ducea înapoi prin tunelele lungi spre blocul de granit, la un kilometru dincolo de zidurile oraşului, apoi prin cîmpie, aşa cum pătrunsese prima data în cetate, însoțit de wazirii săi.

Îşi dădu seama că, alegînd cealaltă cale, va ajunge prea tîrziu ca s-o mai salveze pe fată, dacă, într-adevăr, aceasta se află pe altarul de

sacrificiu. Se părea că nu mai există altă posibilitate, aşa că alergă înapoi în coridorul de dincolo de peretele năruit. La puțul vertical auzi din nou vocea monotonă a marii preotese şi, uitîndu-se în sus, văzu o deschizătură aflată la vreo şapte metri deasupra. Părea atît de aproape, încît fu tentat să sară, în încercarea nebunească de a ajunge în curtea interioară de dincolo.

De-ar fi putut măcar să agate capătul funiei de vreo protuberantă a deschizăturii! Într-o fracțiune de secundă îi fulgeră prin minte o idee. Va încerca! Întorcîndu-se la zidul năruit, apucă una din lespezile mari şi grele, legă capătul funiei de bucata de granit şi se întoarse la puț, unde încolăci restul funiei pe podea; apoi ridică lespedea cu amîndouă mîinile şi, luînduşi avînt, aruncă greutatea în sus. Lespedea depăşi marginea deschizăturii şi se rostogoli afară, în curte.

Tarzan trase cu putere de capătul liber al funiei pînă ce simți că piatra se priponi de marginea de sus a puțului. Se atîrnă de funie, suspendat deasupra abisului. În clipa în care întreaga lui greutate solicită frînghia, simți cum aceasta alunecă de sus. Văzu cu groază cum se lasă centimetru cu centimetru. Lespedea era trasă spre buza care înconjura partea de sus a puțului. Se va opri oare în marginea puțului, sau greutatea lui avea să tragă piatra în interior, peste el, ca apoi să se prăbuşească împreună în adîncurile misterioase?

25. PRIN PĂDUREA VIRGINA

Urmară clipe de groază, trăite în încordare de Tarzan, care simțea cum alunecă funia de care era atîrnat. Auzea pînă şi cum se freacă lespedea de piatră de zidăria de deasupra. Apoi, pe neaşteptate, funia se opri... piatra se priponise chiar de marginea puțului. Cu mare grijă, omul-maimuță se cațără pe perete. După o clipă îşi strecura capul prin deschizătură.

Locuitorii Oparului asistau la ceremonia de sacrificiu. Acum Tarzan auzea desluşit vocea preotesei La, în curtea alăturată. Dansul încetase. Se apropia deci clipa cînd cuțitul avea să coboare spre inima fetei. Obsedat de aceste gînduri, Tarzan alergă nebuneşte spre locul de unde răsuna glasul marii preotese.

Norocul îl călăuzi chiar la poarta încăperii mari, fără tavan. Între el şi altar

se afla şirul lung de preoţi şi preotese, aşteptînd cu cupele de aur scurgerea sîngelui cald din trupul victimei.

Mîna lui La cobora încet spre pieptul trupului firav şi nemişcat ce zăcea întins pe lespedea aspră. Cînd recunoscu chipul iubitei, Tarzan scoase un oftat, care era mai degrabă un suspin violent. Apoi cicatricea de pe frunte se transformă într-o dungă purpurie; o ceaţă roşie plutea în faţa ochilor săi şi, cu strigătul cumplit al gorilei înfuriate, sări ca un leu uriaş în mijlocul preoţilor.

Înşfacă o gheoagă de la un preot şi, ca un adevărat demon, începu să-i culce la pămînt, năpustindu-se în acelaşi timp spre altar. Mîna preotesei La se oprise la primul zgomot. Cînd văzu cine-i autorul masacrului, încremeni. Nu izbutise de fel să-şi explice dispariţia misterioasă a omului alb din temniţa în care-l ferecase. Voise ca Tarzan să nu mai părăsească niciodată Oparul, fiindcă privise trupul gigant şi braţele imense cu ochi de femeie şi nu de preoteasă. Mintea ei inteligentă născocise o poveste minunată despre o revelaţie minunată, transmisă de buzele Zeului în Flăcări însuşi, care-i poruncea să-l primească pe acest necunoscut alb ca pe un sol al său, trimis oamenilor pe pămînt. Explicaţia aceasta i-ar fi satisfăcut pe cei din Opar; ştia prea bine. Nu se îndoia cîtuşi de puţin că şi bărbatul ar fi fost mulţumit să rămînă cu ea şi să-i fie soţ, în loc să se întoarcă pe altarul de sacrificiu.

Tocmai cînd se ducea să-i expună planul, el dispăruse, deşi uşa rămăsese aşa cum o lăsase: zăvorită cu grijă. Iar el se întorcea acum... picînd din senin... şi-i ucidea preoţii, de parcă ar fi fost nişte oi. O clipă uită de victimă şi, înainte de a fi în stare să-şi adune gîndurile, uriaşul alb se afla dinaintea ei, ţinînd în braţe femeia de pe altar.

— La o parte, La! Strigă el. M-ai salvat odată şi n-am să-ţi fac nici un

rău. Nu te împotrivi şi nu încerca să mă urmăreşti, altfel te voi ucide şi pe tine.

Vorbindu-i, păşi pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre intrarea grotelor subterane.

— Cine e ea? întrebă marea preoteasă, arătînd spre femeia lipsită de cunoştinţă.

— E a mea — răspunse Tarzan din neamul maimuţelor.

O clipă, preoteasa din Opar rămase cu ochii holbaţi, privind ţintă la el; apoi în ochi i se citi o mîhnire adîncă, fără speranţă. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie şi, cu un ţipăt scurt, se prăbuşi pe pardoseala rece. Fulgerător, o gloată de monştri se năpusti spre omul-maimuţă.

Cît ai clipi, Tarzan din neamul maimuţelor se făcu nevăzut. Cu o săritură sprintenă pătrunse în galeriile subterane, iar cînd urmăritorii sosiră în încăperea pustie, rînjiră mulţumiţi, fiindcă ştiau că nu există nici o ieşire din galerii decît aceea pe unde intraseră. Dacă fugarii voiau să iasă, n-aveau cum decît tot pe-acolo, aşa că urmăritorilor nu le rămînea decît să-i pîndească.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor, purtînd-o pe Jane Porter, lipsită de cunoştinţă, străbătu galeriile din Opar, fără a fi urmărit. Însă după ce mai cugetă puţin, bărbaţii din Opar îşi amintiră că tot acelaşi om reuşise să mai dispară odată prin galerii şi, deşi supravegheaseră intrarea, nu mai ieşise de acolo. Cu toate acestea năvălise peste ei din afară. Se hotărîră să trimită din nou cincizeci de oameni în cale, ca să-l găsească şi să pună mîna pe acest profanator al templului lor.

Cînd Tarzan ajunse la puţul de sub zidul năruit, se simţi atît de mîndru de succesul său în luptă, încît se opri să pună la loc pietrele. Se temea că locuitorii cetăţii vor descoperi acest pasaj uitat prin care ajungeai la grota comorii. Se gîndea să se reîntoarcă la Opar şi să ia şi mai multe lingouri decît cele îngropate în amfiteatrul maimuţelor.

Merse mai departe de-a lungul galeriilor, dincolo de prima uşă; străbătu încăperea în care se afla comoara, trecu de-a doua uşă, apoi pătrunse în tunelul lung şi drept ce ducea la ieşirea secretă, dincolo de cetate. Jane Porter zăcea încă în nesimţire.

Cînd ajunse pe culmea blocului imens de granit, se opri să mai arunce o privire spre cetate. Dintr-acolo văzu venind prin cîmpie o bandă de

monştri din Opar. O clipă stătu în cumpănă: să coboare şi să alerge spre stîncile din depărtare, sau să rămînă ascuns acolo pînă la căderea nopții? După ce privi fața palidă a fetei, se hotărî. Nu puteau rămîne în acel loc, lăsîndu-i pe duşmani să le taie calea spre libertate. După cîte ştia, cei din Opar ar fi putut să-l urmărească prin tunel şi, împresurați de duşmani din față şi din spate, însemna să fie prinşi, deoarece el nu-şi putea croi drum luptîndu-se cu duşmanii, atîta timp cît era împovărat cu fata.

Coborî anevoie pe fața bolovănoasă a blocului de granit, după ce o legă pe fată de umerii săi, cu funia de liane. Izbuti să pună cu bine piciorul jos pe pămînt înainte ca cei din Opar să ajungă la stîncă. Deoarece coborîse pe partea opusă cetății, urmăritorii nu văzură nimic şi nici nu visau că prada se află atît de aproape în fața lor.

Făcînd în aşa fel ca stînca să fie mereu între el şi urmăritori, Tarzan din neamul maimuțelor izbuti să străbată aproape un kilometru înainte ca bărbații din Opar să ocolească blocul de granit şi să-l vadă pe fugar. Cu strigăte sălbatice de bucurie se avîntară într-o goană nebună, gîndindu-se, fără îndoială, că în scurt timp aveau să-l prindă pe alergătorul împovărat. Puneau prea puțin preț pe puterile omului-maimuță şi prea mult pe picioarele lor scurte şi strîmbe.

Fără să gonească prea tare, Tarzan păstră aceeaşi distanță față de ei. Din cînd în cînd se uita la chipul fetei. Dacă n-ar fi simțit bătaia slabă a inimii ei atît de aproape de a lui, ar fi crezut că nu mai trăieşte, atît de palidă şi trasă la față era sărmana.

În sfîrşit, ajunseră la podiş. Pe ultimul kilometru, Tarzan dădu drumul la pas, alergînd ca un cerb. Voia să aibă la îndemînă mai mult timp, ca să coboare de cealaltă parte a stîncilor înainte ca oparienii să poată ajunge în vîrf şi să arunce cu pietroaie după el. Cînd monştrii sosiră gîfîind pe creastă, Tarzan se şi afla la poale. Cu strigăte de furie şi dezamăgiți, alergară de-a lungul crestei, fluturîndu-şi ciomegele şi țopăind ca nişte nebuni. De data aceasta nu-l mai urmăriră dincolo de hotarele ținutului lor.

E greu de spus dacă renunțau fiindcă îşi amintiră inutilitatea celeilalte expediții, lungi şi istovitoare, sau fiindcă văzuseră cît de sprinten aleargă omul-maimuță înaintea lor. Mai ales felul cum gonise de repede pe ultima porțiune îi făcuse să-şi dea seama că nu aveau sorți de izbîndă. Cînd Tarzan ajunse la pădurile ce se întindeau la poalele dealurilor care mărgineau bariera de stînci, îşi întoarse încă o dată privirea spre Opar. Chiar la marginea pădurii, de unde putea urmări ce se petrece pe piscurile stîncoase, Tarzan îşi lăsă povara pe iarbă. Se duse la un rîuleț din apropiere, aduse apă şi spălă fața şi mîinile fetei. Cu toate acestea nu reuşi să o aducă în simțiri. Nespus de îngrijorat, luă fata în brațele sale puternice şi-şi continuă drumul spre apus.

Tîrziu, după-amiază, Jane Porter începu să-şi vină în simțiri. Nu deschise ochii dintr-o dată... încerca să-şi amintească clipele trăite în ultimul ceas. Ah, da, îşi aminteşte: altarul, proteasa teribilă, cuțitul care cobora. Se cutremură; se gîndea că cuțitul îi fusese împlîntat în inimă şi că acum trăia delirul scurt ce precede moartea.

Cînd, în sfîrşit, îşi luă inima în dinți şi deschise ochii, ceea ce văzu îi confirmă temerile. Văzu că e purtată în brațe de iubitul ei mort, printr-un paradis de frunze.

— Dacă asta e moartea, mulțumesc lui Dumnezeu că sînt moartă — murmură ea.

— Vorbeşti, Jane! exclamă Tarzan. Ți-ai recăpătat cunoştința!

— Da, Tarzan din neamul maimuțelor — răspunse ea şi pentru prima oară după atîtea luni fața i se lumină într-un zîmbet împăcat şi fericit.

— Slavă Domnului! strigă omul-maimuță, coborînd într-o poieniță cu iarbă, lîngă un rîu. La urma urmei, am ajuns la timp.

— La timp? Ce vrei să spui? întrebă ea.

— La timp ca să te salvez de la moarte, scumpa mea —- îi explică el. Nu-ți mai aminteşti?

— Să mă salvezi de la moarte? întrebă fata, uimită. Nu sîntem morți amîndoi, dragul meu Tarzan?

Între timp o aşezase pe iarbă, cu spatele sprijinit de trunchiul unui

copac uriaş. Tînărul se dădu cîţiva paşi înapoi ca s-o poată privi mai bine.

— Morţi?! repetă el, apoi rîse. Nu eşti moartă, Jane şi dacă te-ai întoarce în cetatea Opar şi i-ai întreba pe locuitorii de acolo, îţi vor spune şi ei că nu sînt mort. Nu, scumpa mea, sîntem amîndoi foarte vii!

— Dar Hazel şi domnul Thuran mi-au spus că ai căzut în ocean la multe leghe departe de ţărm — stărui ea, încercînd parcă să-l convingă că trebuia să fie neapărat mort. Mi-au spus că nu există nici o îndoială în această privinţă. Ai căzut peste bord şi n-aveai nici o şansă să fii salvat sau să supravieţuieşti...

— Cum pot să te conving că nu sînt o nălucă? o întrebă el, rîzînd. Într-adevăr, eu sînt acela căruia nepreţuitul domn Thuran i-a făcut vînt peste bord, însă nu m-am înecat... am să-ţi povestesc totul... mai tîrziu... şi iată-mă semănînd foarte mult cu sălbaticul pe care l-ai cunoscut prima dată, Jane Porter.

Fata se ridică încet şi veni spre el.

— Nu pot crede — murmură ea. Nu poate fi adevărat că mai există atîta fericire după toate clipele îngrozitoare care au trecut de cînd s-a scufundat Lady Alice. Se apropie şi mai mult şi puse o mînă moale şi tremurîndă, pe braţul său. Visez... După o clipă mă voi trezi şi voi vedea acel cuţit groaznic coborînd spre inima mea. Sărută-mă, dragule, încă o dată înainte ca visul să se risipească pentru totdeauna.

Tarzan din neamul maimuţelor nu aşteptă să i se spună de două ori. Cuprinse în braţele sale puternice fiinţa mult iubită şi o sărută nu o dată, ci de sute de ori, aproape înăbuşind-o. Totuşi cînd isprăvi, fata îi încolăci gîtul cu braţele şi-l trase încă o dată spre ea.

— Trăiesc şi exist cu adevărat, sau sînt doar o stafie? întrebă el.

— Dacă nu eşti viu, dragul meu... — răspunse ea — mă rog lui Dumnezeu să pot muri aşa înainte de a mă trezi la realitatea cumplită pe care am trăit-o în ultimele clipe din viaţa mea.

Tăcu o bucată de vreme şi se priviră în ochi, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că trăiesc într-adevăr clipe de fericire minunată. Trecutul, cu toate dezamăgirile şi ororile lui, fu uitat... viitorul nu-i interesa, însă prezentul... prezentul era cu desăvîrşire al lor, nimeni nu-l putea lua. Fata rupse prima tăcerea.

— Unde ne ducem, dragule? îl întrebă. Ce facem?

— Unde ai vrea să mergi? O întrebă. Ce ţi-ar plăcea să faci?

— Să merg acolo unde mergi tu şi să fac ceea ce crezi tu că e bine — îi răspunse.

— Dar Clayton? întrebă el; uitase că mai existau şi alţii pe pămînt. Am uitat de soţul tău...

— Nu m-am măritat, Tarzan! strigă ea. Nici măcar nu mai sînt logodită. Cu o zi înainte ca monştrii din Opar să mă răpească i-am dezvăluit lui Clayton dragostea mea pentru tine şi a înţeles că nu voi mai putea să-mi ţin

făgăduiala pe care i-am făcut-o. Asta s-a întîmplat îndată după ce am fost salvați în mod miraculos din ghearele unui leu ce ne atacase. Se opri şi se uită la el; în ochi îi stăruia o întrebare. Tarzan din neamul maimuțelor — izbucni ea deodată — tu ne-ai salvat? Nu se poate să fi fost altcineva.

Tarzan lăsă privirea în pămînt, ruşinat.

— Cum de-ai putut să pleci şi să mă laşi acolo? îl mustră ea.

— Nu mai continua, Jane... — o rugă el. Te rog, nu! N-ai de unde să ştii cît am suferit din pricina acestei cruzimi, sau cît am suferit după aceea, mai întîi cuprins de gelozie, apoi de ciudă împotriva soartei pe care n-o meritam. M-am întors la maimuțele mele, Jane şi am jurat să nu mai văd niciodată vreo ființă omenească.

Îi povesti apoi ce făcuse de cînd se reîntorsese în junglă... cum se transformase, dintr-un parizian civilizat, într-un războinic sălbatic waziri şi, din războinic, în bruta care fusese la început.

Jane îi puse o mulțime de întrebări şi, în cele din urmă, îl întrebă cu teamă despre cele povestite de domnul Thuran... despre femeia din Paris. Tarzan îi relată în amănunțime viața pe care o dusese în lumea civilizată. Nu omise nimic: nu avea de ce să se ruşineze; întotdeauna fusese sincer cu ea. Cînd isprăvi, rămase tăcut şi o privi țintă, ca şi cum ar fi aşteptat judecata şi sentința ei.

— Bănuiam eu că nu spune adevărul — zise fata. Oh, ce făptură îngrozitoare!

— Deci nu eşti supărată pe mine?

Răspunsul ei, deşi ne revelator în aparență, fu demn de o femeie.

— Olga de Coude... e într-adevăr frumoasă? îl întrebă.

Tarzan rîse şi o sărută din nou:

— N-are nici măcar o zecime din frumusețea ta, scumpa mea.

Jane scoase un oftat de mulțumire şi-şi puse capul pe pieptul lui. Tarzan ştia că fusese iertat.

În noaptea aceea, Tarzan înjghebă un culcuş confortabil, sus, între crengile legănate ale unui copac uriaş şi fata, obosită, dormi acolo în timp ce omul-maimuță se ghemui într-o bifurcație de ramuri, gata s-o apere chiar şi în somn.

Le trebuiră multe zile ca să străbată lunga distanță pînă la țărm. Cînd drumul era uşor, mergeau ținîndu-se de mînă pe sub bolțile de crengi ale junglei imense, tot aşa cum probabil merseseră în trecutul îndepărtat strămoşii lor primitivi. Cînd tufişurile se încîlceau, o lua în brațele sale puternice şi o purta lin printre copaci. Zilele erau prea scurte pentru fericirea lor nemărginită. Dacă nu ar fi fost dorința de a ajunge la timp spre a-l salva pe Clayton, ar fi prelungit la infinit plăcerea dulce a călătoriei lor minunate.

Cu o zi înainte de a sosi la țărm, Tarzan adulmecă din nou oameni în fața lor. Era miros de oameni negri. Îi spuse fetei, prevenind-o să nu facă

zgomot.

— În junglă sînt foarte puţini prieteni — spuse el, sec.

Într-o jumătate de oră se apropiară pe furiş de un mic grup de luptători negri care mergeau spre apus. Cînd îi văzu, Tarzan scoase un strigăt de bucurie... era un grup de luptători waziri. Între ei se afla Busuli, precum şi alţii care-l însoţiseră pînă la cetatea Opar. Cînd îl văzură, se porniră să danseze şi să chiuie de bucurie. Îl căutau de săptămîni...

Negrii se arătară foarte uimiţi că este însoţit de o femeie albă, iar cînd aflară că femeia urma să-i fie nevastă, se luară la întrecere a-i da toate onorurile. Astfel, cei doi ajunseră la adăpostul primitiv de pe ţărm, însoţiţi de waziri fericiţi, care rîdeau şi dansau în jurul lor.

În preajma adăpostului nu se vedea nici un semn de viaţă; chemările lor rămaseră fără răspuns. Tarzan se urcă grăbit în micul refugiu din copac şi, după o clipă, ieşi ţinînd în mînă o cutie de conserve goală. I-o aruncă lui Busuli, spunîndu-i să aducă apă, apoi îi făcu semn Janei Porter să vină sus.

Se aplecară împreună asupra trupului sleit al celui care fusese odinioară un nobil englez. Cînd văzu obrajii scofîlciţi şi galbeni, ochii căzuţi în orbite şi cutele de suferinţă pe chipul tînăr şi frumos odată, ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Trăieşte... — spuse Tarzan. Vom face tot ce putem pentru el, însă mă tem c-am sosit prea tîrziu.

Cînd Busuli îi aduse apa, Tarzan turnă cîteva picături între buzele crăpate şi umflate. Umezi apoi fruntea înfierbîntată şi-i stropi braţele şi picioarele slăbite. Brusc, Clayton deschise ochii. Văzînd-o pe Jane, care se apleca asupra lui, un zîmbet şters, ca o umbră, îi lumină chipul. La vederea lui Tarzan nu-şi putu ascunde uimirea.

-— E-n ordine, bătrîn prieten! îi spuse omul-maimuţă. Te-am găsit la timp. De azi-nainte, totul va merge strună; o să te punem pe picioare, n-avea grijă.

Englezul clătină capul.

— E prea tîrziu... — şopti el. Dar e bine. Mă sfîrşesc...

— Unde e domnul Thuran? întrebă fata.

— M-a părăsit... cînd frigurile au devenit insuportabile. E un diavol. Cînd l-am rugat să-mi aducă apă, fiindcă eram prea slăbit să-mi aduc singur, a băut-o în fața mea, iar restul l-a aruncat pe jos şi mi-a rîs în nas. Amintindu-şi de acest fapt, Clayton se însufleți pe dată, prinzînd un pic de viață. Izbuti chiar să se ridice într-un cot. Aproape că țipa: da... voi trăi... voi trăi îndeajuns ca să-l găsesc şi să-l ucid pe monstrul acela!

Însă efortul făcut, oricît de mic, îl doborî din nou pe ierburile mucegăite care, împreună cu pardesiul vechi, îi slujiseră Janei Porter drept culcuş.

— Nu te îngriji de Thuran — îi spuse Tarzan din neamul maimuțelor, mîngîindu-i fruntea. E omul meu şi am să-l găsesc pînă la urmă, nu te teme...

Clayton zăcu liniştit o bună bucată de vreme. De cîteva ori, Tarzan îşi apropie urechea de pieptul scobit, ca să desluşească bătaia slabă a inimii sleite. Spre seară, Clayton se trezi din nou.

— Jane... — murmură bolnavul.

Fata veni lîngă el, plecîndu-şi capul ca să audă vorbele abia şoptite.

— Te-am nedreptățit... şi pe el — arătă spre omul-maimuță. Te-am iubit atît... ştiu că e o scuză meschină pentru răul pe care ți l-am făcut; nu puteam suporta ghidul să renunț la tine. Nu umblu însă după iertare. Vreau doar să îndrept un lucru pe care ar fi trebuit să-l repar acum un an.

Scotoci prin buzunarele pardesiului de sub el, căutînd acel ceva descoperit acolo în răgazul dintre accesele nemiloase de friguri. Curînd găsi ceea ce căuta... o bucățică mototolită de hîrtie galbenă. I-o întinse fetei şi cînd aceasta o luă, brațul îi căzu moale peste piept şi capul pe spate. Gîfîi scurt şi înțepeni pentru totdeauna. Tarzan din neamul maimuțelor îi acoperi fața cu pardesiul.

Îngenunchează o clipă. Buzele fetei îngînară în tăcere o rugăciune, apoi se rădicară şi rămaseră de o parte şi de alta a corpului neînsuflețit. În ochii omului-maimuță se iviră lacrimi odată cu durerea pe care o simțise în propria-i inimă, învățase să-i fie milă de suferințele altora.

Printre lacrimi, fata citi mesajul de pe bucățica de hîrtie galbenă. Pe măsură ce citea, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Citi de două ori cuvintele acelea magice înainte de a le înțelege pe deplin sensul.

AMPRENTELE DIGITALE DOVEDESC CA EŞTI GREYSTOKE. FELICITĂRI. D'ARNOT

Îi dădu apoi hîrtia lui Tarzan.

— A ştiut asta şi nu ți-a spus nimic?

— Eu am ştiut înaintea lui — răspunse Tarzan. Nici măcar nu bănuiam

că a aflat şi el. Cred că am uitat telegrama în noaptea aceea, în sala de aşteptare. Acolo am primit mesajul.

— Şi după aceea ne-ai spus că mama ta a fost maimuță şi că nu ți-ai văzut tatăl niciodată? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

— Titlul şi averea nu însemnau nimic pentru mine, fără tine, scumpa mea — răspunse el. Dacă i le-aş fi luat, ar fi însemnat să-i fac rău femeii pe care o iubeam... înțelegi, Jane?

Era ca şi. Cum încerca să se scuze pentru că greşise.

Fata întinse brațele peste trupul mortului şi-i luă mîinile într-ale ei.

— Şi eu... să renunț la o dragoste atît de mare! Spuse.

26. PLECAREA OMULUI-MAIMUȚĂ

A doua zi dimineața porniră la drum spre cabana lui Tarzan. Patru waziri purtau cadavrul englezului. Omul-maimuță propusese ca Clayton să fie îngropat alături de defunctul Lord Greystoke, la marginea junglei, lîngă cabana pe care o construise tatăl său.

Jane Porter acceptă propunerea şi, în străfundul inimii, se tot minuna de noblețea uimitoare a caracterului acestui om deosebit care, deşi crescut printre fiarele junglei, dădea dovadă de atîta cavalerism şi tandrețe.

Parcurseseră cam vreo trei mile din cele cinci care îi separau de plaja cabanei lui Tarzan, cînd wazirii, care mergeau în frunte, se opriră brusc, arătînd uimiți spre o făptură ciudată ce se apropia mergînd de-a lungul plajei. Era un bărbat care păşea încet, cu capul în piept şi cu mîinile împreunate sub cozile redingotei; în cap purta un joben lucitor.

Cînd îl văzu, Jane Porter scoase un strigăt de uimire şi bucurie, alergînd în întîmpinarea lui. Auzind strigătul fetei, bătrînul ridică privirea şi, văzînd la rîndu-i, cine venea în întîmpinarea lui, nu-şi putu stăpîni un chiot de uşurare şi bucurie. Pe cînd îşi îmbrățişa fiica, pe fața profesorului Archimedes Q. Porter şiroiau lacrimile. Se scurseseră mai multe minute pînă să-şi vină îndeajuns în fire ca să poată vorbi.

Cînd, o clipă mai tîrziu, îl recunoscu şi pe Tarzan, cu greu reuşiră ceilalți să-l încredințeze că nu-şi pierduse mințile din cauza supărării; ca şi restul grupului, fusese atît de convins că omul-maimuță murise, încît acum era o problemă întreagă să împace convingerea cu apariția reală a „zeului pădurii" de care vorbea Jane. Bătrînul fu foarte impresionat aflînd de moartea lui Clayton.

— Nu mai pricep nimic... domnul Thuran ne-a asigurat că Clayton a murit cu multe zile înainte.

— Thuran e cu dumneavoastră? întrebă Tarzan.

— Da, ne-a descoperit de curînd şi ne-a condus la cabana dumitale. Ne-am instalat tabăra la nord, nu departe de ea. Va fi încîntat să vă vadă pe

amîndoi.

— Şi surprins... — adăugă Tarzan.

Nu trecu mult şi grupul ajunse la luminişul în care se afla cabana omului-maimuță, unde văzură mai mulți bărbați îndeletnicindu-se cu diverse treburi. Printre ei Tarzan îl zări pe D'Arnot.

— Paul! strigă el. Pentru Dumnezeu, ce cauți aici? Sau am înnebunit cu toții?

În cîteva clipe, misterul fu dezlegat, odată cu multe alte lucruri ciudate. Vasul lui D'Arnot naviga într-o misiune de patrulare de-a lungul coastei şi locotenentul propusese să se arunce ancora în portul natural, ca să mai vadă cabana şi jungla, unde mulți dintre ofițerii şi marinarii vasului trăiseră aventuri extraordinare cu doi ani în urmă. Cînd debarcară găsiră acolo grupul Lordului Tennington şi hotărîră să-i ia pe toți la bord în dimineața următoare spre a-i duce înapoi în lumea civilizată.

Hazel Strong şi mama ei, Esmeralda şi domnul Samuel T. Philander fură nespus de fericiți aflînd de întoarcerea Janei Porter. Îşi dădură seama că fusese salvată în chip miraculos şi căzură de acord cu toții că un singur om ar fi fost în stare de asemenea ispravă: Tarzan din neamul maimuțelor. Îl copleşiră, aşadar, cu laude şi atenții, iar acesta se simți atît de stînjenit, încît tare ar fi vrut să se întoarcă în amfiteatrul maimuțelor.

Apoi se interesară de băştinaşii tribului waziri şi le făcură nenumărate daruri, ca unor prieteni ai regelui lor. Însă cînd negrii aflară că Wazirii, regele lor, urma să-i părăsească şi să plece cu canoea cea mare ce sta ancorată în golf, la o milă depărtare, se posomorîseră.

Noii veniți nu-i văzură pe Lordul Tennington şi pe domnul Thuran, care plecaseră după vînat dis-de-dimineață şi nu se întorseseră încă.

— Cît de surprins va fi acest domn Rokoff, cum îi spui tu, cînd te va vedea — îi zise Jane Porter lui Tarzan.

— Surpriza lui va fi de scurtă durată — răspunse omul-maimuță, încruntat şi-n vorbele lui răsună ceva care o făcu pe Jane să-l privească înfricoşată. Ceea ce citi în ochii lui îi confirmă temerile şi fata îl imploră să-l lase pe ticălos în seama justiției franceze.

— În inima junglei — îi spuse ea — unde nu există nici o formă de dreptate sau justiție la care să apelezi, în afară de muşchii puternici, ai fi fost îndreptățit să-i aplici acestui individ pedeapsa pe care o merită; avînd însă la dispoziție forța puternică a unui guvern civilizat, vei fi acuzat de crimă dacă-l ucizi. Chiar şi prietenii tăi vor trebui să consimtă la arestarea ta, iar dacă te împotriveşti ne vei arunca din nou în nenorocire şi mizerie. Nu pot îndura gîndul să te pierd din nou, dragul meu Tarzan. Făgăduieşte-mi că-l vei preda căpitanului Dufranne şi că vei lăsa legea să acționeze... ticălosul ăsta nu merită să ne riscăm fericirea pentru el.

Tarzan îşi dădu seama cît de înțelepte sînt vorbele Janei şi-i promisese să facă întocmai. O jumătate de oră după aceea, Rokoff şi Tennington ieşiră

din junglă. Mergeau unul lîngă altul. Tennington observă primul prezența unor necunoscuți în tabără. Îi văzu pe războinicii negri stînd de vorbă cu marinarii de pe crucişător, apoi un uriaş zvelt şi ars de soare întreținîndu-se cu locotenentul D'Arnot şi căpitanul Dufranne.

— Mă-ntreb cine o fi bărbatul acela? i se adresă el lui Rokoff; cînd acesta înălță capul, ochii săi întîlniră ochii omului-maimuță ațintiți asupra lui; se clătină pe picioare şi se făcu alb la față.

— Sapristi! urlă el şi, înainte ca Tennington să-şi dea seama ce vrea să facă, duse puşca la ochi şi trase spre Tarzan.

Englezul era însă lîngă el şi atît de aproape, încît devie arma cu o fracțiune de secundă înainte ca percutorul să atingă capsa, astfel că glonțul care fusese destinat lui Tarzan se pierdu departe, peste capul gigantului, fără să-i facă vreun rău. Mai înainte ca nemernicul să poată trage din nou, omul-maimuță se năpusti spre el şi-i smulse arma din mîini. La auzul împuşcăturii, căpitanul Dufranne, locotenentul D'Arnot şi cîțiva marinari dădură fuga şi Tarzan îl predă pe Rokoff, fără a scoate un cuvînt. Îi explicase comandantului francez cum stăteau lucrurile încă pe cînd Rokoff nu se înapoiase din junglă, astfel că ofițerul dădu imediat ordin ca spionul să fie pus în lanțuri şi întemnițat la bordul crucişătorului. Înainte ca prizonierul să fie escortat în temnița sa provizorie, Tarzan ceru permisiunea să-l percheziționeze şi, spre bucuria sa, găsi asupra lui Rokoff documentele furate.

Împuşcătura o atrase pe Jane Porter şi pe ceilalți, care ieşiră din cabană. Îndată ce spaima se risipi, fata îl salută pe Lordul Tennington, care fu foarte uimit s-o vadă. După ce luă documentele de la Rokoff, Tarzan li se alătură şi, pe cînd se apropia, Jane Porter îl prezentă lui Tennington.

— John Clayton, Lord Greystoke — zise ea. Englezul nu mai înțelegea nimic şi trebui să se repete de mai multe ori ciudata istorie a omului-maimuță — spusă de Tarzan, de Jane Porter şi de locotenentul D'Arnot — ca să se convingă, în cele din urmă, că nu erau nebuni de legat.

La asfințit îl îngropară pe William Cecil Clayton lîngă mormintele din junglă ale unchiului şi mătuşii sale: răposații Lord şi Lady Greystoke. La rugămintea lui Tarzan se traseră trei salve de puşcă deasupra locului de veci al „unui bărbat curajos, care a înfruntat moartea cu vitejie".

Profesorul Porter, care în tinerețe fusese hirotonisit preot, oficie slujba de înmormîntare. În jurul mormîntului se strînsese cel mai ciudat grup din cîte s-au văzut vreodată: ofițeri şi marinari francezi, doi lorzi englezi, cetățeni americani şi vreo douăzeci de războinici africani.

După înmormîntare, Tarzan ceru căpitanului Dufranne să amîne cu cîteva zile plecarea crucişătorului; dorea să se ducă la cîțiva kilometri în interiorul junglei să-şi aducă „bagajele". Ofițerul se învoi cu plăcere.

A doua zi, tîrziu după-amiază, Tarzan şi wazirii lui se întoarseră cu prima tranşă de „bagaje"; cînd ceilalți văzură lingourile de aur curat, se îngrămădiră toți în jurul omului-maimuță, punîndu-i o sumedenie de întrebări; el însă zîmbea nepăsător, refuzînd să le dea cea mai mică indicație privind sursa imensei comori.

— De fiecare bucată pe care am adus-o aici sînt multe alte mii de lingouri asemănătoare lăsate acolo. Cînd le voi fi cheltuit pe acestea, poate voi dori să mă întorc să iau altele — îi lămuri el.

A doua zi se întoarse în tabără cu restul lingourilor şi, după ce acestea fură înmagazinate la bordul crucişătorului, căpitanul Dufranne declară că se simte întocmai ca şi comandantul unui galion spaniol de odinioară, întorcîndu-se acasă după ce au părăsit cetățile ticsite de comori ale aztecilor.

— Nu ştiu clipa cînd echipajul îmi va tăia beregata şi va pune stăpînire pe vas — adăugă el.

În ziua următoare, pe cînd se pregăteau să se îmbarce pe crucişător, Tarzan îşi luă inima în dinți şi-i spuse Janei Porter ce-l frămîntă:

— Se zice că fiarele sălbatice sînt lipsite de sentimente; cu toate acestea aş vrea să mă căsătoresc cu tine lîngă mormintele mamei şi tatălui meu şi înconjurat de jungla sălbatică în care am petrecut atîția ani.

— Dar e legal, iubitule? întrebă fata. Fiindcă dacă e, nu cunosc alt loc unde aş vrea să mă mărit cu „zeul pădurilor" decît la umbra pădurii.

Cînd îi întrebară şi pe ceilalți, primiră asigurări că e foarte legal şi că ar fi fost un final splendid al unei frumoase poveşti de dragoste. Astfel întregul

grup se adună în interiorul cabanei şi în prag pentru a asista la a doua ceremonie pe care profesorul Porter avea s-o oficieze în răstimp de trei zile.

D'Arnot urma să fie naş, iar Hazel Strong, naşă, cînd Tennington răsturnă toate aranjamentele cu o altă idee năstruşnică.

— Dacă domnişoara Strong e de acord — spuse luînd mîna naşei într-a sa — Hazel şi cu mine credem că e momentul potrivit să facem nuntă dublă!...

Ridicară ancora a doua zi şi, pe cînd crucişătorul se îndrepta maiestuos spre largul mării, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum de flanel alb şi o fată graţioasă se sprijineau de parapet, privind spre linia ţărmului ce rămînea în urmă şi pe care dansau douăzeci de războinici negri din tribul waziri, agitîndu-şi suliţele de război deasupra capetelor şi urînd drum bun regelui lor.

— N-aş putea deloc să mă-mpac cu gîndul că privesc pentru ultima oară jungla, iubito, dacă n-aş şti că merg cu tine pentru totdeauna spre o lume nouă şi plină de fericire... — spuse Tarzan din neamul maimuţelor şi se aplecă să-şi sărute mireasa.

SFÎRŞIT

CUPRINS

1. AFACEREA DE PE PACHEBOT 2
2. GINDURI DE RĂZBUNARE 9
3. CE S-A ÎNTÎMPLAT ÎN RUE MAULE 16
4. CONTESA SE EXPLICA 23
5. EŞUAREA COMPLOTULUI 30
6. DUELUL 38
7. DANSATOAREA DIN SIDI AISSA 44
8. LUPTA DIN DEŞERT 52
9. NUMA „EL ADREA" 58
10. PRIN VALEA UMBREI 66
11. JOHN CALDWELL, LONDRA 73
12. IAHTUL ŞI PACHEBOTUL 80
13. NAUFRAGIUL IAHTULUI „LADY ALICE" 88
14. ÎNAPOI, ÎN JUNGLA MISTERIOASA 98
15. DE LA MAIMUȚA LA SĂLBATIC 106
16. JEFUITORII DE FILDEŞ 113
17. CĂPETENIA ALBĂ A TRIBULUI WAZIRI 120
18. LOTERIA MORȚII 127
19. CETATEA DE AUR 135
20. LA 142
21. NAUFRAGIAȚII 149
22. COMORILE DIN OPAR 157
23. CEI CINCIZECI DE MONŞTRI 164
24. CUM A AJUNS TARZAN DIN NOU LA OPAR 171
25. PRIN PĂDUREA VIRGINA 177
26. PLECAREA OMULUI-MAIMUȚĂ 186

